

NEGYVEN HADÍS MESÉKKEL

NEGYVEN HADÍS MESEKKEL

Harun KIRKIL

© Erkam Publications - Istanbul: 1439 / 2018

Negyven Hadisz Mesékkel

Harun Kırkıl

A mű eredeti címe: Hikâyelerle Kirk Hadis

Szerző: Harun Kırkıl

Fordította: Kiss Zsuzsanna

Szerkesztő: Kiss Zsuzsanna

Tördelés/Borítóterv: Rasim Şakiroğlu

ISBN: 978-605-302-490-3

Cím: Ikitelli Organize Sanayi Bölgesi
Mah. Atatürk Bulvarı, Haseyad
1. Kısım No: 60/3-C
Başakşehir / Istanbul - Turquie

Tel: (+90-212) 671-0700 pbx

Fax: (+90-212) 671-0748

E-mail: info@islamicpublishing.org

Web: www.islamicpublishing.org

Nyomda: Erkam Printhouse

Language: Hungarian

ELŐSZÓ

Az olvasás az egyik legszebb és leghasznosabb emberi tevékenység. Ahogy a testünk táplálásához szükség van ételre és italra, az elménk és a szívünk az olvasott könyvekből táplálkozik. Ezért az igaz és hasznos könyvek olvasása éppolyan fontos az ember számára, mint az egészséges táplálkozás.

A mesekönyvek a legizgalmasabb és legszórakoztatóbb olvasmányok. Mesét olvasva nem unatkozunk, észre sem vesszük, hogy eltelik az idő. Érdeklődve, elejétől a végéig izgatottan olvasunk. A mesék vidámak, a mosoly nem tűnik el arcotokról, míg végig nem olvassátok őket.

Ebben a könyvben negyven, szebbnél szebb mesét válogattunk össze nektek. Reméljük, ti is szívesen olvassátok! Minden mese végére tettünk egy hadísz, amely a témához kapcsolódik. Így minden mesét a legszebb és legigazabb szavú ember, vagyis Mohammed Próféta (s.a.w.) szavaival zártunk le. Ha a szavakat növényekhez hasonlítjuk, akkor Mohammed Próféta (s.a.w.) szavai a kert legszebb, legjobb illatú virágai. Így, hogy szeretett Próféta (s.a.w.) szavait a történetekhez kapcsoltuk, reméljük, hogy könnyebben megjegyezték és megértitek őket. A hadiszokkal kapcsolatos legfontosabb tudást nyolc pontban foglaltuk össze nektek. Ebből a könyvből azt is megtanulhatjátok, hogy mit jelent az, hogy hadisz, kire mondjuk azt, hogy szahabe, és melyek a legfontosabb hadiszgyűjtemények... ilyen hasznos tudást is megtanulhattok belőle!

Reméljük, hogy a „40 hadisz” könyvünk új színt és lelkesedést hoz tanulmányaitokba és olvasmányaitokba, és tetszeni fog nektek.

Harun KIRKIL
2010 Július - Üsküdar

Tartalomjegyzék

Ki jár legszebben az úton?	6
Mennyit ér az idő?	9
A siket ember és a beteglátogatás	13
Ne nézz le senkit!	16
A három szobor	19
Mi az a „hadísz”?	22
A siker és gazdagság útja	24
Az igazi erő	27
Egy kis mosoly	30
Apai szeretet	33
A szomszéd a Paradicsom kertjében	36
Mi az a „szunna”?	39
A szorgalmas ember	40
A jószág jutalma	43
A legjobb testvérek	47
Mennyit ér az anyaság?	50
A legfontosabb feladat	54
Mit jelent a „szahabe”?	58
A legjobb munka	59
Akik szeretik egymást, azok osztozkodnak	64
Híd legyél, ne kerítés!	67
A legfinomabb kenyér	70
Ha a szív megváltozik... ..	73
Mit jelent a „rávi”?	76

Törvényes vagyon.....	77
Ebben is valami jó van!.....	81
A legrosszabb barát.....	84
Az igaz szó ereje.....	88
A Társak közül kik beszéltek el a legtöbb hadíszot?.....	91
A gyorsan termőre forduló fák.....	92
Okosság és óvatosság.....	95
Tanulj meg hálás lenni!.....	99
Aki szolgál, azt szolgálni fogják.....	103
A kevélység vége.....	106
Hogyan maradtak fenn a hadiszok napjainkig?.....	110
Uram, hála legyen neked!.....	111
Embernek lenni.....	114
A legédesebb dolog.....	118
Tudj megbocsátani!.....	121
Igazságosság.....	124
A király vagyona.....	127
Melyek a leghíresebb hadíszgyűjtemények?.....	130
Aki rosszat szól.....	132
A gyűlölet mérge.....	135
A legnagyobb király.....	138
Egy szebb élet.....	141
A becsületesség mindig megtérül.....	144
Miért hasznos, ha ismerjük a hadiszokat?.....	148
Jegyzetek.....	149

KI JÁR LEGSZEBBEN AZ ÚTON?

Egyszer régen volt egy igazságos király. Az országa fővárosában építtetett egy szép, új utat. Az út megnyitásának napján versenyt hirdetett a népe között: egy kosár arany a jutalma annak, aki a legszebben jár az új úton! Nem volt semmi feltétele annak, hogy valaki részt vegyen a versenyben, benevezhetett bárki.

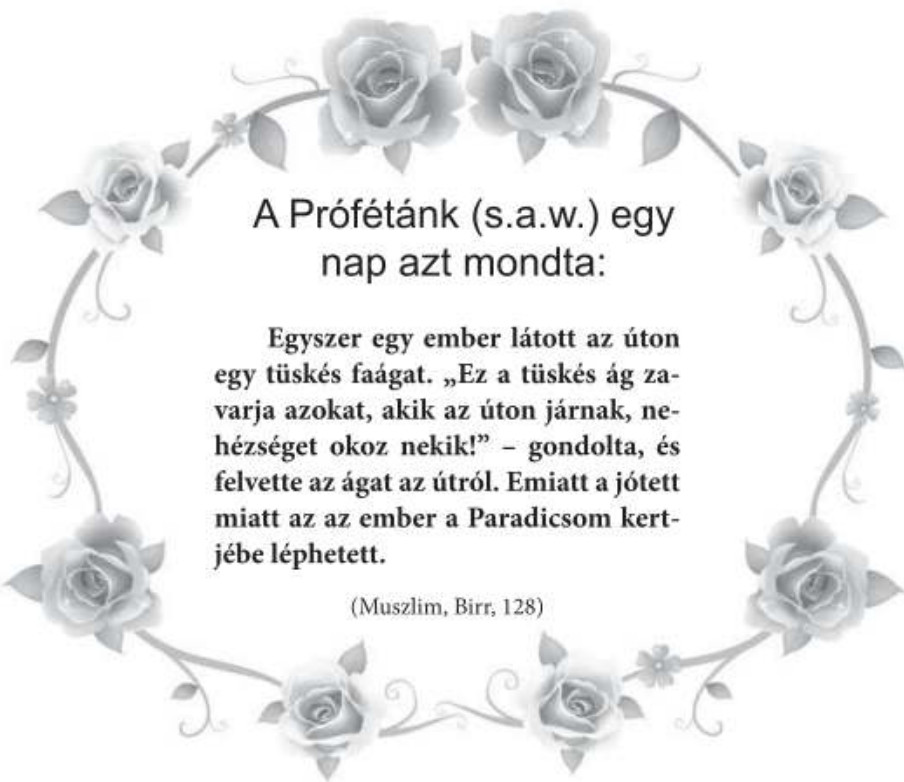
„Hallja meg a város apraja-nagyja!” – járták a kikiáltók a várost, hirdelve mindenkinek a versenyt, amit a király rendezett. Az út megnyitásának napján özönlött a nép a város főterére. Fohászokkal nyitották meg az új utat. Terített asztalok várták az embereket, jobbnál jobb falatokkal. Vidáman evett-ivott mindenki, amit csak a szeme-szája kívánt. Számtalan ember tolongott, akik a versenyben akartak részt venni. Voltak, akik a legszebb ruháikban jöttek. Mások a legcsillogóbb díszeket aggatták magukra. Néhányan a legpompásabb paripákon ülve várták, hogy versenyre kelhessenek. A katonák fegyvereikkel parádézva akartak végigvonulni az úton. A délceg, izmos daliák saját szépségükben bíztak. A sok ember, akik mind azt hitték, hogy ők vonulnak majd végig legszebben az úton, alig várta már a verseny kezdetét. És pontban délben el is kezdődött a verseny. Minden résztvevő a városon túlról érkező úton lépett be a város kapuján. Voltak, aki magabiztosan sétáltak végig, mások peckesen lépkedve próbálták hangsúlyozni saját fontosságukat. A komédiások úgy próbálták megnyerni a versenyt, hogy egész úton a nézőket neveltették. Aznap egész késő estig mindenki az új úton jött-ment. Mindenkinek tetszett is az új út, hiszen szép is volt, jó is volt, nem volt, csak egyetlen hibája: a városkapu közelében az útépítők ottelejtettek egy nagy követ. Ez a hatalmas kődarab zavarta a járókelőket – mindenki erről panaszkodott a városban.

A verseny vége felé arra jött egy ifjú. Megállt a kő mellett. Vagy egy fél órán át küszködött azzal, hogy a nagy sziklát kimozdítsa a helyéről, és elgörgesse az útról. Mindenki izgatottan figyelte. Az ifjú úgy elfáradt a nagy munkában, hogy rögtön leült az út szélén megpihenni. A király azonban magához hívatta a fiút, és így szólt a verseny eredményét kíváncsian váró tömeghez: „Bizony, a versenyt ez az ifjú nyerte meg! Mert egészen idáig ő volt az egyetlen ember, aki szépen járt az úton. Akik erre jártak, mind látták ezt a követ, és zavarta is őket. De senki nem próbálta meg eltávolítani az útról, senki nem tett erőfeszítést azért, hogy az utat szebbé tegye. De ez az ifjú látta a hibát az útban, és megszépítette azzal, hogy tőle telhetően kijavította. Ezért íme, ő nyerte meg a versenyt! Nyereményként megérdemli a kosár aranyat.”

A Prófétánk (s.a.w.) egy nap azt mondta:

Egyszer egy ember látott az úton egy tüskés faágat. „Ez a tüskés ág zavarja azokat, akik az úton járnak, nehézséget okoz nekik!” – gondolta, és felvette az ágot az útról. Emiatt a jótett miatt az az ember a Paradicsom kertjébe léphetett.

(Muszlim, Bírr, 128)

MENNYIT ÉR AZ IDŐ?

Hősünknek van neve is, de inkább nem mondjuk meg – inkább azt szeretnénk, ha minden olvasó a helyébe képzelné magát. Barátunk hatodik osztályos tanuló. Mint minden iskolás, hétfégén ő is alig várja, hogy vége legyen az iskolának.

Pénteken, amikor hazaért az iskolából, tervet készített a hétfégre: „Ez a hétfégre más lesz, mint az előző volt! Megtanulok minden leckét, és jól felkészülök a jövő heti dolgozatokra.” Miután ezt eldöntötte, a péntek délutánt és estét szórakozással és pihenéssel töltötte. Tévét nézett, zenét hallgatott, játszott a számítógépén, és este nagyon későn feküdt le aludni. Hiszen még előtte van két hosszú nap és este, amikor tanulhat!

Mivel olyan későn aludt el, szombaton csak délelőtt 10-kor tudott felkelni. Megreggelizett, és kiszaladt az utcára, mert hívták a barátai, hogy játsszon velük. Így a szombatot a barátaival töltötte el. Sétáltak egy kicsit, elmentek azokra a helyekre, ahova mindig mentek hétfégén. Észre sem vette, hogyan telt az idő! Este nagyon fáradtan ért haza, de úgy gondolta, most itt az idő, végre tanulni fog. A családjának azonban más tervei voltak – a tanulásról szőtt tervek megint csak kútba estek. Vendégségbe mentek a nagybátyjához. Mivel nagyon szerette a bácsikáját, és a fiával is jó barátok voltak, ő sem maradt otthon.

Kicsit már kezdte rosszul érezni magát amiatt, hogy nem foglalkozott a leckéjével, de próbálta elnyomni ezt a nyugtalanságot. Későn értek haza a vendégségből, ezért rögtön ágyba bújt, és így próbálta megnyugtatni saját magát: hiszen még előttem van az egész, hosszú vasárnap!

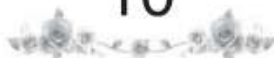

Ezért vasárnap fel is kelt reggel 9-kor. Felkelés után rögtön le akart ülni tanulni, de aztán úgy gondolta, hogy éhesen úgysem tud a leckére figyelni. Ezért előbb jól megreggelizett. Aztán apukájával átnézték az újságot.

A tanulás iránti elszántsága és lelkesedése mit sem csökkent. De ekkor már fél 11 is elmúlt. A nappali szobából a televízió hangja hallatszott. A szobájába menet fél szemmel a tévére pillantott, de a film annyira izgalmas volt, hogy bizony ott maradt előtte. „Akárhogy is, még előttem van az egész, hosszú vasárnap!” – gondolta, és úgy döntött, nincs azzal semmi gond, ha végignézi ezt a filmet. Délután 1 óra lett, mire a film véget ért. Hét közben ilyenkor szokott ebédelni, most is megéhezett hát. Miközben az anyukája készítette finom ebédet ette, beszélgetni kezdett a családjával. De már nem akart több időt vesztegetni. Ebéd után az íróasztala felé vette az irányt, ám a tévében pont akkor kezdődött a meccs! Ez volt a legfontosabb meccs a héten. Micsoda veszteség lenne, ha pont ezt a meccset nem láthatná! Majd ha a meccsnek vége lesz, azonnal leül tanulni – végül is, csak 90 percig tart az egész...

A meccs végeztével azon gondolkodott, hogyan is telhetett el ilyen hamar a hétvége. Ekkor szólt az anyukája, hogy kész a tea, és őt is hívta teázni. Úgy döntött, hogy a tea után a tanulás is jobban fog menni. Teázás után azonban újabb nehézségbe ütközött: az egész heti fáradtság, a meccs izgalma, a rá váró dolgozat miatt érzett szorongás és a tea mellé fogyasztott uzsonna alaposan elbágyasztották. „Ha most próbálnék tanulni, úgysem értenék meg semmit!” – gondolta, és úgy döntött, lepihen egy kicsit, és majd utána, újult erővel ül le tanulni.

Este 7 óra felé már úgy érezte, hogy kipihente magát. De nem is maradt már sok ideje! Hogy elnyomja a szívét szorongató megbánást, az íróasztala felé indult... de épp ekkor érkezett vendégségbe a legjobb barátja a családjával együtt! Hát hogy is tanulhatna, amikor éppen vendégek vannak? Próbálta felmérni, hogy vajon meddig maradnak a vendégek, és úgy gondolta,

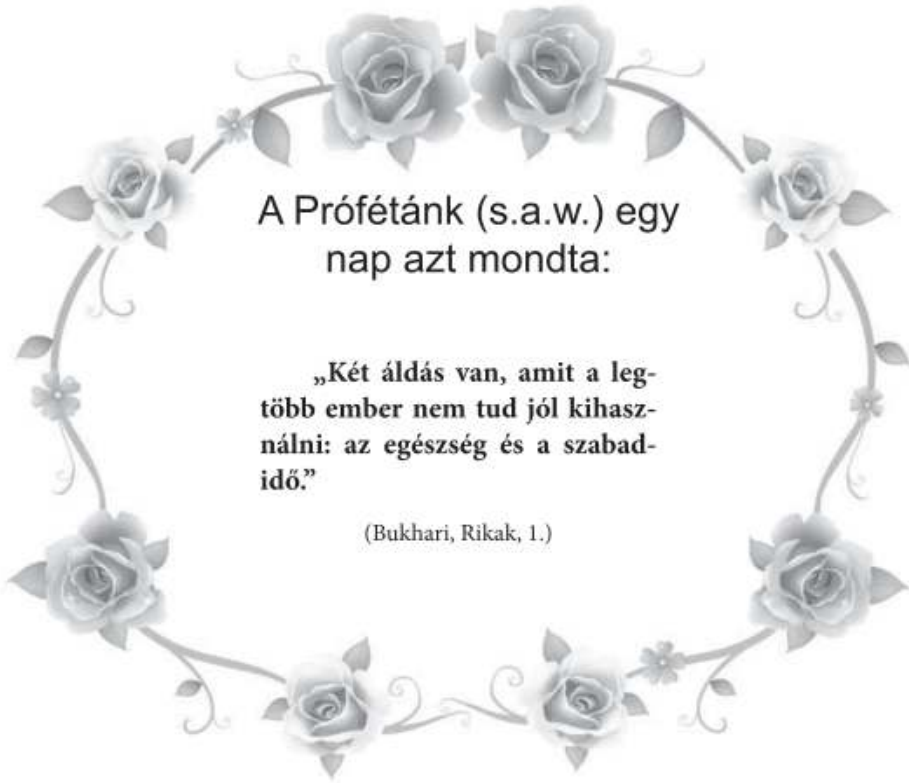

még mindig marad egy kis ideje tanulni. És a vendégekkel és a családdal együtt leült, hogy együtt nézzék a kedvenc sorozatát.

„Ami kis időm marad, abban már csak a két legfontosabb házi feladatot csinálom meg!” – gondolta. Mikor a vendégek hazamentek, végre leült a könyvei mellé. De ekkor lassan-lassan kezdett már elálmosodni. Ha most nem fekszik le aludni, fáradtan és álmosan kezdi a hetet. Így hát azt mondta magának: „Ma sem tanultam semmit. DE HOLNAP FELTÉTLENÜL TANULNI FOGOK!”

Ezen félig megbékélve, félig még nyugtalanul a szobájába indult. Persze nem tanulni, hanem aludni...

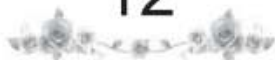

A Prófétánk (s.a.w.) egy
nap azt mondta:

„Két áldás van, amit a leg-
több ember nem tud jól kihasz-
nálni: az egészség és a szabad-
idő.”

(Bukhari, Rikak, 1.)

A SIKET EMBER ÉS A BETEGLÁTOGATÁS

Egyszer egy siket ember megtudta, hogy a szomszédja nagyon beteg. Azt gondolta magában: „Süket vagyok, így nem hallom, amit a szomszédom mond, de akkor is nagyon illetlen dolog lenne, ha nem mennék el meglátogatni! Muszáj elmennem hozzá látogatóba.” Így hát elindult beteglátogatóba, de előtte ezt a tervet készítette:

- Amikor megérkezem a szomszédhoz, azt mondom majd neki: „Kedves szomszédom, hogy vagy?” Ő meg biztos azt válaszolja majd: „Köszönöm, Allahnak hála, jól vagyok.” Arra majd én azt felelem: „Nagyon jó, örömmel hallom!” Aztán megkérdezem tőle: „És mit eszel, mit iszol?” Ő meg azt feleli: „Egy jó húslevest ettem!” én azt mondom neki: „Az nagyon jó, egészségedre válják!” Akkor majd megkérdelem tőle, hogy melyik orvos kezeli őt, ő meg elmondja: „Ismered ezt meg ezt a doktort? Ő jött ki hozzám, gyógyszert is írt fel.” Ennek én örülni fogok: „Nagyon jó, bizony, ő a legjobb orvos! Akit ő kezel, annak biztos nem lesz többé semmi gondja”.

A szegény süket mindent így eltervezve el is indult, hogy meglátogassa a szomszédját. A házba lépve köszöntötte őt, majd meg is kérdezte:

- Hogy vagy, szomszédom? Jól érzed magad?

A szomszéd nyögdecselve válaszolt:

- Jaj, a halálomon vagyok!

A siket tartotta magát a korábban eltervezett válaszhoz:

- Nagyon jó, örömmel hallom! – mondta, amint a beteg szomszéd csak elcsodálkozott. „A szomszédom talán a halálomat kívánja?” – gondolta magában.

A siket, aki mit sem tudott minderről, így folytatta:

- És mit eszel, mit iszol?
- Mérget eszem, erre mit mondasz? – válaszolta sértődötten a beteg.
- Óóó, egészségedre váljék! – válaszolta azonnal a tudatlanul mosolygó siket.

Erre a beteg alaposan felmérgesedd és elvesztette a türelmét, de egy szót sem szólt.

A siket szomszéd pedig feltette a harmadik kérdését is:

- És legalább az orvos járt-e nálad? Melyik orvos kezel téged?

Az eddigre kedvét vesztett szomszéd dühösen válaszolt:

- Ki jönne hozzám? Azrael, a halál angyala jön!”

A siket pedig kedvesen válaszolt:

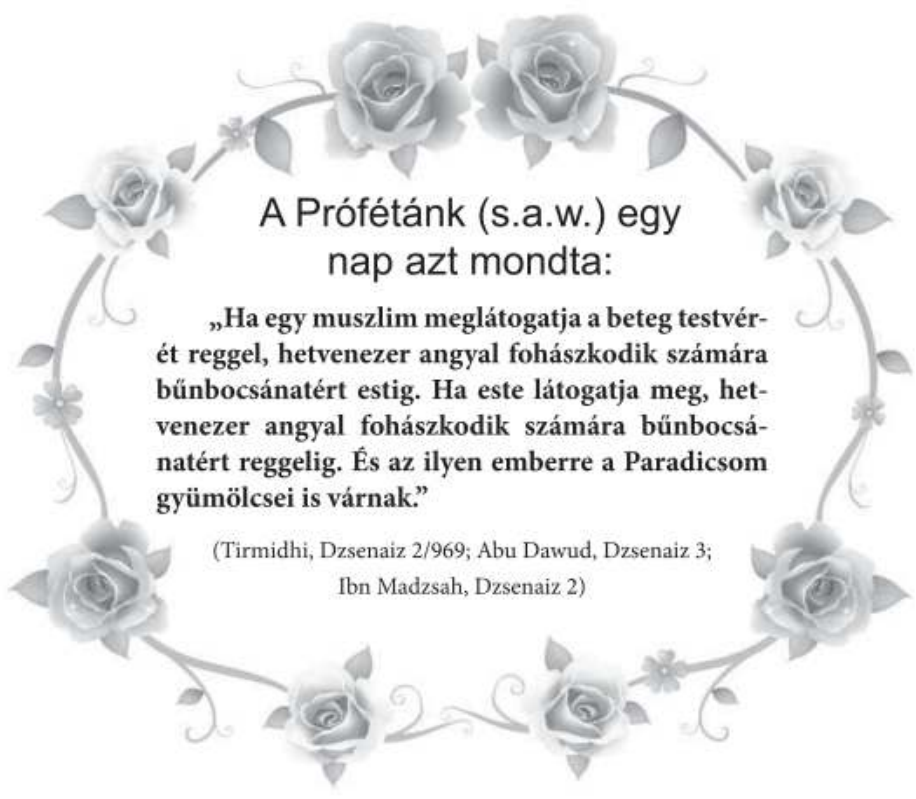
- Nagyon jó, bizony, ő a legjobb orvos! Akit ő kezel, annak biztos nem lesz többé semmi gondja, egyszeriben meggyógyul!

A szegény beteg ekkor már majd felrobbant haragjában, a siket szomszéd pedig úgy gondolva, hogy elvégezte a feladatát, boldogan és nyugodtan lépett ki a házából. Közben megdicsérte magát:

- De jó is, hogy meglátogattam a beteg szomszédomat! Megadtam a szomszédom jogát, érdeklődtem az egészsége felől.

A haragtól fortyogó szomszéd pedig elkeseredetten gondolta magában:

- Úgy tűnik, ellenségem ez az ember, rosszakaróm, és a mai napig nem is tudtam róla!”

A Próféta(nk (s.a.w.) egy nap azt mondta:

„Ha egy muszlim meglátogatja a beteg testvérét reggel, hetvenezer angyal fohászkodik számára bűnbocsánatért estig. Ha este látogatja meg, hetvenezer angyal fohászkodik számára bűnbocsánatért reggelig. És az ilyen emberre a Paradicsom gyümölcsei is várnak.”

(Tirmidhi, Dzsenaiiz 2/969; Abu Dawud, Dzsenaiiz 3;
Ibn Madzsah, Dzsenaiiz 2)

NE NÉZZ LE SENKIT!

Volt egyszer egy csónakos, aki azzal kereste a mindennapi betevő falatot, hogy egy tengerszoros két partja között szállította csónakján az embereket. Szegény és tanulatlan ember volt, aki még írni-olvasni sem tudott. Egy napon, amikor utasra várakozott a csónakjával, egy nagy tudós szállt be hozzá:

- Te csónakos, mennyit kérsz azért, hogy átvigyél engem a túlsó partra?
- Általvinném biza az urasságot egy ezüstírr'!

A tudósnak nem tetszett a csónakos válasza. Lenézte őt az egyszerű beszédmódja miatt:

- Ez meg miféle beszéd! Hát nem ismered a nyelvtant?

A szegény csónakos a fejét csóválva válaszolt:

- Nem én, uraság, gyerekkoromba csak betyárokra, nem tanultunk mink semmit!

- Hát, szégyellheti magát az ilyen! Elpocsékolta az élete negyedrészt... - mondta a tudós gúnyolódva.

A csónakos elszégyellte magát, a haja tövéig elpirult. Sértette a büszkeségét, hogy a szemére hányták tudatlanságát. Egy kis idő múlva a tudós ismét megkérdezte:

- Allah tudja, te talán még matematikát sem tanultál?

A csónakos megint csak szégyenkezve válaszolt:

- Nem én, uraság, nem tanúttal én aztat sem! Mondottam már, gyerekkoromba nem möntünk mi iskolába!

A tudós erre is megvető arckifejezéssel szapult a csónakost:

- Micsoda szégyen! Elpocsékolad az élete negyedrészt.

A csónakos csak evezett tovább, és egy kis idő múlva a tudós újra megkérdezte:

- Csak azt ne mondd, hogy fizikát és kémiát sem tanultál soha! Vagy nem ismered ezek a tudományok sem?"

A szerencsétlen csónakos igencsak megunta már, hogy utasa folyton őt szapulja – hiszen már kitalálhatta volna a válaszát a kérdésre! Azt mondta a tudásával hengegő embernek:

- Tán haszontalanul telt az életöm negyede, mer csak nem ösmerem azt se, amiről az uraság beszél, hisz nem tanúttunk mi ilyet sose!

A tudós kevélyen kérdezte tőle:

- Hát akkor, te csónakos, ha nem ismered sem a nyelvtan, sem a matematikát, a fizikát vagy a kémiát, akkor minek is élsz te ezen a világon?

A csónakosnak nem akaródzott megfelelni erre a kérdésre, mert közben az idő elromlott, és egyre nagyobb hullámok tornyosultak körülöttük. Az erősen hullámozó tengeren pedig a csónakos dolga is nehezebb lett. Mivel látta, hogy a tudós választ vár tőle, így felelt neki:

- Azér vagyunk a világba, uraság, hogy a gyerökeinknek, a családuknak a betevőt előteremtsük!

Ekkor már a tudós is észrevette, hogy az idő rosszra fordult, és a tenger egyre jobban hullámozik. Nem foglalkozott már a csónakossal. A viharos tenger úgy dobálta a kis csónakot, mint egy dióhéjat, a csónakos pedig a tudóshoz fordult, aki nem kérkedett már annyira a tudásával:

- Az uraság tud úszni, nemde?

A tudós könyörögve válaszolt:

- Allahra, jó csónakos uram, nem tudok én úszni! Gyerekkoromtól mindenféle tudományt tanultam, az úszásra nem maradt időm! Talán veszélyben van az életem?

A csónakos válasza az elevenébe talált:

- Hóha! Micsoda életveszély? Nincs mit tenni mostan, csak fohászkoggyon az uraság, hogy a csónak fel ne borújjék! Mert akkor a vízbe fullad biza, és akkor elpocsékolta az élete egész részét!

A Prófétánk (s.a.w.) egy
nap azt mondta:

**„Ha valaki lenézi egy muszlim
testvérét, az elegendő bűn neki.”**

(Muszlim, Bírr, 32)

A HÁROM SZOBOR

Volt egyszer két szomszédos ország. Ezeknek az országoknak a királyai soha nem háborúztak egymással. Ehelyett minden alkalmat kihasználtak arra, hogy olyan kis játékokat játsszanak, amelyekkel próbára teheték egymás esztét. Ünnepekre vagy születésnapokra különleges ajándékokat küldtek egymásnak, és várták a megfajtást az ajándékban rejlő feladványra.

Egy napon az egyik király a palotába hívatta az udvari szobrászát, és titkos megbízást adott neki. Három színarany szobrot rendelt a szobrász uraságtól, arasznyi magasakat. Megparancsolta, hogy a szobrok ugyanúgy nézzenek ki, de legyen köztük valami titkos, szinte észrevehetetlen apró különbség. Ezt a különbséget a királyon és a szobrászon kívül nem ismerhette senki más.

A szobrász rögvest neki is látott a munkának. A hosszú napokig tartó, lázas munka után készen is lett a három aranszobor. A királynak nagyon tetszettek a szobrok, és rögtön el is küldte őket a szomszédos királynak ajándékba. Egy levelet is írt melléjük, amiben köszöntötte szomszédját születésnapja alkalmából. Így szólt a levél:

„Kedves barátom! Ezeket a kis ajándékokat küldöm neked születésnapodra. Ne tévesszen meg az, hogy a szobrocskák annyira hasonlítanak egymásra. Van köztük egy titkos különbség. A szobrok közül az egyik nagyon értékes! Lássuk, meg tudod-e fejteni, hogy melyikük értékesebb a többinél?”

A király érdeklődve vizsgálta a szobrokat, de első pillantásra nem látott közöttük semmi különbséget. Hiába méregette őket, a súlyuk is azonos volt. Megvizsgálta a szobrokat az ékszerészével, de mindegyik színaranyból készült. Megnézte a saját szobrászával, de az sem talált köztük különbséget.

A király az udvarába hívatott mindenkit az országából, aki segíthetett a rejtély megoldásában, és megvizsgálta velük a szobrocskákat. De a rejtvényt

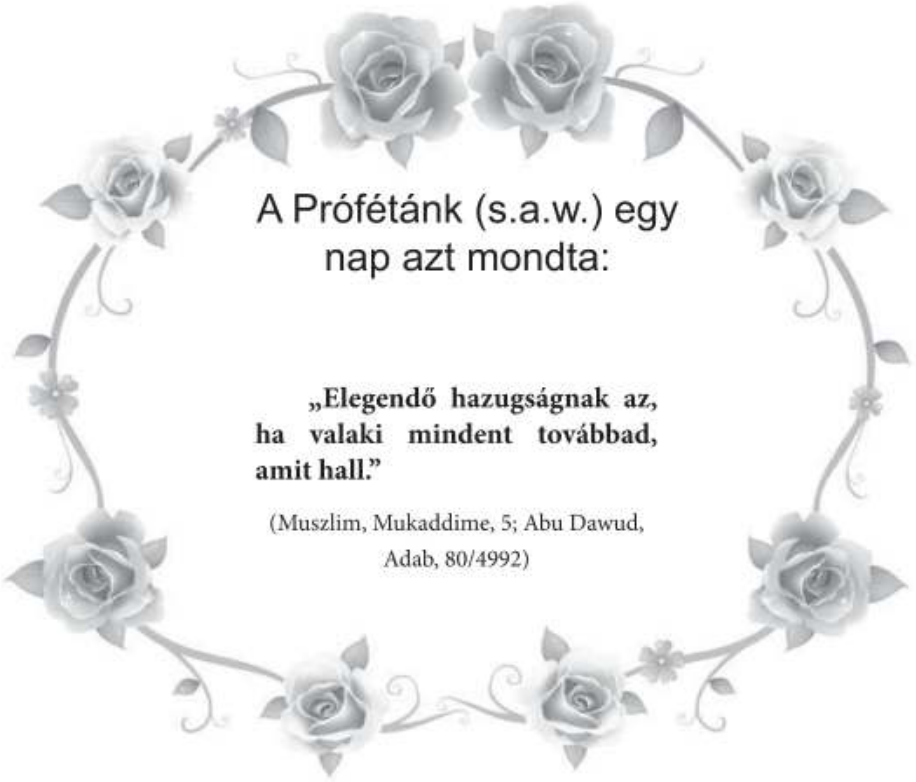
senki nem tudta megfejteni. Ahogy teltek-múltak a napok, a király egyre haragosabb lett.

Az országának összes bölcse és tudósa megtett mindent, de nem tudták megoldani a feladványt. Végül egy napon a rejtvény híre fülébe jutott egy legénynek, aki a király tömlöcében ült. Ezt a legényt, akinek nem akadt párja éles esztét és iskoláit tekintve, azért vetették tömlőcbe, mert kritizálni merte a királyt. A legény megüzente a királynak, hogy ő maga is meg szeretné vizsgálni a szobrokat. A király, aki ekkorra már teljesen kétségbeesett, rögtön elfogadta a legény ajánlkozását. A színe elé kérette a legényt, aki nagy figyelemmel, órákon át tanulmányozta a szobrocskákat. Meg is akadt a szeme a szobrok fülén. Finom, vékony selyemfonalat kért – és lássatok csodát! A fonál, amit az egyik szobor fülébe dugott be, a száján jött ki. Nyomban meg is próbálta a másik szoborral – hát a fonál a szobor másik fülén jött ki. Ámuldozott is mindenki, aki nézte. A legény megértette, hogy közel jutott a megoldáshoz, és izgatottan vette kezébe a harmadik szobrot – annak meg hiába dugta a fülébe a fonalat, nem jött ki belőle sehol – néhány ujjnyira a fülében megakad, és nem mozdult tovább.

Az ifjú, miután így felfedezte a szobrok titkát, elmagyarázta a királynak is. A király pedig rögvest megírta a levelet a szomszédjának:

„Megvizsgáltam a szobrokat, amiket küldtél, barátom. Igaz, ami igaz, nem volt könnyű megtalálni köztük a különbséget! A szobrok egyike olyan, mint az az ember, aki mindent továbbad, amit hallott. A másik szobor olyan, mint az, aki, ha az egyik fülén hall valamit, az mindjárt ki is megy a másikon. A harmadik pedig az az ember, aki a szívbe rejt el mindent, amit hall. Ez hát a legértékesebb a három közül!”

A Prófétánk (s.a.w.) egy
nap azt mondta:

**„Elegendő hazugságnak az,
ha valaki mindent továbbad,
amit hall.”**

(Muszlim, Mukaddime, 5; Abu Dawud,
Adab, 80/4992)

MI AZ A „HADÍSZ”?

A „hadísz” szó jelentése: beszéd, hír, elbeszélés. Vallási értelemben pedig a hadísz azt jelenti: a szeretett Próféta (s.a.w.) szavai és viselkedése.

A hadíszokat így csoportosíthatjuk:

Szóbeli hadísz:

A Próféta (s.a.w.) által mondott szavak.

Például:

A szeretett Próféta (s.a.w.) azt mondta: „A testvérünkre mosolyogni is adománynak számít. Adomány az is, ha az utat megmutatjuk annak, aki eltévedt.” (Tirmidhi, Birr, 36/1956)

Cselekvésbeli hadísz:

A Próféta (s.a.w.) különböző cselekedetei, viselkedése.

Például:

Ha Mohammed Próféta (s.a.w.) valami kellemes dolog történt, vagy jó hírt kapott, leborult és imádkozott, hogy Allah-nak hálát adjon érte. (Ibn Madzsah, Szalát, 192)

Megjegyzés:

Ha Mohammed Prófétának (s.a.w.) tetszett valamelyik Társa viselkedése, és azt helyesnek találta, az a viselkedés is hadís számunkra. Mert a Prófétánk (s.a.w.) nem utasította el ezt a viselkedést, hanem szépnek találta.

Például:

A Prófétánk (s.a.w.) magához hívta a müezzinjét, Bilált, és azt mondta neki:

- Bilál! Milyen cselekedetet cselekedtél, amivel előttem léptél a Paradicsom kertjébe? Mert tegnap éjjel hallottam a lépteid hangját a Paradicsomban.”

Hazreti Bilál pedig azt felelte:

- Allah Küldötte, ahányszor valami rosszat teszek, rögtön felállok, és imádkozom két rakát!”

Erre a Prófétánk (s.a.w.) azt felelte:

- Hát, bizony, akkor ezért van! (Ibn Huzajma, Szahih, II, 213)

A SIKER ÉS GAZDAGSÁG ÚTJA

Egyszer egy szegény asszony kiment a háza mellé, hogy kiteregesse a mosott ruhát, és meglátta, hogy három hófehér szakállú öregember ül a ház fala mellett. Sosem látta még őket azelőtt, el sem tudta képzelni, hogy mi dolguk lehet az ő udvarában, így hát megkérdezte:

- Hát ti meg kik vagytok, és mit csináltok az udvarunkban?

A három öregember egyike azt felelte:

- Nagyon messziről jöttünk idáig. Megéheztünk és meg is szomjajztunk!

Az asszony vizet hozott a házból, megkínálta őket, majd így szólt:

- A férjem nincs idehaza, de majd megjön estefelé. Ha tudtok várni addig, szívesen vendégül látunk benneteket. De megbocsássatok, most, hogy a férjem még nem tud róla, nem hívhatlak meg benneteket.

A másik öregember így szólt:

- Ne szomorkodj emiatt! Még ha be is hívnál minket, úgyse fogadnánk el a meghívást, míg a férjed haza nem tér.

Estére megjött az asszony férje is, a feleség pedig elmesélte neki, mit beszélt a kint várakozó vendégekkel. A férje azt mondta neki:

- Menj hát, és hívd be őket, hogy ételt kínálhassunk nekik!

Amint az asszony meghívta a házába a három öregembert, az egyikük azt felelte:

- Bizony, mi mindhárman nem léphetünk a házatokba egyszerre. Ennek az öregnek a neve itt Gazdagság, a másiké Siker, az enyém pedig Szeretet. Csak egyikünket hívhatjátok meg magatokhoz! Menj hát, és tanácskozzátok meg a férjeddal, hogy melyikünket akarjátok meghívni.

Az asszony ámuldozva szaladt vissza a házba, és elújságolta a férjének, hogy mit mondott az öreg. A férj izgatottan mondta: „Jó, akkor hívjuk be Gazdagságot, és ha vendégül látjuk az öregembert, végre gazdagok lehetünk!”

Az asszony azonban más véleményen volt: „Te ember, ha engem kérdelek, hívjuk be Sikert, és egész életünkre sikeresek leszünk!”

A kisfiuk, aki a kemence mellett játszott, így szólt hozzájuk:

- Anyácskám, apácskám, miért nem hívjátok be Szeretetet? Mindig teli lenne a kis házunk szeretettel!

Az anyának és apának nagyon tetszett a fiacskájuk tiszta, ártatlan kívánsága. Ők is úgy döntöttek hát, hogy hívják be Szeretetet. Az asszony kiment az udvarra, és így szólt az öregekhez:

- Melyiktek az, akit Szeretetnek hívnak? Mert mi bizony őt akarjuk meghívni a házunkba!

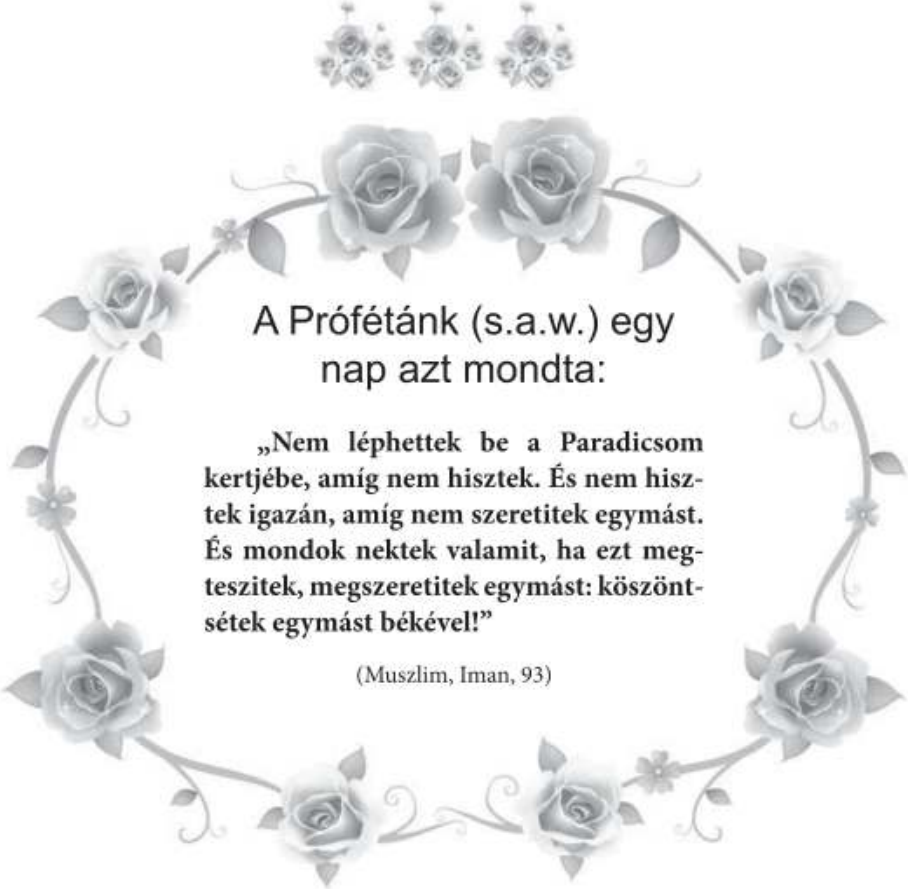

A Szeretet nevű öregember felkelt, és elindult befelé, de felkelt vele Gazdagság és Siker is, és követték őt a házba. Az asszony csodálkozva kérdezte:

- Hogyhogy ti is bejöttök? Hiszen én csak Szeretetet hívtam meg!

A Siker nevű öregember így válaszolt:

- Ha Gazdagságot vagy engem hívtatok volna meg, akkor csak egyikünk mehetett volna be hozzátok. De ti Szeretetet hívtatok, és ő bárhova megy, oda követjük őt mi is. Mert ahol az emberek között szeretet van, ott bizony siker és gazdagság is lesz!

A Prófétánk (s.a.w.) egy
nap azt mondta:

„Nem léphettek be a Paradicsom
kertjébe, amíg nem hisztek. És nem hisz-
tek igazán, amíg nem szeretitek egymást.
És mondom nektek valamit, ha ezt meg-
teszitek, megszeretitek egymást: köszönt-
sétek egymást békével!”

(Muszlim, Iman, 93)

AZ IGAZI ERŐ

Iszmail nagyon mozgékony és türelmetlen gyerek volt. Játék közben gyakran megharagudott barátaira. Nagyon gyorsan felmérgeződött és kiabálni kezdett. Igazságtalan vitatkozásával sok barátját megbántotta. Később megbánta, amit tett, bocsánatot kért, és próbálta megbékíteni őket. Egy napon, amikor fociztak, azt akarta, hogy a legjobb barátja, Mehmet, neki passzolja a labdát. Mehmet viszont nem akart passzolni, inkább ő maga próbálkozott meg azzal, hogy gólt rúgjon, ám nem sikerült neki. Azonban megvolt az ok a veszekedésre, amit Iszmail oly régen várt már. A játék izgalmában és a kihagyott gól miatti csalódás miatt olyat mondott Mehmetnek, amivel nagyon megbántotta. Iszmail szavai összetörték Mehmet szívét.

- Többet nem állok szóba veled, Iszmail! – mondta, és nagy szomorúsággal hagyta abba a játékot.

Iszmail megértette, mennyire megbántotta a legjobb barátját. Azonnal megbánta, hogy feldühödött, és nem tudta visszafogni a haragját. Akárhányszor is kért bocsánatot Mehmettől, nem tudta rávenni, hogy kibéküljön vele. Ahogy nagy szomorúsággal üldögélt otthon, odajött hozzá a nagypapája, akit nagyon szeretett. A nagypapa olyan volt, mintha egy meséből lépett volna elő – nem volt olyan gond, amit ne tudott volna megoldani. Amint meglátta, mennyire szomorú az unokája, kíváncsian kérdezte:

- Ejnye, kisfiam, miért vagy ilyen bánatos?

Iszmail elmesélte, hogy mi történt közte és Mehmet között. Elpanaszolta, hogy nem volt képes visszafogni a haragját. A nagypapa végighallgatta, aztán odahozott Iszmailnak egy zacskó szöveget, egy kalapácsot, meg egy darab deszkát, és azt mondta:

- Mostantól, ha haragodban megsérted egy barátodat, verj bele egy szöveget ebbe a deszkába. Aztán, ha megbocsát neked, és kibékültök, húzd ki belőle, rendben?

A nagypapa terve felkeltette Iszmail figyelmét. Fogta a deszkát, a szöveget meg a kalapácsot, és a szobájába ment. Másnap pedig nekikezdett a szögelésnek. Az első nap hét barátja szívét törte össze. Amikor hazaért az iskolából, az első

dolga az volt, hogy hét szöget beverjen a deszkába. De amikor közben kétszer is a saját kezére ütött a kalapáccsal, és megérezte a fájdalmat, ő maga is kezdte jobban megérteni: először gondolt a barátaira, akiknek fájdalmat okozott. Másnap már egy kicsit figyelmesebb volt: négy embertől is bocsánatot kért, akiket előző nap megbántott. De megint nem tudott uralkodni magán, és haragjában újabb öt barátját bántotta meg. Amikor hazaért, kihúzott a deszkából négy szöget a négy ember miatt, akiktől bocsánatot kért. A megbántott barátok miatt pedig újabb öt szöget vert a deszkába.

Két hét telt el így. A második hét végén úgy ért haza az iskolából, hogy aznap nem bántott meg senkit, sőt, már bocsánatot kért mindazoktól, akikkel addig összeveszett. Boldogan ment a nagypapájához, hogy megmutassa neki a deszkát:

- Papa, nézd! Ma egy szöget sem vertem a deszkába. Már tudok uralkodni a haragomon. És már kihúztam minden szöget, amit a deszkába vertem, mert már bocsánatot kértem minden barátomtól!

A nagypapa szeretettel nézett unokájára:

- Bravó, Iszmail! Ez az első lecke, amit meg kellett tanulnod. Most nézzük a második leckét! Nézd csak ezt a deszkát, mit látsz rajta?

- Egyetlen szög sincs már a deszkában, nagypapa!

- Igen, igaz, nincs már benne szög, de csupa lyuk a szögektől, amiket kihúztál belőle, nem?

- Vagyis?

- Vagyis, ha belevered a szöget a deszkába, és aztán kihúzod onnan, a deszka már nem lesz olyan, mint előtte. A szög kijön, de a helye megmarad, ahogy mondani szokás. Ezt soha ne felejtsd el, drága kisfiam! Ha bocsánatot is kérsz, és meg is bocsájtanak, az emberben mindenképp nyoma marad annak, hogy egyszer megsebezted a szívét. Mert az a seb, amit karddal ejtenek, begyógyul egyszer, de az a seb, amit a szavaid ejtenek, soha nem gyógyul be teljesen. Érted? Mostantól ne legyél dühös, és ne bánts meg senkit, rendben?

A Prófétánk (s.a.w.) egy
nap azt mondta:

**„Nem az az igazi hős, aki birkózás-
ban legyőzi az ellenfelét, hanem az az iga-
zi hős, aki képes megfékezni a haragját.”**

(Bukhari, Adab, 102; Muszlim, Birr, 106-108)

EGY KIS MOSOLY

Egy kislány kedvesen rámosolygott arra az emberre, aki szembe jött vele az úton.

Ennek az embernek az élete nagyon nehéz volt. Nagyon rosszkedvű volt, mert nem tudta kifizetni az adósságait. De amikor meglátta a mosolygó kislányt, mindjárt jobban érezte magát. Visszaemlékezett a régi, boldog napokra. Eszébe jutott egy régi barátja is, akit egykor annyira szeretett. El is döntötte, hogy felhívja ezt a barátját, és megkérdezi, mi van vele.

A barátja nagyon megörült, amikor a telefonban meghallotta a hangját. Mindketten boldogok voltak, hogy beszélhettek egy régi baráttal, és újra találkozhattak. Az ember azt is elmondta a barátjának, hogy milyen nehéz helyzetbe került, a barátja pedig úgy döntött, hogy segít rajta. Így hát mindketten elégedettek voltak: az egyikük megmenekült a nehézségektől, a másik pedig segíthetett egy barátjának. Az ember, aki a barátjának segített, olyan boldog volt, hogy aznap este, miután egy étteremben megvacsorázott, nagy borralalót adott a pincérnek. A pincér addig még soha senkitől nem kapott annyit. Annyira megörült neki, hogy amikor hazafelé tartott, és az úton meglátott egy szegény öregembert, bőséges adományt adott neki.

Az öregember boldogságát el sem tudjuk mondani. Aznap bárkitől is kért segítséget, senki nem adott neki semmit. Pedig akkor az öregember már egy egész napja egy falatot sem evett. Boldogan adott hálát Allahnak, a kapott adományból ennivalót vett magának, és hazaindult.

Hát egyszer csak meglátott egy kutyakölyköt. Nagyon aranyos kiskutya volt! A szegény kölyöknek nem volt senkije, csak reszketett egyedül az esti hidegben, és olyan sovány volt, hogy a csontjai is kilátszottak. Az öregember megsajnálta a kiskutyát, és úgy döntött, hogy magához veszi. A szegény

őreg, aki egy nagy ház pincéjében lakott, otthon adott pár falat ennivalót a kiskutyának. A kutyus megtöltötte a gyomrát, és végre meleg helyen lehetett – ő is nagyon boldog volt ám!

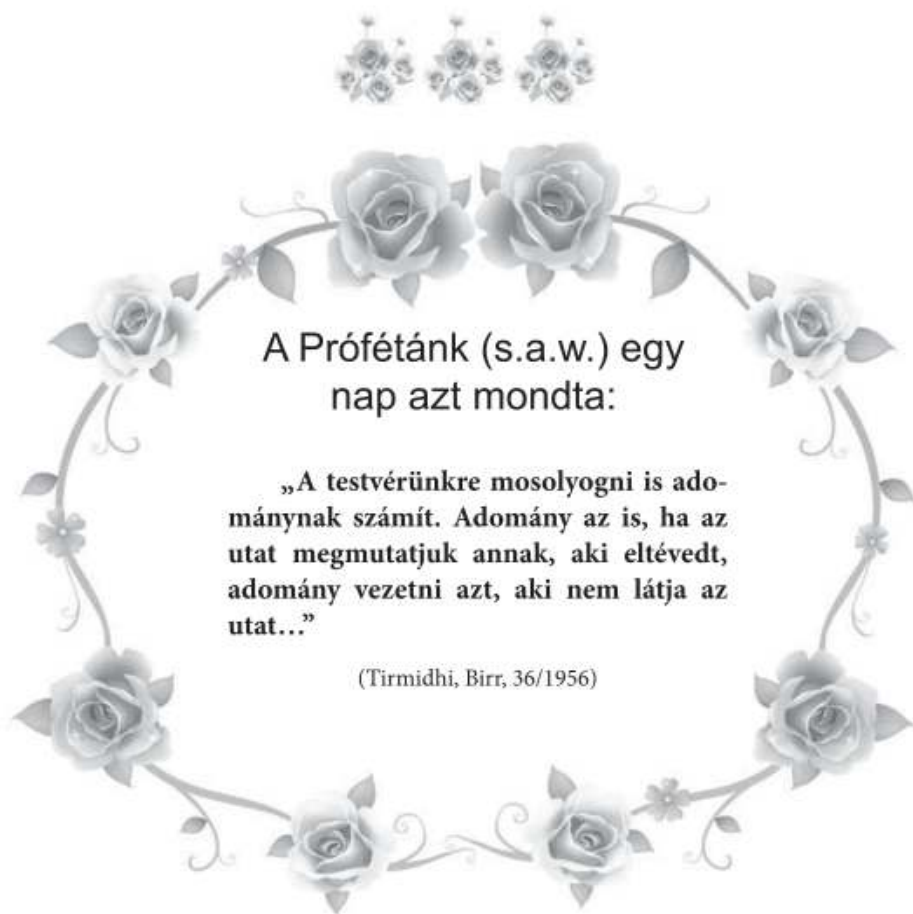
A kis kutyakölyök meg az öregember elégedetten tértek nyugovóra. Ám aznap éjjel a házban az egyik kályhából kipattant egy szikra, és lángra kapott. A kiskutya felébredt a tűzre, és vadul ugatni kezdett. A házban mindenki hallotta a hangos ugatást, és felébredt az összes lakó. Rögtön meglátták, hogy ég a ház! Mindenki mentette az életét, és próbálták a tüzet is kioltani. Amikor sikerült eloltani a lángokat, látták, hogy Allahnak hála, senkinek nem esett semmi baja. Időben vették észre a tüzet, ezért nemcsak az életüket mentették meg, de az értékes holmik is megmaradtak.

A nap végére egy egész ház minden lakója megmenekült. A haláltól megmenekült lakók nem győzték megköszönni a hős kutyusnak és az öreg-

embernek. Az öregember pedig fohászkodott azért a pincérért, aki este adományt adott neki. A pincér fohászkodott azért az emberért, aki a nagy borralalót adta. A gazdag ember fohászkodott a régi barátjáért, aki felhívta telefonon, és megkérdezte, hogy mi van vele. A barátja pedig, akinek annyi nehézség volt az életében, hálás volt a segítségért.

De mindennél fontosabb, hogy mindezek az emberek minden jót, ami ezen a napon velük történt, egy kislány mosolyának köszönhatték.

APAI SZERETET

Egy nyolcvanéves idős apa és a negyvenöt éves fia a nappali szobában üldögéltek. Felidéztek a régi emlékeket, beszélgettek, aztán a fiú lassan elcsendesedett. Az apa azonban még szeretett volna kicsit beszélgetni a fiával. Egyszer csak a szoba ablakába leszáll egy varjú. Az idős apa egy kis ideig mosolyogva nézte a varjút, aztán eszébe jutott valami. A fiához fordult, és megkérdezte:

- Mi az, fiam?

A fia elcsodálkozott az apa kérdésén, de azért válaszolt neki:

- Egy varjú az, apám!

Az idős apa ismét figyelmesen megnézte a varjút, majd újra megkérdezte:

- Mi az, fiam?

A fia még jobban elcsodálkozott. Azt gondolta, talán nem hallotta az apja, ezért hangosabban válaszolt neki:

- Apám, az egy varjú!

A varjú még mindig ott ült az ablakpárkányon, vicces mozdulatokkal forgatta jobbra-balra a fejét, csőrével a tollait igazgatta, aztán megint rájuk nézett. Az idős apa harmadszor is megkérdezte:

- Mi az, fiam?

A fia csodálkozása most már türelmetlenségbe fordult:

- Az egy varjú, apám! Már harmadszor kérdezed meg. Hát nem hallod, amit mondok?

Az apa negyedszer is feltette a kérdést, de erre már a fia teljesen elvesztette a türelmét, és igencsak emelt hangon válaszolt:

- Apám, most szórakozol velem? Már negyedszer kérdezed, hogy mi az, és hiába válaszolok, te továbbra is csak ugyanazt kérdezed. Hát nem látod, hogy dolgom lenne, vagy csak a türelmemet akarod próbára tenni?

Az idős apa arcáról eltűnt az addig töretlen mosoly. Felkelt a székéről, be-
ment a szobába, és kezében egy füzetrel tért vissza. Egy napló volt az. A fia
nézte, ahogy az idős édesapja a füzetben lapozgat, és megbánta már, hogy fel-
emelte a hangját. Ekkor az öregember megtalálta a füzetben azt, amit keresett.
Az egyik oldalon kinyitva a fiának nyújtotta a naplót, és ismét elmosolyodott,
kicsit úgy, mint korábban.

- Felolvasod nekem ezt az oldalt, fiam?

A fia olvasni kezdte:

„Ma a hároméves kisfiammal üldögéltünk a nappaliban, és az előttünk lévő ablak párkányára leszállt egy varjú. A kisfiam huszonháromszor kérdezte meg tőlem, hogy mi az. Mindannyiszor szeretettel öleltem át, és azt feleltem, hogy egy varjú az. Újra és újra ugyanazt kérdezte, én meg újra és újra ugyanazt válaszoltam. Hogy zavart-e? Nem! Ahogy ártatlanul újra és újra ugyanazt kérdezte, a szívem szeretettel telt meg.”

Mire a fiú befejezte az olvasást, könnyek ültek a szemében. Szeretettel ölelte át édesapját, újra és újra bocsánatot kérve tőle.

A Prófétánk (s.a.w.) egy nap azt mondta:

„Egyetlen gyermek sem fizetheti vissza az édesapjának azt, ami jár neki. Talán ha rabszolgaként találja az apját, és a saját szabadságával váltja ki őt, akkor megadja neki azt, ami a joga.”

(Muszlim, Itk, 25; Abu Dawud, Adab, 119-120;
Tirmidhi, Birr, 8/1906)

A SZOMSZÉD A PARADICSOM KERTJÉBEN

Mózes próféta egy napon elgondolkodott azon, hogy vajon ki lesz a szomszédja a Paradicsom kertjében. Nagyon szerette volna tudni! Így hát a kezét felemelve fohászkodott a Mindenható Allahhoz:

- Uram! Mondd meg nekem, ki lesz a szomszédom a Paradicsomban!

Hatalmas Ura pedig azt a hírt adta tudtára: „A te szomszédod a Paradicsomban egy hentes lesz, aki ebben meg ebben a városban él!”

Mózes próféta hálát adott Allahnak, de nagyon szerette volna megtudni, hogy egy hentes hogy lehet az ő szomszédja a Paradicsomban. Rögvest útnak indult, hogy megismerkedjen ezzel a hentessel. Amikor a városba ért, megkérdezte, merre van a hentes boltja, és hamarosan meg is találta. Belépett a boltba, és köszöntötte a hentest. Azt nem árulta el neki, hogy ő próféta. Egy darabig beszélgettek, és amikor a hentes megtudta, hogy Mózes prófétának nincs hol megszállnia éjszakára, meghívta őt a házába vendégségbe. Szívesen látott vendége tiszteletére saját kezével készített vacsorát, és kedvesen szolgálta ki Mózes prófétát a házában.

Mózes próféta érdeklődve figyelte, hogy mivel foglalkozik vendéglátója az otthonában. Megtudta, hogy van egy idős édesanyja. Amíg az édesanyja jól nem lakott, a hentes egy falatot sem evett. A nénike már olyan öreg volt, hogy semmiben nem tudott gondoskodni magáról. Így hát a fia szolgálta ki őt mindenben. Egyetlen nő sem volt, aki hajlandó lett volna az idős asszonnyal egy házban lakni és gondozni őt. Ezért a hentes, hogy el ne szomorítsa édesanyját, meg sem házasodott.

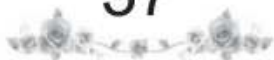
Mózes próféta csodálattal figyelte a fiút, aki szeretettel és tisztelettel szolgált ki az édesanyját. Amikor mindenben ellátta őt, az öreg néni kegye, hal hangon súgott valamit a fiának. A fia mosolyogva válaszolta:

- Ámin, anyácskám, ámin!

Mózes próféta nagyon kíváncsi lett, hogy vajon mit mondhatott az anyja a fiának, megkérdezte hát a hentest, aki így felelt:

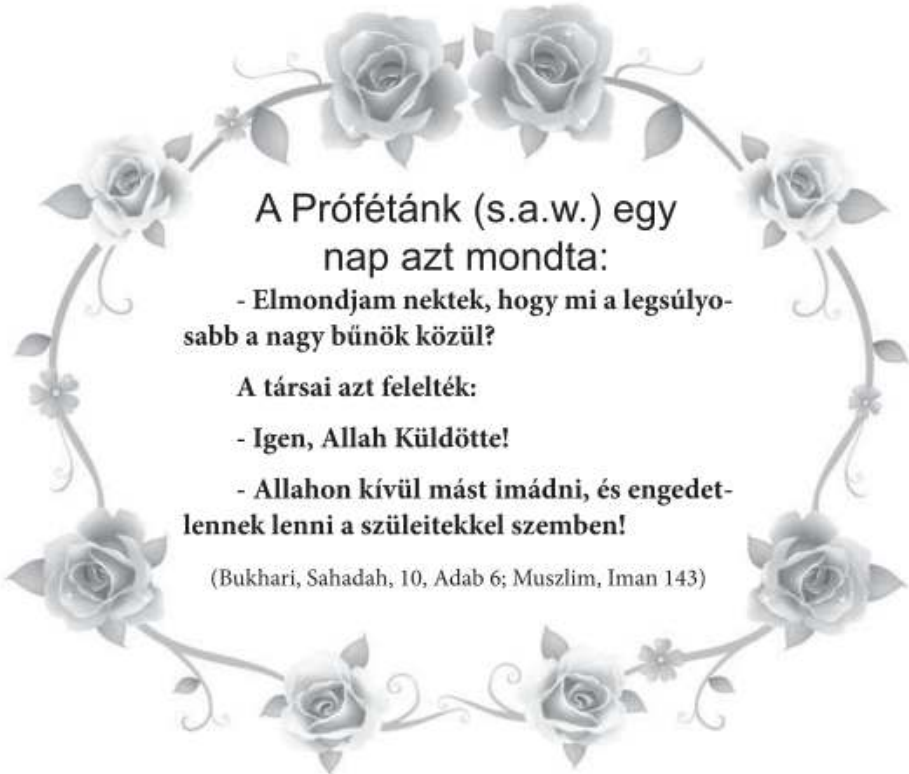
- Anyám mindig így fohászkodik értem, amiért gondoskodom róla és kiszolgálom őt: „Allah tegyen téged Mózes próféta szomszédjává a Paradicsom kertjében!” Én meg mindig ámint mondok erre a szép fohászra. De persze én csak egy egyszerű hentes vagyok, hogy is lehetnék egy ilyen hatalmas próféta szomszédja!”

Könnyek szöktek Mózes próféta szemébe. Felkelt, megölelte a hentest, és így szólt hozzá:

- Ó, Paradicsombéli szomszédom! Te, Allah kitűnő szolgája! Bizony, én vagyok Mózes próféta! A Mindenható Allah küldött engem hozzád. Tudtomra adta, hogy szomszédok leszünk a Paradicsom kertjében. Megnyerted édesanyád szívét, kiérdemelted a fohászait. Kiérdemelted, hogy a Paradicsom kertjébe léphess. Azért jöttem, hogy ezt a jó hírt átadjam neked. Mert az istenszolgálat után a legjobb cselekedet az, ha valaki kiszolgálja az édesanyját és édesapját, és megnyeri a szívüket!”

Az ámuldozó hentes szemét is előntötték a boldogság könnyei. A két jó ember, akik majd egymás szomszédjai lesznek a Paradicsom kertjében, leült az asztalhoz, és hálát adtak Allahnak azokért az ízes ételekért, amelyekkel már ebben a világban megajándékozta őket.

A Prófétánk (s.a.w.) egy nap azt mondta:

- Elmondjam nektek, hogy mi a legsúlyosabb a nagy bűnök közül?

A társai azt felelték:

- Igen, Allah Küldötte!

- Allahon kívül mást imádni, és engedetlennek lenni a szüleitekkel szemben!

(Bukhari, Sahadah, 10, Adab 6; Muszlim, Iman 143)

MI AZ A „SZUNNA”?

A hadístudósok sokszor hasonló értelemben használják a „hadisz” és a „szunna” szavakat.

A „szunna” szó jelentése szó szerint: út, útvonal.

Vallási értelemben, a szunna:

A Prófétánk (s.a.w.) szavai, cselekedetei, vagy az általa látott és hallott események helyeslése, elfogadása, az ezeket elbeszélő beszámolók.

Kedves barátaim! Röviden összefoglalva, a szunna szeretett Prófétánk életének példája. Ha a szunna szerint élünk, az azt jelenti, hogy úgy élünk, ahogy szeretett Prófétánk is élt.

Például:

Kellemes illatokat használni, a fogainkat alaposan megtisztítani is szunna. Az emberekkel való kapcsolatainkban kedvesnek lenni, udvariasan viselkedni velük is szunna.

A SZORGALMAS EMBER

Egyszer három barát egy szép ki patak partjára ment pihenni. Gondolták, egy piknikkel kellemes időt tölthetnek együtt. Ahogy a patak mellett sétáltak, hogy alkalmas helyet keressenek, a távolban megpillantottak egy furcsa embert. Az ember furcsa mozdulatokat végzett. A barátok nagyon kíváncsiak lettek, hogy vajon mit csinálhat. Közelebb mentek hozzá, és igen-csak elcsodálkoztak azon, amit láttak! Az ember a nadrágját térdig feltűrve tapicskolt a vízben, és közben a kezével kötött valamit. A fejét folyton megrázta, hogy megszólaltassa a sapkájára szerelt csengettyűket. Közben a hátára kötözött hordóban egyik oldalról a másikra lötyögtetett valamit, és azt is hallották, hogy maga elé motyog.

A barátok közül a legkíváncsibb megszólította a különös embert:

- Jó munkát, földi! Ne haragudjon már, de nagyon érdekelne, hogy mit is csinál így a patak közepén?

Az ember így felelt:

- Hogy mit csinállok? A falunk mecsetében bepiszkolódtak a szőnyegek, és az imám keresett valaki, aki kimosná őket. No, hát én ráérek, és mint láthatják, kimosom a patakban a szőnyegeket. Az imám is ad pár garast a munkáért, köszönöm is neki. Bizony, nekünk is meg kell keresni a kenyérre valót, ebben a hiábavaló világban meg sem lehetünk másképp!

- És miért vannak csengők a sapkáján földi?

- Ááá, hogy azok? Ez a babföld itt a patak mentén a szomszédomé. Megkért, hogy vigyázzak a földjére. A csengők hangjával ijesztem el a varjakat a szomszédom földjéről. Mert bizony a varjú meg a bab nagy ellenségek! Allah fizesse meg neki, szüretkor a szomszédom majd ad egy-két véka babot a fáradozásomért. Nekünk is csak ebben a világban kell megélnünk valahogy!

A másik barát megkérdezte:

- És mit csinál azzal ott a kezében?

- A szomszédasszonyom két kisgyermekkel maradt egyedül, mikor a férje meghalt. Egyiküknek nincs pulóvere, a szegénykének, láttam, hogy tegnap a hidegben reszketve játszott az utcán. Ebben a világban bizony nem mindig csak saját magunkért kell munkálkodnunk! Kötök egy pulóvert a kis árvának. Háttha fohászkodik majd értem! Nem élhetünk hiába ebben a hiábavaló világban!

Az a barát, aki először kérdezett, még mindig kíváncsi volt:

- Azt már meg sem kérdem, miért van a hátára kötve az a hordó – gondolom, vaját köpül benne. Hanem mi az, amit közben mondogatott? Talán beszélgetett valakivel?

- Neeem, dehogy! Most már, Allahnak hála, tudok Koránt olvasni. A néhai tanítóm a Já Szín szúrárt adta fel nekem, hogy megtanuljam. Allah legyen vele

elégedett! A múlt hónapban meghalt a szomszédom nagyapja, ma este tartjuk a mecsetben a megemlékezést. Sok jót tett nekem az az öregember, meg hát a szomszédom is volt. Aztán mégsem lehetek itt tétlenül, nem-e, jó uram? Gondoltam, legalább emlékezetből elmondok egy Já Szín szúrát, és elküldöm neki a jutalmát, azt olvastam hát. Hiszen nem hagyhatjuk, hogy tétlenül maradjunk ebben a hiábavaló világban, nemde, uraságok?

A Prófétánk (s.a.w.) egy nap
azt mondta:

**„A legjobb az emberek közül az, aki a
leghasznosabb az embereknek!”**

(Tabarani, Medzmaul Evszat, VI, 58; Szujúti,
al-Dzsámi al-Szaghir, II, 8)

A JÓSÁG JUTALMA

Egy boltok kitett egy táblát az üzlet kirakatába: „Kutyakölykök eladók!” Rögtön be is jött hozzá egy kisgyerek:

- Mennyiért adja a kiskutyákat, bácsi? – kérdezte.
- Mindegyik ötezer forint – válaszolta a boltos.

A kisiúnak nem volt, csak kétezer forintja. Megegyeztek abban, hogy a hátralévő háromezer forintot heti ezerforintos részletekben, három hét alatt fogja kifizetni. Aztán eljött az idő, hogy kiválassza a neki tetsző kiskutyát.

A szebbnél-szebb öt kiskutya az anyakutya mellett ugrándozott és játszott. Azonban a kisiú észrevette, hogy az egyik kölyök sánta, és alig tud járni. Kíváncsian kérdezte a boltostól:

- Bácsi, ennek a kiskutyának mi baja van?
- Azt mondta az állatorvos, hogy ez a kölyök sánta marad. Van valami probléma a csípőjével.

A kisiú döntött:

- Én a sánta kutyust akarom!

Ezen a boltos igencsak elcsodálkozott. Mosolyogva mondta:

- Hát jól van, ha akarod, azt megkaphatod ingyen is!
- Nekem nem kell ingyen. Ez a kölyök semmivel sem rosszabb, mint a testvérei! – mondta a fiú, és egy kis sértődöttség érződött a hangjában.

A boltos nem értette a dolgot. Meglepetten kérdezte:

- De hát mihez kezdesz azzal a nyomorék kölyökkel? Abból soha nem lesz rendes kutya, nem fog futkározni meg játszani, mint a többi!

A kisiú egy kicsit felemelte a nadrágszárát. A bal lába két acélsín közé volt erősítve.

- És az miért baj? Én sem futkározom olyan sokat... én tudom a legjobban, milyen ennek a kiskutyának. Neki meg szüksége van egy olyan baráttra, mint én."

A szegény beteg kiskutyát megvásároló kisiúnak is már néhány éve a bal lábán lévő járógép okozta a legtöbb gondot. Először nagyon reménykedett a kezelésben. De ekkorra már a kisiú lemondott arról, hogy a lába javulni fog. Most mégis boldogan tért haza a karjaiban szorongatott kiskutyával. Megmutatta új barátját a szüleinek is, és segítséget kért tőlük:

- Mit tehetnénk azért, hogy a kutyus jobban legyen?

Másnap elvitték a kiskutyát az állatorvoshoz, aki megvizsgálta, majd azt mondta:

- Minden reggel masszíroznod kell a kutyád lábát. Aztán pedig legalább egy kilométert sétáltatnod kell. Így megerősödnek majd a lábizmai. Még ha nem is fog teljesen helyrejönni a csípője, legalább könnyebben fog majd járni.

A kisiú az örömtől ragyogva tért haza szüleiével. Reggel már türelmetlenül várta, hogy elinduljanak sétálni.

Megkezdték a sétákat a kiskutyával, de az első napokban ez bizony nagyon nehéz volt. A kutyusnak nagyon fájdalmas volt a járás, nem akart sétálni menni. A kisiúnak a saját lába is fájt, kétszeresen nehéz volt hát a séta. Ennek ellenére a fiú türelmesen kitartott, és két hónapon át minden reggel elmentek a kutyussal a szokásos sétára. A harmadik hónapban már mind a ketten sokkal könnyebben jártak. Egy reggel, amikor a sétából tértek haza, a kutya kiszaladt az útra. Egy arra jövő teherautó elütötte a szerencsétlen kutyát. A kutyus szájából folyt a vér, a kisiú aggódva kapta a karjaiba, és futva indult vele hazafelé. Közben a sín is leesett a lábáról, de észre sem vette. Kifulladásig ért haza, és édesanyjával azonnal az állatkórházba vitték a kutyát. Ekkor döbbent rá a kis-

fiú, hogy bár az acélsín már rég leesett a lábáról, nemhogy járni, de futni is jól tudott nélküle.

Miközben aggódva várták, hogy a kutyus túllegyen a műtéten, az édesanya azt mesélte kisfiának:

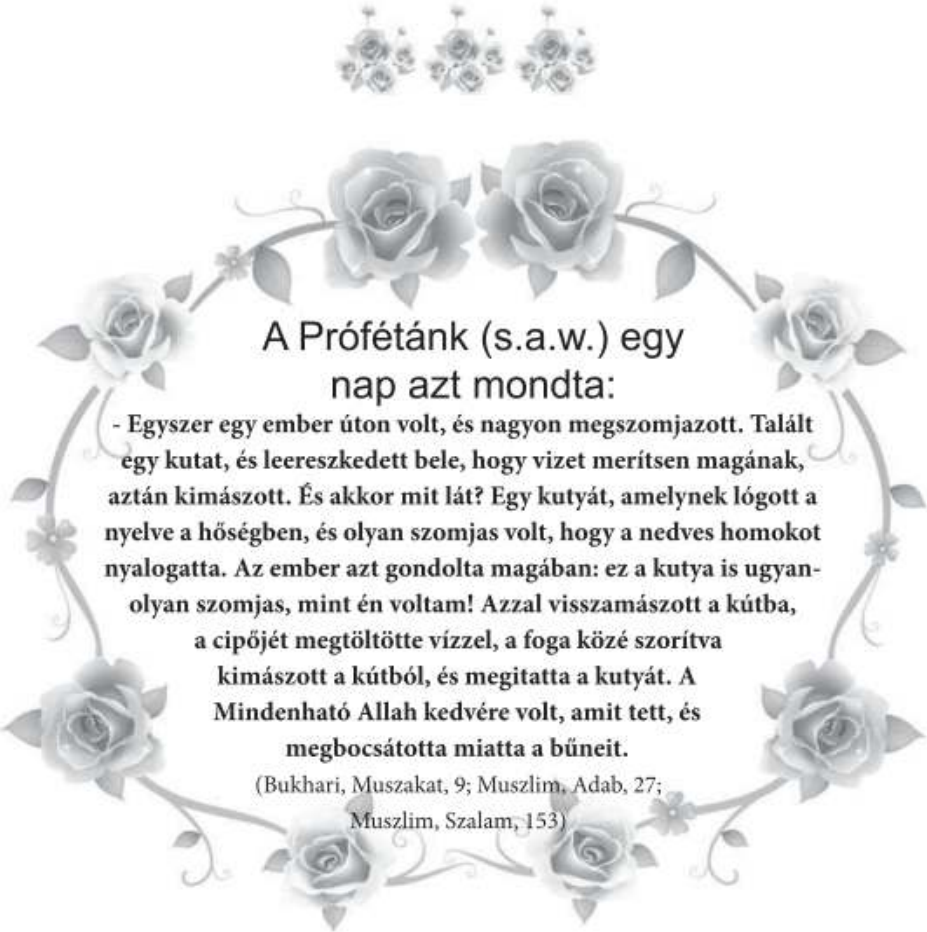
- A bal lábadban súlyos csontbetegség volt. Ezért tudtál olyan nehezen járni. Mindenképpen sok mozgással kellett volna kezelni. De mivel ez nagyon fájdalmas volt, de nem voltál hajlandó sem sétálni, sem sportolni. Ez minket szomorított el legjobban, mert attól féltünk, ha így megy tovább, elveszíted a bal lábadat. Aztán találkoztál ezzel a kis kutyakölyökkel. Annyit törődtél vele, hogy jobban legyen, hogy közben te magad is meggyógyultál.

Miközben a kisfiú érdeklődve hallgatta édesanyja elbeszélését, a műtőből kilépő állatorvos is jó híreket hozott:

- A kutyájuknak szerencséje volt. Olcsón megúsza a balesetet, hamar fel fog épülni.

A kisfiú így tanulta meg, hogy aki jót tesz valaki másnak, az valójában saját magával tesz jót.

A Prófétánk (s.a.w.) egy nap azt mondta:

- Egyszer egy ember úton volt, és nagyon megszomjazott. Talált egy kutat, és leereszkedett bele, hogy vizet merítsen magának, aztán kimászott. És akkor mit lát? Egy kutyát, amelynek lógott a nyelve a hőségben, és olyan szomjas volt, hogy a nedves homokot nyalogatta. Az ember azt gondolta magában: ez a kutya is ugyanolyan szomjas, mint én voltam! Azzal visszamászott a kútba, a cipőjét megtöltötte vízzel, a foga közé szorítva kimászott a kútból, és megitta a kutyát. A Mindenható Allah kedvére volt, amit tett, és megbocsátotta miatta a bűneit.

(Bukhari, Muszakat, 9; Muszlim, Adab, 27;
Muszlim, Szalam, 153)

A LEGJOBB TESTVÉREK

Egyszer régen egy idős ember egy nagy gazdaságot hagyott a két fiára.

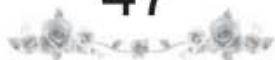
A testvérek nagyon szerették és becsülték egymást. Mindketten erkölcsös és szorgalmas emberek voltak. Mindketten szorgalmasan dolgoztak az apjuk rájuk maradt földeken. Az egyik testvér más megházasodott, és hét gyermeke volt. A fiatalabb testvérnek nem volt felesége, családja, és egymagában lakott egy kunyhóban.

A két testvér minden nap végén egyenlően elosztotta egymás közt mindazt a terményt, amit aznap összegyűjtöttek. Így teltek a hetek, a hónapok. Egy nap az egyedülálló testvér azt gondolta magában: „Nagyon nincs rendjén az, hogy egyenlően osztjuk el egymás között mindazt, amit megtermelünk! Én egyedül vagyok, nincs is szükségem ennyi mindenre. Bizony, a bátyámnak nagy családja van, bizony, neki nagyobb szüksége lenne rá, mint nekem! Neki a családjával többet kellene kapnia.”

Miután ezt a fiatalabb testvér végiggondolta, minden éjjel kilopózott a kunyhójából, és a sajátjából egy zsák gabonát titokban átvitt a bátyja csűrjébe.

Azonban a családos testvér is elgondolkodott magában: „Nem jó az így, hogy egyenlően osztjuk el a termést. Én házas vagyok, van feleségem, vannak gyerekeim. Ha majd megöregszem, ők fognak gondoskodni rólam. De az öcsém nem nősült meg, neki nem lesz majd öregkorára senkije. Neki nagyobb szüksége van ezekre a javakra!”

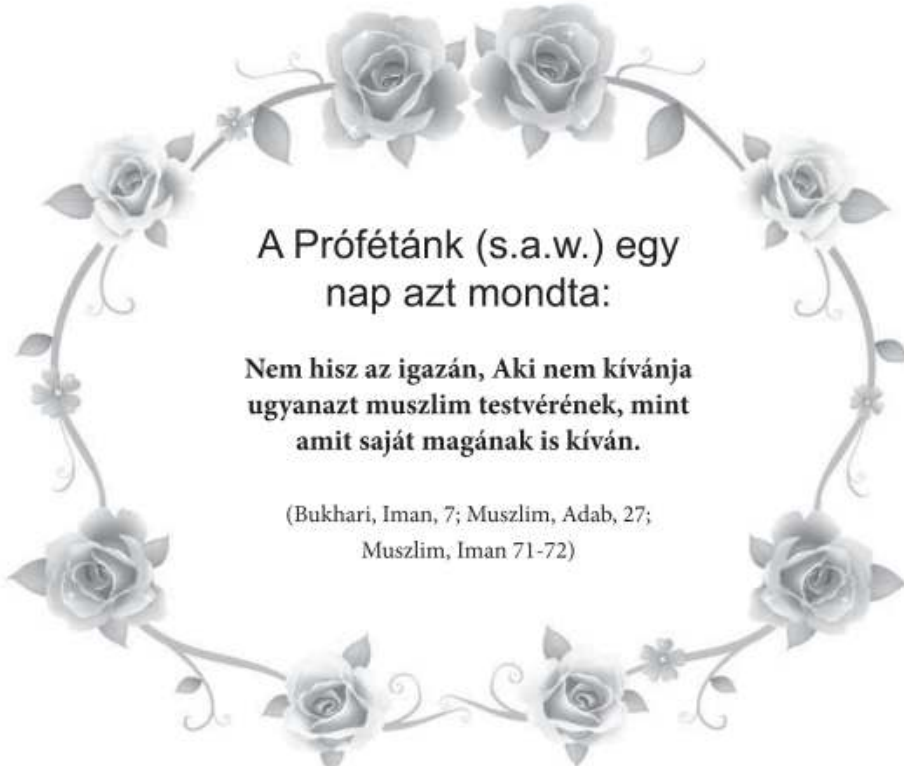
És ezt gondolva a családos testvér is minden éjjel titokban átvitt egy zsák gabonát az öccse csűrjébe. És éveken keresztül a két testvér a döntése szerint tovább segítette egymást. Csak azt nem értették, hogy a csűrjükben lévő gabona mennyisége nem változott semmit. Egy éjszaka, amikor

mindkét testvér titokban a másik csűrje felé lopakodott, nem vették észre egymást, és összeütköztek a sötétben. Ekkor értették meg, hogy mi történt. A földre tették zsákjaikat, és könnyek közt ölelték át egymást.

A Prófétánk (s.a.w.) egy
nap azt mondta:

**Nem hisz az igazán, Aki nem kívánja
ugyanazt muszlim testvérének, mint
amit saját magának is kíván.**

(Bukhari, Iman, 7; Muszlim, Adab, 27;
Muszlim, Iman 71-72)

MENNYIT ÉR AZ ANYASÁG?

Szelim nyolcéves, okos és csintalan gyerek volt. Kimondhatatlanul szeretete a játékokat. Ha valaki végre elvitte magával vásárolni, minden játékot meg akart venni, amit csak látott. Egy napon a házból kifogyott az enivaló, így édesanyjával együtt elindultak bevásárolni. A boltban a játékosztályon szebbnél-szebb játékok sorakoztak a polcokon. Mikor Szelim ezt meglátta, szinte elvesztette az eszét. A játékaútó, a filmekben látott fegyverekhez megszólalásig hasonlító játékpisztoly, a focimezével megegyező focilabda mind nagyon tetszett neki. mindet Meg is akarta vetetni mindegyiket az anyukájával. Az édesanyja azonban azt mondta:

- Szelim, kisfiam, nem vehetjük meg az összes játékot, ami tetszik neked. s játékot, ami tetszik neked. Válassz ki egyet, és azt megkaphatod!

Szelim hangosan tiltakozott:

- De én mindet meg akarom venni!

- De nincs annyi pénzünk, hogy az összeset megvegyük, kisfiam!

Ám az édesanyja egy idő után belefáradt abba, hogy hiába magyarázzon a fiának. Szigorú hangon azt mondta neki:

- Már nagy fiú vagy, Szelim! Gyűjtsd össze a zsebpénzedet, és vedd meg magadnak a játékaikat!

A kisfiú hangosan sírt egészen hazáig. Otthon pedig, még mindig haragudva az anyukájára, a szobájába ment. Bosszút akart állni rajta azért, hogy ma nem vette meg neki, amit akart. Az asztalához ült, és egy listát készített. Kicsit később az édesanyja kihívta a konyhába. No végre, eljött az alkalom, amire várt! A konyhában az édesanyja azt mondta neki:

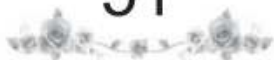

- Kisfiam, tudnál hozni egy kenyeret a kisboltból? Nézd csak, én vacsorát főzök, és mindjárt hazaér apuka is.

Szelim nem ellenkezett az édesanyjával, csak átnyújtotta neki az imént készített listát. Az anyukája figyelmesen kezdte olvasni:

„Mivel mostantól fogva magamnak kell megvennem a játékaimat, ezért nem fogok ingyen segíteni sem! Ha azt akarod, hogy segítsek, akkor mostantól annak ez az ára:

Elrakni a vásárolt holmit bevásárlás után:	200 forint
Kenyeret hozni a kisboltból:	100 forint
Kivinni a szemetet:	200 forint

Felseperni az udvart:	500 forint
Megteríteni az asztalt	300 forint
Ebéd után leszedni az asztalt:	200 forint
Segíteni a takarításban, összesen:	500 forint
Vigyázni a kistestvéremre:	500 forint”

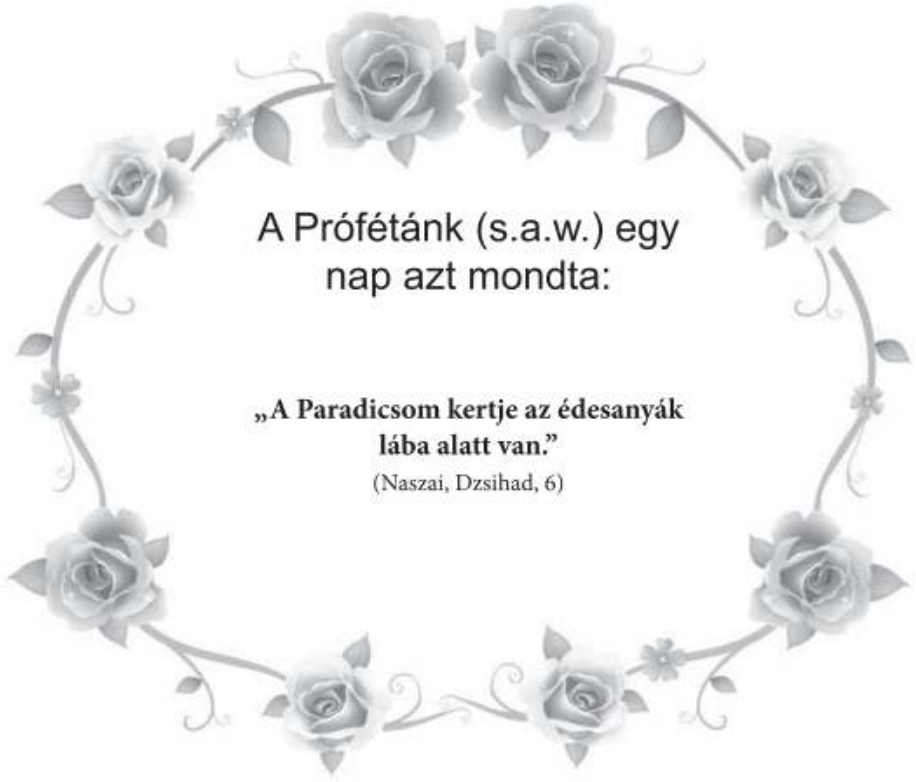
Az édesanya szeretettel mosolygott haszontalan kisleányára, aki összevont szemöldökkel nézte őt. Megfordított a kezében lévő papírlapot, és fia figyelő tekintetétől követve ezeket írta rá, majd fel is olvasta a fiának:

„Téged 9 hónapig és 10 napig a szívem alatt hordoztalak:	Ingyenes!
Hónapokig a karomon hordtalak:	Ingyenes!
Minden este elaltattalak:	Ingyenes!
Mikor beteg voltál, az ágyad mellett virrasztottam:	Ingyenes!
Mindig fohászkodtam érted:	Ingyenes!
Mindenfélét megtanítottam neked:	Ingyenes!
Minden nap három finom étkezést készítek neked:	Ingyenes!
Kimosom, kivasalom a ruháidat:	Ingyenes!”

Szelim most már nagyon szégyellte a saját listáját! Egy szót sem mondott az anyukájának, csak szaladt kenyeret venni. Mikor hazaért, és az édesanyja lehajolt hozzá, hogy elvegye tőle a kenyeret, a nyakába vetette magát, szorosan átölelte, megcsókolta mindkét arcát, és azt súgta neki: „Anyukám, nagyon szeretlek!”

Aztán megint a szobájába ment – de most azért, mert nagyon szégyellte magát amiatt, ahogy az édesanyjával viselkedett.

A Prófétánk (s.a.w.) egy
nap azt mondta:

„A Paradicsom kertje az édesanyák
lába alatt van.”

(Naszai, Dzsihad, 6)

A LEGFONTOSABB FELADAT

Egy ország leghíresebb egyetemén a diákok az „időbeosztás” nevű tantárgyat tanulták. Az órákat az egyetem legjobb tanára tartotta. Egy napon a diákok olyan leckét tanultak a tanáruktól, amit soha nem felejtettek el.

A tanár elfoglalta a helyét a tanteremben, és így szólt a vele szemben félkör alakban ülő diákokhoz: „Most eljött a tanulás ideje!”

Ezután a tanár az asztala alól elővett egy széles szájú üvegedényt, és letette az asztalra úgy, hogy minden diák jól láthassa. A diákok néma csendben figyeltek. A tanár az asztal alól elővett egy kövekkel teli dobozt is, majd a belőle kivett nagy, kerekded köveket gondosan elhelyezte az üvegedényben. Amikor az edény a színültig tele volt kövekkel, a diákokra nézett, és megkérdezte:

- Mondjátok csak, fiatalok, tele van ez az edény?

A kérdés könnyű volt, hiszen a szemük előtt ott volt a válasz. Az osztályban lévő összes diák magabiztosan válaszolta:

- Igen!

- Tele van, tanító úr!

- Megtelt az edény!

A tanár elégedetlenül biggyesztette le az ajkait:

- Tényleg? Biztosak vagytok benne?

És az asztal alól elővett egy vödört, amiben apró kavicsok voltak. Az asztalra tette, és elkezdte átrakni belőle a kavicsokat az üvegedénybe. Az egyik kezével a kavicsokat rakta, a másikkal az üvegedényt rázogatta. Így a kis ka-

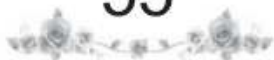
vicsok szépen becsúsztak a nagyobb kövek között maradt helyekre. A diákok megértették, hogy rosszul válaszoltak. Miután a tanár már nem tudott több kavicsot beszorítani a kövek közé, megint megkérdezte:

- Újra megkérdeszem, fiatalok, tele van most ez az edény?

A diákok közül valaki azt válaszolta:

- Igen, most már tényleg tele van!

Másvalaki azt mondta:

- Talán még maradt hely, ahova valami mást is beszoríthatunk!

- Nagyon jó! Látom, kezdték érteni. – mondta a tanár.

Az asztal alól elővett egy homokkal teli edényt. A homokot az üvegedénybe öntötte. A homok beszivárgott a nagy kövek és a kis kavicsok közé, és egészen a szájáig megtöltötte az üvegedényt. Aztán ismét megkérdezte:

- No, tele van már az edény?

- Nem! – kiáltották egy emberként a diákok.

- Nagyon jó, bravó! – mondta a tanár, azzal fogott egy pohár vizet, és tele-töltötte vele az üvegedényt.

- De most már tele van, ugye? – kérdezte, a diákok pedig egy emberként igennel válaszoltak.

- Vajon mit tanít nekünk ennek az üvegedénynek a példája? Tudna-e valaki válaszolni? – kérdezte a tanár.

Az egyik szorgalmas diák jelentkezett, majd így foglalta össze a tanulást:

- A napi vagy heti programunk bármennyire zsúfolt is, ha igazán akarjuk, beleilleszthetünk még néhány dolgot. Mindig tudunk helyet találni a programunkban a különböző dolgoknak.

Az időbeosztást tanító tanár a fejét rázta, nemet mondott, és hozzátette:

- Amit te mondasz, az igaz, de én nem ezt a választ akartam hallani. Tudna valaki valami más választ adni?

A tanár kérdése válasz nélkül maradt. Az egész osztály mély csendben gondolkodott. Mivel senki nem tudott válaszolni, a tanár saját maga adta meg a választ a kérdésre:

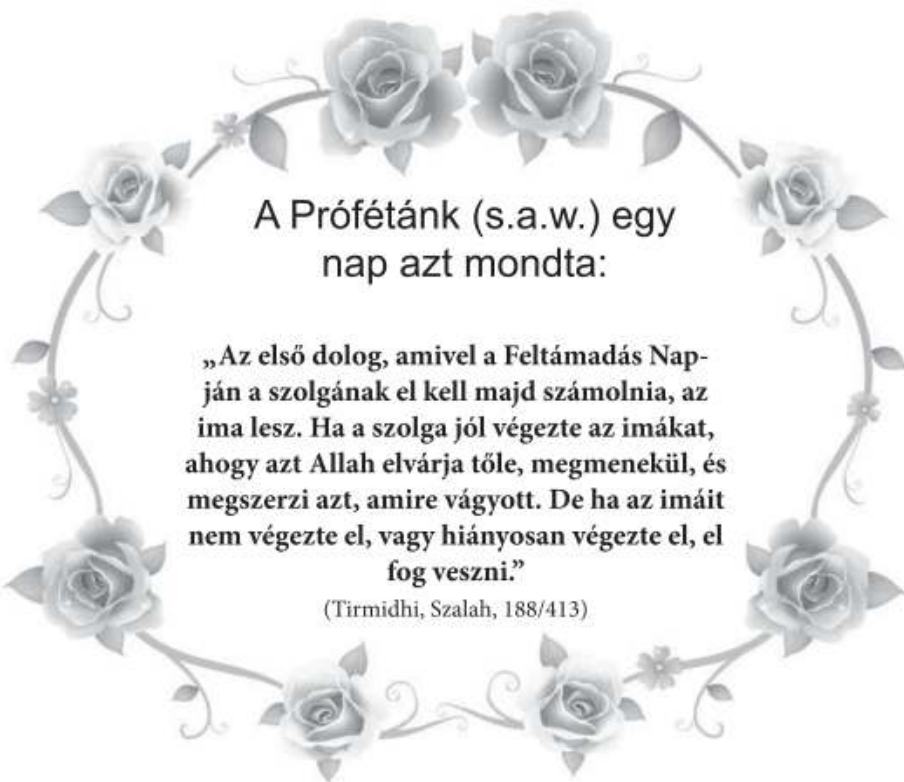
- Ezt tanulhatjuk ebből a példából: ha a nagy köveket nem elsőként tesszük bele az edénybe, akkor soha többé nem leszünk képesek beletenni őket.

Az edényünket csak kavicsokkal, homokkal és vízzel fogjuk megtölteni.

Majd így folytatta:

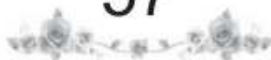
- Mik a „nagy kövek” a ti életetekben? Milyen dolgokat tartotok a legfontosabbnak az életben? Bármik is legyenek ezek a nagy kövek, először azokat tegyétek az életetek edényébe. Aztán jönnek csak sorra a kavicsokhoz, homokhoz és vízhez hasonló egyéb dolgok.

A Prófétánk (s.a.w.) egy nap azt mondta:

„Az első dolog, amivel a Feltámadás Napján a szolgának el kell majd számolnia, az ima lesz. Ha a szolga jól végezte az imákat, ahogy azt Allah elvárja tőle, megmenekül, és megszerzi azt, amire vágyott. De ha az imáit nem végezte el, vagy hiányosan végezte el, el fog veszni.”

(Tirmidhi, Szalah, 188/413)

MIT JELENT A „SAHABE”?

A „sahabe” szó társat, barátot jelent.

Azokat a muszlimokat jelenti, akik Mohammed Próféta (s.a.w.) életében találkoztak vele, hittek benne, beszélgettek vele és a segítségére voltak.

A szeretett Próféta nagyon szerette ezeket a társait, akik hittek benne és kiálltak az Iszlám mellett. A társai pedig annyira szerették a Próféta, hogy az életüket is szívesen feláldozták érte.

Mivel ők nagyon nagy szolgálatot tettek a Mindenható Allahnak és a Próféta, ezért „Sahabe-i ikrám”, a „tiszteltre méltó Társak” néven szoktuk emlegetni őket. Az Iszlám vallást az ő erőfeszítéseiknek köszönhetően ismerhetjük meg mind a mai napig. Ezért, ha a Társak valamelyikének nevét említjük, hozzátesszük azt is: „Radiallahu anh”, vagyis Allah legyen vele elégedett.

Minden ember, aki szereti Allahot, mindenképpen szereti Allah próféta is. A Mohammed Próféta (s.a.w.) szerető muszlimok pedig mind szeretik a tiszteltre méltó Társakat is, és illő tiszteletet mutatnak irántuk.

A LEGJOBB MUNKA

Volt egyszer egy ország, amelyet végtelen, határtalan erdő borított. A mókus hosszú kilométereket tehetett meg fáról-fára ugorva, anélkül, hogy a földre kellett volna lépnie. Ennek az erdős országnak a népe az erdőből élt – tűzfát vágtak, és az erdő állatait vadászták.

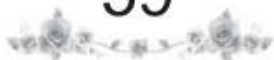
Az ország favágói közül kettő is nagyon híres volt, az egyikük még fiatal, a másik már középkorú ember. Ők tudták a legtöbb fát vágni, szünet nélkül dolgoztak, mint egy gép. Aztán egy napon versengés kezdődött a két erdész között. Úgy döntöttek, hogy egy versenyt rendeznek egymás között, hogy eldönthessék, melyikük a jobb. Kijelölték a napot a versenyre, és amikor elérkezett az idő, kezdetét vette az egy hétig tartó verseny.

A fiatal favágó meg sem reggelizett, rövest óriási lendülettel kezdett neki a favágásnak. Az idősebb viszont először jól megreggelizett, és úgy kezdett dolgozni. A fiatalabb megörült ennek: ő korábban kezdett dolgozni, így megelőzte idősebb társát. Tíz óra tájban az idősebb favágó egy kis szünetet tartott. A fiatalabb ezt látva megharagudott:

- Szóval nem veszel komolyan engem! De nem baj, az nevet, aki utoljára nevet!

Délben a fiatal favágó holtfáradtan tartott szünetet. Nagyon meg is éhezett. Gyorsan befalta a magával hozott ételt, és alig pihent valamicskét, már folytatta is a munkát ott, ahol az imént abbahagyta. Az idősebb azonban ebéd után is szakított egy kis időt a pihenésre. Akik figyelték a favágást, azt mondták egymás közt:

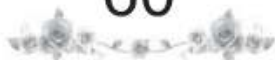
- Mintha csak ez az ember elfelejtette volna, hogy verseny van! Nézzétek csak, már megint pihenget. Így biztos el fogja veszíteni a versenyt!

Mikor a verseny első napja véget ért, az idősebb ember korán befejezte a munkát. Zsákjába tette a baltáját és a többi holmiját, és hazaindult. A nézők így szóltak utána:

- Bizony, ma lemaradtál a fiatalabb mögött! Gyerünk, feküdj le korán, hogy álmodban le tudd dolgozni a hátrányodat!

A fiatalabb favágót bántotta a másik lustasága, így ő még dolgozott egy kicsit. Mikor már besötétedett, ő is abbahagyta a munkát, és fáradtan ment haza. Otthon ültő helyében elaludt.

A második napon az idősebb favágó korábban érkezett a munkába, és nekikezdett a favágásnak. A fiatalabb az előző nap annyira elfáradt, hogy nem tudott korán felkelni, és csak két órával később érkezett meg. Amikor a fiatal megérkezett, azt látta, hogy az idősebb éppen szünetet tart.

A fiatal favágó még hevesebben kezdett neki a munkának. Azt gondolta magában:

- Ő ma korábban kezdett dolgozni nálam, és lám, már be is hozta a tegnapi különbséget!

Délig megállás és pihenés nélkül dolgozott, mint egy őrült. Még vizet inni sem állt meg, azt is a déli szünetre halasztotta. Rengeteget, de tényleg rengeteget dolgozott. Ennek a napnak a végén az idősebb favágó megint korán abbahagyta a munkát. Összeszedte a holmiját, és békésen hazatért a feleségéhez és gyermekeihez. A fiatalabb azonban, mivel ma későbben kezdett dolgozni, úgy gondolta, hogy bizony még egy jó ideig dolgoznia kell. Nagyon elfáradt, és fájt mindene. A fáradtságból és fájdalomból fakadó haragját este a feleségén töltötte ki, aki az asztalnál várta őt. Megharagudott az asszonyra, mert az étel kihűlt. A felesége sértődötten feküdt le aludni. A fiatal favágó megtöltötte a gyomrát, és ő maga is aludni ment. Nagyon fáradt volt, alig tette a fejét a párnára, már aludt is.

A harmadik és a negyedik nap is így telt el. De a versenyt figyelők már nem is tudták eldönteni, hogy ki vágott eddig több fát. Igaz, hogy a fiatal favágó dolgozott, mint egy őrült, de látták már, hogy bizony számolni kell az idősebbel is. Az idősebb favágó nem fárasztotta le magát halálosan. Korán kezdett dolgozni, de korán be is fejezte a munkát. Időről időre szünetet tartott, megpihent, megtöltötte a gyomrát. Úgy dolgozott, mintha nagyon élvezné a favágást. A fiatalabb pedig úgy dolgozott, mint aki tönkreteszi

saját magát, minden egyes múltó nappal jobban kimerült. Számára kínszenvedéssé változott a verseny.

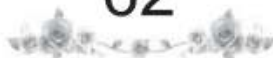
Amikor véget ért a verseny, és összegyűjtötték a két favágó által vágott fát, mindenkinek a szája is tátva maradt a csodálkozástól. Az idősebb favágó kétszer annyi fát vágott, mint a fiatalabb! A fiatalabb haragosan kiáltotta:

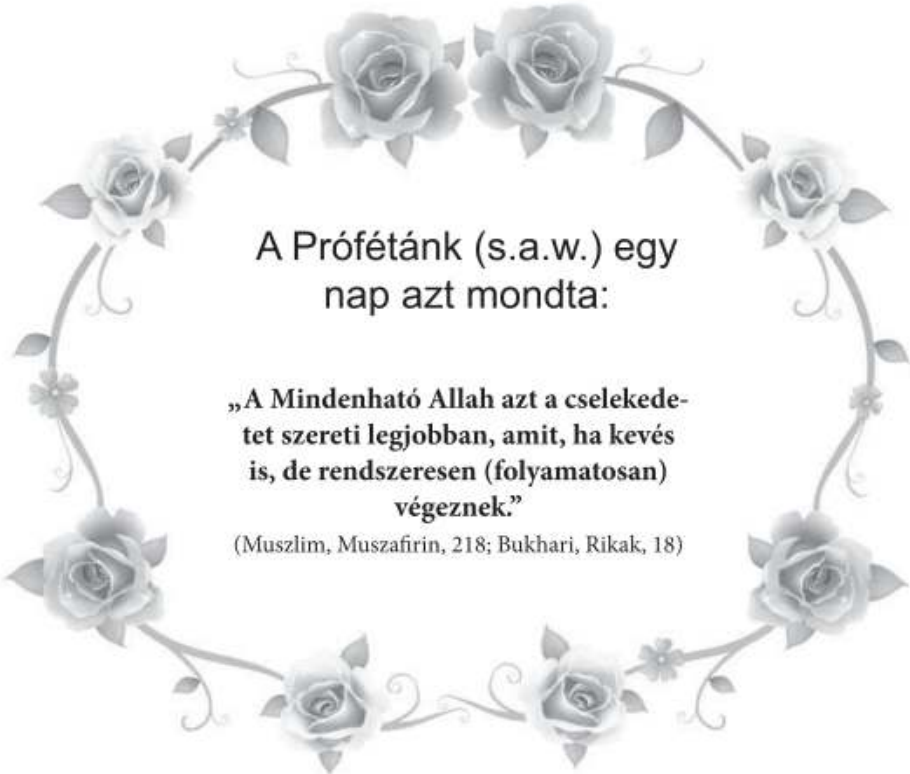
- Itt valami csalás van! Az én fámnak egy része biztos az ő fája közé keveredett!

Ismét átnézték az összes tűzifát. A másik favágó egy szót sem szólt, csak mosolygott. Végül, mikor megállapították, hogy nem történt semmilyen hiba, a fiatalabb favágó csalódottan rogyott a földre. Úgy dolgozott, mint egy megszállott, és mégis veszített! Vajon hol követtem el hibát, gondolta magában.

A nézelődők kíváncsian kérdezték az idősebb favágót, hogy mi a titka. Az megfogta fiatalabb társa karját, és azt mondta az embereknek:

- Igen, ez a testvérem sokkal, de sokkal többet dolgozott nálam. De a sikerhez nem az kell, hogy sokat dolgozzunk, hanem az, hogy terv szerint és szervezeten dolgozzunk. Igen, amikor ő dolgozott, én pihentem. De nemcsak pihentem ám, hanem ugyanakkor a baltámat is megéleztem. Amikor újra dolgozni kezdtem, kipihenten, erősebb karral, élesebb baltával tértem vissza. Így én többet végeztem, mint őt, és nem is fáradtam el annyira. Ez a sikerem titka. Ha figyeltetek volna arra, amit csinálok, helyett, hogy gúnyolódzatok volna velem, ti is megérthettétek volna!

A Prófétánk (s.a.w.) egy
nap azt mondta:

„A Mindenható Allah azt a cselekedetet szereti legjobban, amit, ha kevés is, de rendszeresen (folyamatosan) végeznek.”

(Muszlim, Muszafirin, 218; Bukhari, Rikak, 18)

AKIK SZERETIK EGYMÁST, AZOK OSZTOZKODNAK

Egyszer régen egy miniszter elment egy sejk iskolájába, és ott megkérdezte a sejket:

- Tanítóm! Oly sok embertől hallok szeretetteljes szavakat, de ezek csak üres szavak. Az igazi szeretet, az teljesen más dolog! Hogyan tudom megkülönböztetni azokat, akik csak beszélnek a szeretetről, azoktól, akiknek valódi szeretet van a szívében?

A sejk kedves mosollyal válaszolt:

- Ez nagyon egyszerű! De ha megengeded, inkább holnap válaszolnék rá. Holnap két csoportot is vendégségbe hívok majd ide. Te magad is meglátod majd közöttük a különbséget.

A miniszter boldogan fogadta el a javaslatot, és hazatért a palotájába. Másnap a megbeszélt időben, estefelé visszatért az iskolába. Ott már számos ember volt, akik nagyon hasonlítottak egymásra, hiába is próbálta megkülönböztetni őket egymástól, nem sikerült. Együtt elvégezték a naplementi imát, ima után pedig az iskola két termében megterítettek két asztalt: egy kicsit, meg egy nagyot. A sejk a nagy asztalhoz hívta a kívülről jött vendégeket, az iskola tíz der-vise, a sejk tanítványai pedig a kis asztalhoz ültek a másik szobában. A nagy asztalnál egymással szemben ültek a vendégek, és hamarosan egy tányér levest tettek mindenki elé. A vendégek jó étvággal láttak volna hozzá a pompás illatú leveshez, ám ekkor vették észre terítékük furcsaságát: a kanalak nagyon hosszú nyelűek voltak. Mindenki csodálkozva nézett a sejkre, aki pedig azt mondta nekik:

- Kedves vendégeink! Talán kicsit nehéz lesz, de arra szeretnék kérni mindenki, hogy úgy lássanak az ételhez, hogy csak a végén fogják a kanalat!

A vendégek mindegyike a kérés szerint próbálta bekanalazni a levesét, de hiába! Mivel a nyél túl hosszú volt, nem tudták elérni a szájukat a levessel teli

kanállal. Bármennyire is igyekeztek, a leves a fejükre, a mellényükre ömlött. Sehogy sem sikerült megtölteni a gyomrukat!

Amikor a miniszter kiment a teremből, nem tudta, mit kellene megértenie abból, amit látott. Kíváncsian nézett a sejkre. A sejk pedig mosolyogva mondta neki:

- Fiam, akik ebben a szobában vannak, azoknak a szeretet csak egy szó! Gyere, ha akarsz, nézzük meg, mi történik a kis szobában. Ott a mi derviseink ülnek. Nézzük csak, mit csinálnak ők!

Ahogy a kis szobához közeledtek, már hallották a tányérokon koccanó kanalak hangját. A szobába lépve a miniszter szinte megdermedt az ámulattól. Az asztalnál ülő derviseknek is hosszú nyelű kanál volt a kezében, de ők mégis kényelmesen fogyasztották a levesüket.

Hogyan lehetséges ez? Nagyon egyszerű!

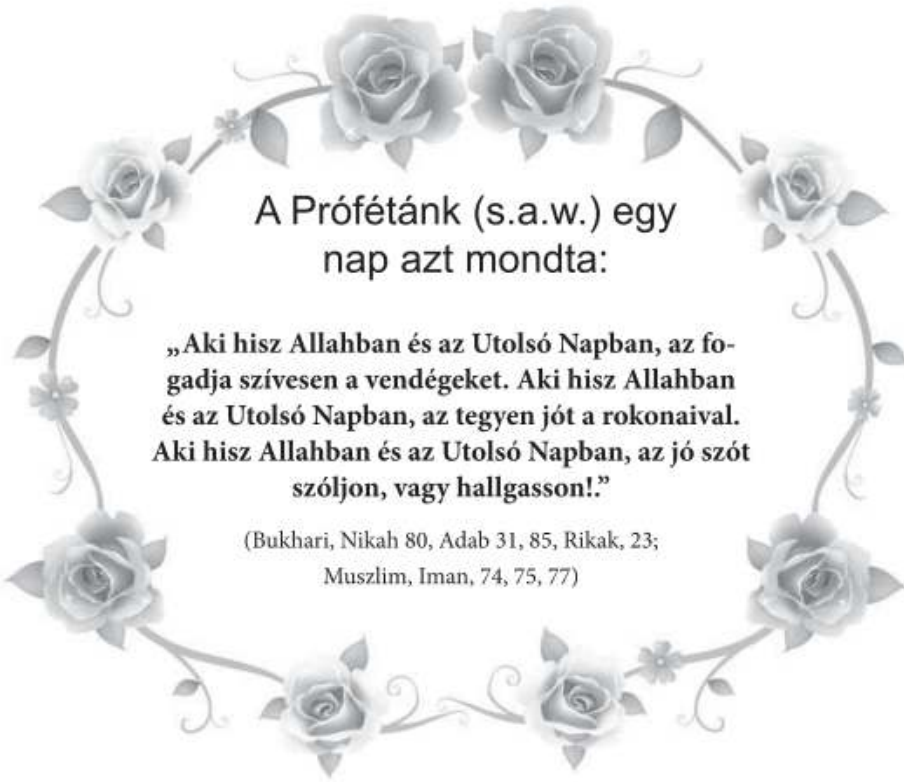
Mindegyik dervis a vele szemben lévő tányérba merítette a kanalát, és a levest a szemben ülő barátjának nyújtotta vele. A neki nyújtott levest élvezettel

fogyasztó dervis pedig szintén a vele szemben ülő barátját kínálta kanálából. Így a szeretettel és kedvességgel egymást etető barátok a saját gyomrukat is megtöltötték.

A szobából kilépve a sejk megveregette a miniszter vállát, és azt mondta neki:

- Látod, miniszter uram, ők azok, akik igazán szeretik egymást! Akik az élet asztalánál ülve csak saját magukat nézik, és másokra nem gondolva csak a saját gyomrukat töltik meg, azoknak a szíve éhes marad akkor is, ha a gyomruk már jóllakott. Aki viszont először a testvérére gondol, és őt kínálja a kezében lévő falattal, ő is jóllakik azoknak a keze által, akiket táplál. Ez a világ olyan, mint egy piac. Itt nem az nyer, aki elvesz, hanem mindig az, aki ad.

A Prófétánk (s.a.w.) egy nap azt mondta:

„Aki hisz Allahban és az Utolsó Napban, az fogadja szívesen a vendégeket. Aki hisz Allahban és az Utolsó Napban, az tegyen jót a rokonaival. Aki hisz Allahban és az Utolsó Napban, az jó szót szóljon, vagy hallgasson!”

(Bukhari, Nikah 80, Adab 31, 85, Rikak, 23;
Muszlim, Iman, 74, 75, 77)

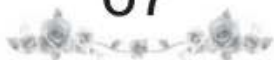
HÍD LEGYÉL, NE KERÍTÉS!

Volt egyszer két fiútestvér. A földjeik egymás szomszédságában voltak. Egy napon vita támadt a két testvér között, ami veszekedéssé fajult, és szavaikkal alaposan megsértették egymást. Szakadék támadt köztük, megsértődtek egymásra. Nem is hagyták annyiban a haragos testvérek, szétszótatták az apjukról rájuk maradt örökséget, és nem maradt semmi, amit közösen használtak volna.

Egy nap a fiatalabb testvér a traktorjával egy árkot ásott, hogy a saját földjeit elválassza a testvérétől. Az árok közelében folyt egy patak, így az árok is megtelt vízzel. Így akadály keletkezett a két földdarab között. Amikor a bátyja ezt meglátta, nagyon megharagudott. Napokig csak azon gondolkodott, hogyan vághatna vissza az öccsének azért, amit tett. Ő is mindeképpen tenni akart valamit. Hosszas gondolkodás és mérlegelés után eldöntötte, hogy mit tegyen. Egy ácsot hívott a tanyájára. Amikor a mester megérkezett, megmutatta neki a csűrjében álló deszkákat, és azt mondta:

- Az az ember, aki azon a tanyán lakik, a testvérem. Már nagyon régen haragban vagyunk vele. Nézze csak ezt a patakot, mester uram! Csak azért ásta, hogy elválassza a földjeit tőlem. Én pedig vissza akarom neki adni – emeljen hát egy magas kerítést a tanyáink közé! Felhasználhatja az összes deszkát, amit itt talál. Ha nem lenne elég, csak mondja meg, hogy mennyire lesz szüksége, megadok mindent, amire csak szüksége van. Csak azt tudnia kell, hogy most két-három napig nem leszek majd itthon, mert be kell mennem a városba.

És amint ezt elmondta, az idősebb testvér el is búcsúzott, és bement a városba. A mester pedig munkához látott. Két napon keresztül szünet nélkül, nagy lelkesedéssel dolgozott. A második nap végére befejezte művét. Aznap este hazatért az idősebb testvér is a városból. Nagyon kíváncsi volt, hogy mit végzett a mester! A földjére lépve nem hitt a szemének – mert a

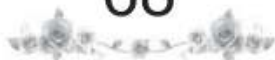

két földdarab között nem volt semmiféle kerítés! A mester, akitől azt kérte, hogy építsen egy kerítést, ami elválasztja a földjét az öccse földjétől, teljesen márt csinált. A két gazdaság között ásott árok fölé az ács egy csodaszép hidat épített. A gazda ezt látva nem tudta, mit tegyen, mit mondjon.

A kis híd közepére ment, és a másik gazdaságot figyelte. Láta, hogy a földeken keresztül a testvére tart feléje. Összefonta a karját az idősebb testvér – most, hogy a testvére feléje tartott, ki tudja, milyen sértést fog a fejéhez vágni...

A fiatalabb testvér széles mosollyal tárta ki felé a karját, és maga is felment a hídra:

- Bátyám, meg tudsz nekem bocsájtani? Én rossz szavakat szoltam hozzád, és még egy árkot is ástam a földjeink közé, de te milyen jót cselekedtél, hogy mégis közeledsz hozzám! Ezzel a híddal megszüntetted köztünk a

távolságot. Én még egy ilyen hatalmas jócselekedetet kérek tőled – bocsáss meg nekem!

Az ácsmester pedig, aki a testvériség haragot eltörlő hídjával megbékítette őket, egy fa alól figyelte a két testvért, és csak mosolygott magában.

A Prófétánk (s.a.w.) egy nap azt mondta:

- Mondjak nektek valamit, amivel több jutalmat szerezhettek, mint a böjttel, imával és zakáttal?

A társai kíváncsian felelték:

- Igen, mondj, Allah Küldötte!

- Ha a haragosokat kibékítitek egymással. Az emberek közötti ellenségesség a vallás gyökereit rontja meg (nagyon nagy kárt tesz).

(Abu Dawud, Adab 50/4919)

A LEGFINOMABB KENYÉR

Egyszer régen élt egy szegény teherhordó ember. Azzal kereste meg a mindennapi betevőt, hogy csomagokat cipelt a piacon. Ha kapott munkát, a teher alatt görnyedezett, ha nem kapott, akkor éhezett. Ennek ellenére soha nem panaszkodott semmire. Minden ima után így fohászkozott: „Uram, adj nekem jó ellátást! Ha csak száraz kenyér is, de jó legyen. Nem akarok olyan ellátást, Uram, amiben nincs jó!”

Egy napon a mecsetben is így fohászkozott imája végeztével. A mellette ülő ember nagyon csodálkozott azon, hogy vajon miért így fohászkozik a hordár, és meg is kérdezte tőle:

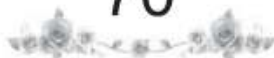
- Barátom, miért fohászkozsz így? Megengedett ételt, jó ellátást kérsz! Talán nem megengedett kenyéren élsz, Allah bocsássa meg?

A hordár kedvesen elmosolyodott. A kérdező vállára tette a kezét, és így válaszolt:

- Lehetséges, barátom, lehetséges! Még úgy is történhet. Nem tudhatjuk, míg oda nem kerülünk. Ha akarod, elmondom a történetemet, és akkor meg fogod érteni, hogy miért fohászkozom így, és bizony te magad sem fogod elhagyni ezt a fohászt soha!

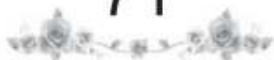
És látva, hogy a mellette ülő ember csak még kíváncsibb lett, bele is kezdett az elbeszélésbe:

- Hordár vagyok, azzal keresem meg a kenyeremet, hogy nap mint nap nehéz terheket cipelek. Egy nap valaki azt akarta tőlem, hogy vigyem el a holmiját. A piacon vásárolt tűzifáját csak úgy tudtam hazavinni, hogy egy egész hegyet halmoztam belőle a hátamra. Cipeltem, cipeltem... de én is csak ember vagyok! Úgy elfáradtam a teher alatt! Muszáj volt a hátamról letennem egy kicsit. Csak úgy kapkodtam a levegő után, a homlokomról ömlött az izzadság. Édes jó Istenem! Csak egy falat kenyeret adj nekem, hisz látod, milyen nehézségeken megyek keresztül. Neked mindenhez elég az erő! Add hát meg nekem, hogy ültő helyembe

jöjjön el hozzám a mindennapi betevő! Egy napon ne a teher alatt görnyedezzek! Így panaszoltam el a helyzetemet Allahnak. Éppen befejeztem ezt a fohászatot, amikor egyszer csak látom, hogy a közelemben két ember verekedni kezdett. „Micsoda dolog ez, hagyjátok abba! Állj, fejezzétek be!” – kiáltottam rájuk. Miközben próbáltam szétválasztani őket, én is kaptam egy ütést az orromra. Az orromat és a számat vér öntötte el. Ekkor érkeztek meg a rendőrök. Azt hitték, hogy én is a verekedők közé tartozom, így engem is láncra vertek velük együtt. Bármit is mondtam, nem tudtam kimagyarázni magam, és a verekedőkkel együtt engem is börtönbe vetettek. Amíg a bíróság elé vittek, és el tudtam magyarázni az ártatlanságomat, három napig maradtam ott. A börtönben minden nap friss kenyeret hoztak nekem. Nem kellett a teher alatt görnyednem, ültő helyembe jött a kenyérem. De a rabságom miatti szomorúságtól a finom falatokból semmi sem ment le a torkomon. Azt mondtam magamnak:

- Gyerünk, egyél most, jó étvágyat! Nézd csak, ingyen jön hozzád a kenyered. Nem kell görnyedned a teher alatt, és egy cseppet sem kell izzadnod!

Három nap múlva kiderült az ártatlanságom, és szabadon engedtek. És bizony, barátom, akkor értettem meg. Az a száraz kenyér, amiért én magam dolgoztam meg, amit az arcom verejtékével kerestem, sokkal jobb, mint a finom, friss kenyér, ami magától jön hozzám. És bizony, nem jól fohászkodtam, amikor könnyebbségre vágytam, és nehézség nélkül szerzett kenyeret kívántam magamnak! Ettől fogva a fohászaiban mindig csak jó ellátást kérek Allahtól.

**A Prófétánk (s.a.w.) egy
nap azt mondta:**

**Senki nem ehett jobb falatot, mint amit
a saját keze munkájával keresett meg.**

(Bukhari, Buyu 15, Anbiya 37.)

HA A SZÍV MEGVÁLTOZIK...

Egyszer régen egy gyönyörű országnak volt egy okos királya. Ez a király nagyon szeretett vadászni. Egy nap a kíséretében lévő főemberekkel együtt kilovagolt. Már hosszú ideje úton voltak, és alaposan elfáradtak. Az út mellett egy gránátalmafáktól zsúfolt kert szélén pihentek le. A fákon csüngő, érett gránátalmákat látva a királynak és a körülötte lévőeknek egyszeriben megjött az étvágya. A király magához hívatta a kertben dolgozgató öregembert, és megkérdezte:

- Öregapám, tudod-e, hogy kié ez a szép kert?

Uram-királyom, ez bizony az enyém! – felelte az öreg, és tisztelettel várta a király parancsait. Az tovább kérdezett:

- És van-e fiad vagy lányod, aki segítene neked a kertben?

- Uram, Allah nem adott nekünk gyermeket. Csak a feleségem és én, ketten vagyunk egy család!

A király ekkor azt mondta neki:

- Préseld ki néhány gránátalma levét, és kínáld meg vele az ország királyát! Jó étvágyal fogyasztszuk, és a szomjunkat is eloltja.

Az öregember tisztelettudóan mondta:

Ahogy kívánod, királyom! Megtiszteltetés számomra. – és a legközelebbi fáról leszedte a legszebb, legérettebb gránátalmákat. Kipréselte a levüket, és megkínálta vele előbb a királyt, aztán a kíséretét. Mindenkinek nagyon ízlett a gránátalmalé. Nagyon elégedettek voltak a vendéglátással. A király és az emberei elbúcsúztak az öregtől, és útnak indultak.

Útközben azonban a Sátán suttogni kezdett a királynak, hogy megkísértse a szívét:

- Nézd csak, egyetlen öregemberből és öregasszonyból álló család! Mihez is kezdhetnek egy ilyen hatalmas almával? – suttogta, teljesen összezavarva vele a királyt.

- És még örökösük sincsen, ha meghalnak, ki fogja felprédálni ezt a szép kertet! Pár aranyért cserébe inkább megszerzem tőlük én! – gondolta most már a király is.

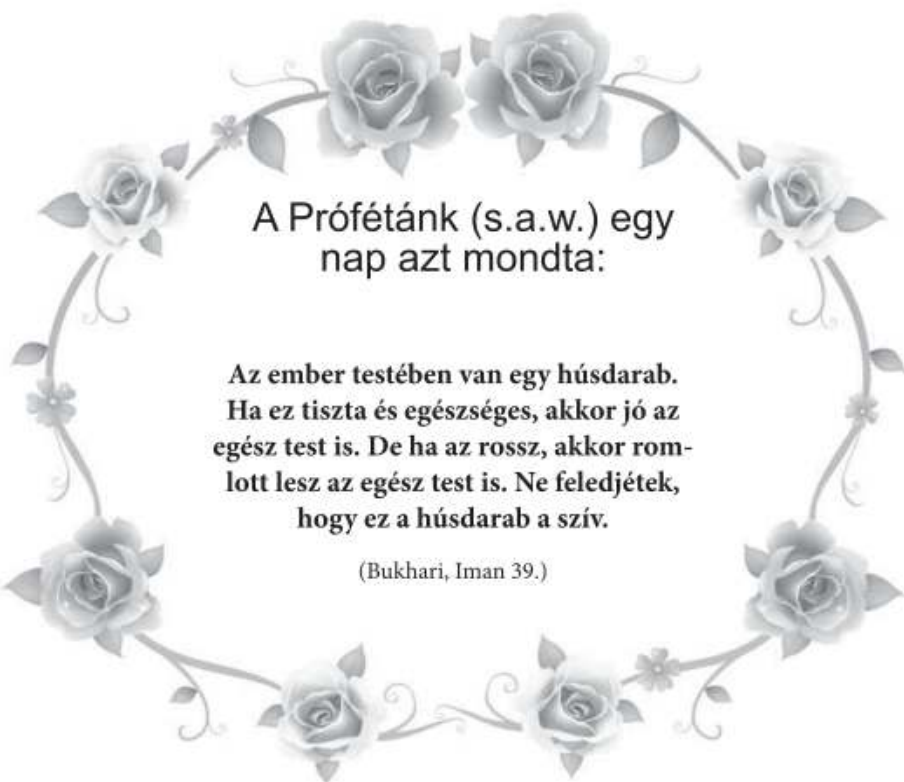
Estefelé a király és az emberei visszamentek a kertbe. A kertet és a fáit megpillantva eszükbe jutott az ízletes gyümölcsle, amit reggel ittak. Ismét megkivánták, és megint gránátalmalét kértek az öregtől. Az idős ember ugyanolyan szívesen készített nekik, és megkínálta őket. De most már egyáltalán nem ízlett a gyümölcsle a királynak! Csodálkozva kérdezte a kert idős tulajdonosától:

- Öregapám, mi történhetett? Megváltozott a gyümölcsle íze. Reggel még nem ilyen volt. Hogy történhetett ez?

Az öregember ezt a tanulságos választ adta:

- Királyom, a gyümölcslet ugyanabból a gránátalmából készítettem! Bizony, a gyümölcslé íze nem változott cseppet sem. Hanem ami megváltozott, az a te szíved, királyom. Szemet vetettél egy szegény ember vagyonára, rosszá változott a szándékod, ezért változott meg a szádban a gránátalma íze is.

A Prófétánk (s.a.w.) egy
nap azt mondta:

**Az ember testében van egy húsdarab.
Ha ez tiszta és egészséges, akkor jó az
egész test is. De ha az rossz, akkor rom-
lott lesz az egész test is. Ne feledjétek,
hogy ez a húsdarab a szív.**

(Bukhari, Iman 39.)

MIT JELENT A „RÁVI”?

A „rávi” szó azt jelenti: elbeszélő. Azokat az embereket, akik a Prófétánk (s.a.w.) hadíszait elbeszélték azoknak, aki nem látták őt és nem beszéltek vele, „rávi”-nak, elbeszélőnek nevezzük. A Prófétánkkal (s.a.w.) kapcsolatos tudás az elbeszélők erőfeszítéseinek, lelkesedésének köszönhetően maradt fenn napjainkig.

A rávi által elbeszélt hadíszok nagyon fontosak, mert ők személyesen hallották azokat, vagy személyesen tapasztalták Mohammed Prófétát (s.a.w.) viselkedését.

Az elbeszélők közül nem mindegyik tartozik a Társak közé. Vannak olyanok is, akik nem találkoztak a Prófétánkkal (s.a.w.) az ő életében, és nem is beszéltek vele. A Társak nemzedékét ismerő, velük beszélő, a vallásunk szépségét a tiszteletre méltó társaktól tanuló embereket „tábiín” (a társakat követő nemzedék) néven nevezzük.

Vagyis a Prófétánk (s.a.w.) hadíszait a Társak megtanították a tábiín nemzedékének. Ők pedig megtanították az utánuk jövőknek, és ez a láncszemekhez hasonlóan folytatódott tovább, és így ért el hozzánk is a Prófétánkkal (s.a.w.) kapcsolatos tudás.

Például:

Abu Dhar (r.a.) azt mondta:

„A szeretett Prófétánk (s.a.w.) azt mondta nekem, hogy amikor ételt főzök, öntsek hozzá több vizet, és kínáljam meg vele a szomszédomat is.” (Ibn Madzsah, Etime, 58)

Ennek a hadísznak az elbeszélője a Társak közé tartozó Abu Dharr (r.a.).

TÖRVÉNYES VAGYON

Egyszer régen egy szép országnak volt egy okos királya. Ez a király egyszer a Kábánál azt hallotta, hogy valaki folyton ugyanazzal a fohással foháskodik: „Ó, engem a tiltott dolgoktól megőrző Uram! Végtelen hála illet Téged! Akárhányszor is mondok neked köszönetet, nem lehet az elegendő!” Nem kért ez az ember semmit, egyre csak ezt a fohást ismételte. Valaki megkérdezte tőle:

- Te ifjú, miért ismétled mindig ugyanazt a fohást? Talán nem ismersz másikat?

Az ifjú kedves mosollyal nézett a kérdezőre, és belekezdett a magyarázatba:

- Huszonnyolc évvel ezelőtt is itt voltam a Kábánál. Befejeztem a tavafot és foháskodtam. Egyszer csak mit látok? Egy kövér erszény hever mellettem a földön! Kíváncsian nyitottam ki, és nézd csak! Tele volt fényes aranypénzekkel! Akárhogy is számoltam, éppen ezer arany volt benne. Megszólalt bennem egy kis hang: ennyi arannyal, amíg élek, nem kell félnem a szegénységtől! De rögtön azt mondtam magamnak: „Nem, ezt nem szabad! Ez az arany nem az enyém. Valaki más vagyona ez, ezért nekem nem törvényes, nekem ez az arany tiltott!”

Amint ezt gondoltam magamban, megláttam egy embert, aki izgatottan futkosott fel-alá:

- Ti muszlimok! nem talált valaki egy ilyen meg ilyen színű erszényt?

Odahívtam magamhoz az embert, és megkérdeztem:

- Lássuk csak, bácsikám, milyen volt pontosan az erszényed? És mi volt benne?

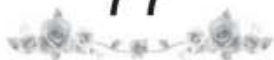
Az idős ember pontosan leírta az erszény külsejét, és szomorúan tette hozzá:

- Benne pedig nem más volt, mint az én ezer aranyam, fiam!

Megértettem, hogy az ember igazat mond, és azt mondtam neki:

- Ihol, bácsikám, fogjad, itt az erszényed!

Annyira boldog lett az öreg! Rögtön adott is nekem harminc aranyat ajándékba. A kapott aranyakkal a mekkai piacra indultam. A piacon megpillantottam egy tiszta arcú, fiatal rabszolgát. Az ifjú tisztasága, szép viselkedése felkeltette a figyelmemet.

- Mennyiért adjátok ezt a rabszolgát? – kérdeztem.

- Aki harminc aranyat ad érte, már viheti is!

Így hát a kapott harminc aranyon megvásároltam az ifjút.

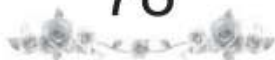
A történetet hallgató ember itt közbevágott:

- Allahra, fiam, szerintem rosszul cselekedtél. Hát rabszolgát kell-e venni harminc aranyon? Okosabban is felhasználhattad volna azt a pénzt, és magadhoz képest gazdag is lehettél volna!

- Hallgasd tovább még egy kicsit! – mondta az ifjú, és folytatta a történetét:

- Aztán eltelt két év. A megvásárolt rabszolga nagyon szorgalmasnak, erkölcsösnek és okosnak bizonyult. Nagyon örültem, hogy megvásároltam. Egy napon együtt mentünk a piacra, és láttuk, hogy szembe jön velünk három idegen. A rabszolgám közelebb húzódott hozzám, és azt súgta:

- Uram! A mai napig eltitkoltam előled valamit. Én valójában Marokkó királyának a fia vagyok, és ezek az idegenek az apám emberei. Ha meglátnak, biztosan felismernek. Te egész mostanáig nagyon jó voltál hozzám. Nem bíztál rám nehéz munkát, és úgy gondoskodtál rólam, mintha a testvérem lennél. Ezért cse-

rébe én is valami jót akarok tenni veled. Ha ezek az emberek meg akarnak venni tőled, semmiképpen ne adj el nekik harmincezer aranyon alul!

Ahogy az idegenek meglátták a rabszolgámat, rögtön odajöttek hozzám:

- Eladnád-e nekünk ezt a rabszolgát? – kérdezték.

- Eladhatom éppen – válaszoltam.

- Adunk érte hatvan aranyat!

- Annyiért nem adom! – mondtam.

- Hogyan? Hát ez a rabszolga nem ér többet harminc aranynál, és mi a dupláját kínáljuk neked! – méltatlankodtak az idegenek.

- Ha szerintetek nem ér többet harminc aranynál, akkor miért kínáljátok érte a dupláját? Akkor menjetek a piacra, és vegyetek magatoknak harminc aranyért rabszolgát!

Apránként húszezer aranyig emelték az árat, de én azt mondtam:

- Bizony, nem adom harmincezer alatt!

Mit volt mit tenni, elfogadták. Odaadták az aranyakat, és magukkal vitték az ifjút. És pedig kereskedésbe kezdtem a harmincezer arannyal, és még jobban meggazdagodtam.

Az ember izgatottan hallgatta az elbeszélést, és felkiáltott:

- Te ifjú, bizony, Allah különösen a kegyébe fogadott téged!

- Bátyám, még nem értem a végére, hallgass csak! – mondta az ifjú, és így folytatta:

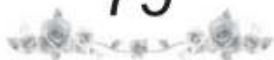
Egy nap egy kedves barátom azt mondta nekem:

- Egy nagyon gazdag családnak van egy jóra való leánya. Nemrégiben halt meg az apja. Nem akarnál megházasodni vele? Mit gondolsz?

- Legyen, Allah áldásával! – mondtam. Megkértem a lány kezét, és nekem is adták. Megkötöttük a házasságot. Teveháton szállították a holmiját a házamba. A sok mindenféle között megláttam egy erszényt is.

- Hát ez meg mi? – kérdeztem a feleségemet.

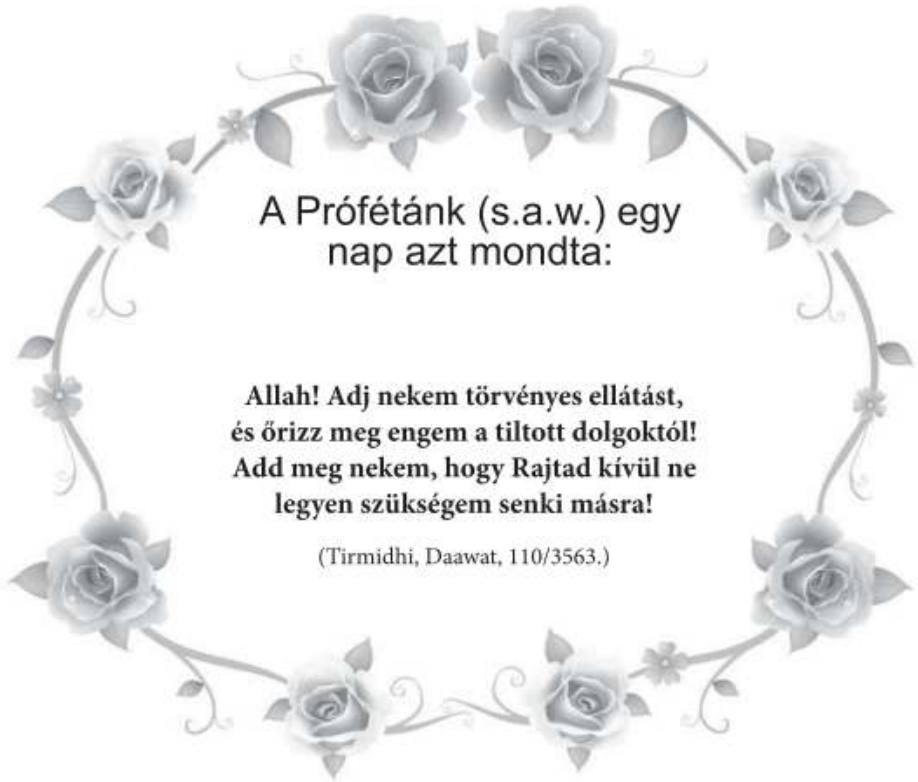
- 970 arany van benne. Amikor apám a Zarándoklaton járt, elvesztette ezt az erszényt. Pont ezer arany volt benne. Egy jóra való legény találta meg, és vissza is

adta apámnak. Apám ajándékba adott neki harminc aranyat. A maradékot meg nekem adta ajándékba az erszénnyel együtt – válaszolta a feleségem.

- Magasztos Allah! – kiáltott fel az elbeszélést hallgató ember, és a csodálkozástól tátva maradt a szája.

- Hát látod, bátyám? Allah hatalma milyen óriási! Mi történhet az emberrel. Mondhatjuk, hogy az az ezer arany valóban az én ellátásomra küldetett. De ha nem adtam volna vissza őket, amikor a Kábánál megtaláltam, törvénytelen módon jutottam volna hozzájuk. És lopást követtem volna el, éppen a Kába mellett! Így azonban az aranyak törvényes módon is hozzám kerültek. Hogyan is adhatnék hát hálát hatalmas Uramnak, aki megsegített engem, és megőrizött attól, ami törvénytelen? Akármennyit is adok neki hálát, bizony az nem elegendő!

A Prófétánk (s.a.w.) egy
nap azt mondta:

**Allah! Adj nekem törvényes ellátást,
és őrizz meg engem a tiltott dolgoktól!
Add meg nekem, hogy Rajtad kívül ne
legyen szükségem senki másra!**

(Tirmidhi, Daawat, 110/3563.)

EBBEN IS VALAMI JÓ VAN!

Egyszer régen egy gyönyörű afrikai országban élt egy király. Ennek a királynak volt egy bölcs tanácsadója, aki egyben gyerekkori barátja is volt. Az együtt töltött hosszú évek csak még jobban megerősítették a barátságukat.

A szultánnak ez a jó barátja, aki mindenben okos tanácsot adott neki, soha semmin nem dühödött fel, és soha nem hagyott fel a bölcs gondolkodással. Még ha valami szerencsétlenség érte is, akkor sem veszítette el a reményt, csak annyit mondott nyugodtan: „Ebben is valami jó van!”

Egy napon a király vadászni ment, és magával vitte bizalmas embereit és a tanácsadóját is. A király vadászfegyvereit a legközelebbi társai töltötték meg, átadták neki, ő pedig célzott, és lőtt. Azonban a segítői az egyik fegyverrel figyelmetlenek voltak, elrontottak valamit, és sajnálatos baleset történt. A fegyver rosszul sült el, és leszakította a király hüvelykujját. A tanácsadója nagyon elszomorodott, de a szokott módon csak annyit mondott nagy nyugodtan: „Ebben is valami jó van!”

A fájdalomtól szenvedő király nagyon megharagudott a tanácsadó érzéketlen viselkedése miatt:

- Mi jó lenne ebben, ember?! Talán még dalolászni is fogsz örömdobben? Tréfásnak találsz, hogy leszakadt az ujjam?

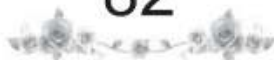
A király annyira megharagudott jó barátjára, hogy azt sem tudta, mit csináljon haragjában – így hát tömlöcbe vettette. Telt-múlt az idő, és néhány hónap múlva a király ismét vadászni ment az embereivel. Ahogy az erdőben úzték a vadat, észre sem vették, hogy olyan messzire kalandoztak, hogy a kannibálok földjére tévedtek! Egy gazella után vágattak, amikor egyszer csak észrevették, hogy a kannibálok körbevették őket. A kannibálok törzsfőnöke és az emberei szorosan megragadták és foglyul ejtették őket. Karjukat-lábukat összekötözve a falujukba hurcolták a királyt és az embereit. A megkötözött foglyokból pedig gazdag lakomát rendeztek maguknak. A falu közepén nagy tüzet raktak, egyenként megölték a király embereit, és a tűz-

be hajították őket. Amikor azonban a királyra került volna a sor, a kannibálok ijedten hőköltek hátra. A király hiányzó ujjára mutogattak, és rémülten kiabáltak egymásra. Ebben a törzsben volt egy hiedelem: azt hitték, hogy az olyan ember, akinek hiányzik valamilyen testrésze, szerencsétlenséget hoz nekik. Ilyen embereket ezért soha nem ettek meg. A kannibálok félve oldozták el a királyt, és szabadon engedték. Miután hazaért, és elmúlt a történetek miatta rettegése, a király ismét átgondolta az átélt eseményeket. Bizony, nem másért menekült meg ettől a borzalomtól, csak azért, mert leszakadt az ujjá. Ha meglett volna az ujjá, most levágták volna a fejét, és feltálták volna a kannibálok asztalán! Azonnal megparancsolta, hogy a tanácsadóját engedjék ki a börtönből, és hozzák elébe.

- Bocsáss meg nekem, barátom! Bizony, igazad volt. Nagyon is nagy jó volt abban, hogy az ujjam leszakadt! – mondta neki, és elmesélte mind-

azt, amit történt. Aztán még egyszer megkérdezte: - Meg tudsz-e nekem bocsájtani azért, hogy tömlőcbe vettettelek?

A tanácsadó nyugodtan hallgatta végig a király elbeszélését, aztán komolyan így szólt:

- Milyen hibát követtél el, királyom, amiért meg kellene bocsájtanom neked? Nem tettél velem semmi rosszat. Bizony, abban is jó volt, hogy börtönbe vetettél!

- Kedves barátom, mi jó lehetett abban, hogy börtönbe küldtelek? - kérdezte csodálkozva a király.

- Gondolj csak bele, királyom! Ha nem vettettél volna a tömlőcbe, akkor veled lettem volna a vadászon, nem igaz? És akkor vajon mi történt volna velem?

A Prófétánk (s.a.w.) egy nap azt mondta:

Milyen jó a hívő helyzete! Mert neki minden helyzetben valami jó van. Ez pedig egyedül a hívővel van így: ha valami jó éri, hálát ad érte, és ez jó neki. Ha pedig valami rossz éri, türelemmel viseli, és az is jó neki.

(Muszlim, Zuhd 64.)

A LEGROSSZABB BARÁT

Volt egyszer régen egy bátor vadász. Olyan rettenthetetlen és ügyes volt, hogy a „vadászok királya” néven emlegették. Ez a vadász egy napon az erdőt járta, de egyetlen vadat sem talált, amit elejthetett volna. Amikor egy patak mellé ért, leült a partjára, és elnyújtózott, hogy pihenjen egyet. Egyszer csak nagy morgás-üvöltés ütötte meg a fülét. Felugrott, hallgatózott, és fegyverét felkapva elindult a hang forrása felé. Ekkor a nagy hangzavarba egy újabb hang vegyült. Ezt a hangot jól ismerte: egy medve hangja volt. Ez a medve azonban most segítséget kért! Végül meg is pillantotta: a medve bizony tényleg nehéz helyzetben volt. Egy hatalmas sárkány éppen azon volt, hogy megegye a szerencsétlent. A medvebocs remegett a félelemtől, akár egy kis nyuszi, nem tudott mást tenni, mint segítségért sírni. A bátor vadász a sárkányra szegezte fegyverét, és felkiáltott:

- Hé! Ide gyere, te nagy mamlasz!

A sárkány minden haragjával a vadászra vetette magát. Félelmetes hangon üvöltött, és villás nyelvét nyújtogatva támadott rá. A fegyverével rá célzó vadásznak is ugyanez volt ám a szándéka! És el is találta! A vadász nyílvesszője pontosan a hatalmas sárkány szívébe fúródott, és a fenevad a földre zuhant. A vadász előkapta a kését, és levágta vele a sárkány fejét.

A medvebocs még remegve szűkölt a félelemtől. Amikor látta, hogy a sárkány nem mozdul többé, feltápáskodott, és odaszaladt a vadászhoz. Nyelvével a csizmáját nyalogatva köszöntö meg neki, hogy az életét megmentette. A vadász megsimogatta, és így szólt hozzá:

- Egyet se félj, medve koma, most már biztonságban hazatérhetsz!

Ám a medve annyira hálás volt a vadásznak, hogy nem akarta elhagyni. Hűséges kutyaként szegődött a nyomába – bárhova ment is, el nem maradt volna tőle. A vadász még egyszer rászólt:

- Elég legyen már, te! Ne gyere utánam. Nem tartozol nekem semmivel, eredj innen!

A medve azonban szeretetteljes pillantással, ártatlan szemekkel bámult rá. Akárhogy is próbálta elkergetni a vadász, mindig visszatért hozzá. Végül azt mondta neki:

- No, látom, csak visszajössz. Mit lehet tenni, gyere hát akkor! Mindenkinek van otthon kutyája vagy macskája, nekem miért ne lehetne egy medvém?

És még aznap épített a háza mellé egy kunyhót a medvének. A medve pedig hű kutyaként őrizte a házat, és vigyázott a vadászra. Egy nap azonban a vadász megbetegedett. Ágynak esett, és fel sem tudott kelni. A medvét annyira elszomorította a vadász betegsége, hogy nem is ment be többé a saját házába. Nem volt hajlandó elmozdulni a vadász ágya mellől. Ha éjszaka a vadász lerúgta magáról a takarót, a medve rögtön betakargatta. Letörölte az izzadságot a homlokáról. Amikor a vadász látta a medve jószívűségét, azt mondta:

- Köszönöm neked, medvécském! Bizony, nem gondoltam volna, hogy ilyen hűséges, jó barát vagy!

Aztán eljött látogatóba a vadász egyik barátja is. Amikor az ajtón belépett, és látta a hatalmas medvét, meg is ijedt, el is csodálkozott. A medve megértette, hogy jó barát érkezett, és beengedte őt. A vendég nagyon csodálkozott a helyzetten! Amikor meglátta, hogy a barátja betegen fekszik, felkiáltott:

- Hát téged meg mi lelt? Hiszen te olyan vagy, akár a vas. Mi történt veled?

- Ne is kérdezd, barátom! Bizony, lebetegedtem. Olyan lennék, mint a vas? Hiszen végül egy medvére szorultam...

- Tényleg, mit keres itt ez a medve? És nézd csak, milyen jól nevelt! Olyan udvarias, akár egy hajadon lány, masallah!

A vadász pedig elbeszélte az egész történetet a barátjának:

- Hát, így történt! Elválaszthatatlan barátok lettünk ezzel a medvével.

A barátja nevetni kezdett:

- Hogy tehetted ezt, barátom? Jól jegyezd meg, a medvéből soha nem lesz barát!

A vadász azonban tiltakozott:

- Hogyhogy nem lehet? Hát nem látod? Bizony, ő lett a legközelebbi barátom. Még ki sem mondom, amit akarok, és ő már megteszi. Nem olyan ez a medve, mint amilyennek te gondolod!

- Dehogyan, te! Minden állt lehet a barátod, de a medve soha!

- Miért ne lehetne?

- Azért, mert a medvék ostobák. Nem tudnak különbséget tenni a jó és a rossz között.

- De ők is tudják, hogy mi a jóság!

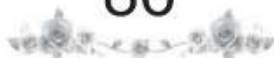
- Talán tudják. De akkor is megesik, hogy azt hiszik, jót cselekszenek, és mégis rosszat csinálnak. Az ember jól válogassa meg a barátait, testvér! Akinek ostobák a barátai, azokat biztosan valami rossz éri. Fogadj el tőlem egy jó tanácsot: minél előbb felejtsd el ezt az ostoba medvét!

A vadász igencsak megharagudott erre. Megvetően nézett a barátjára:

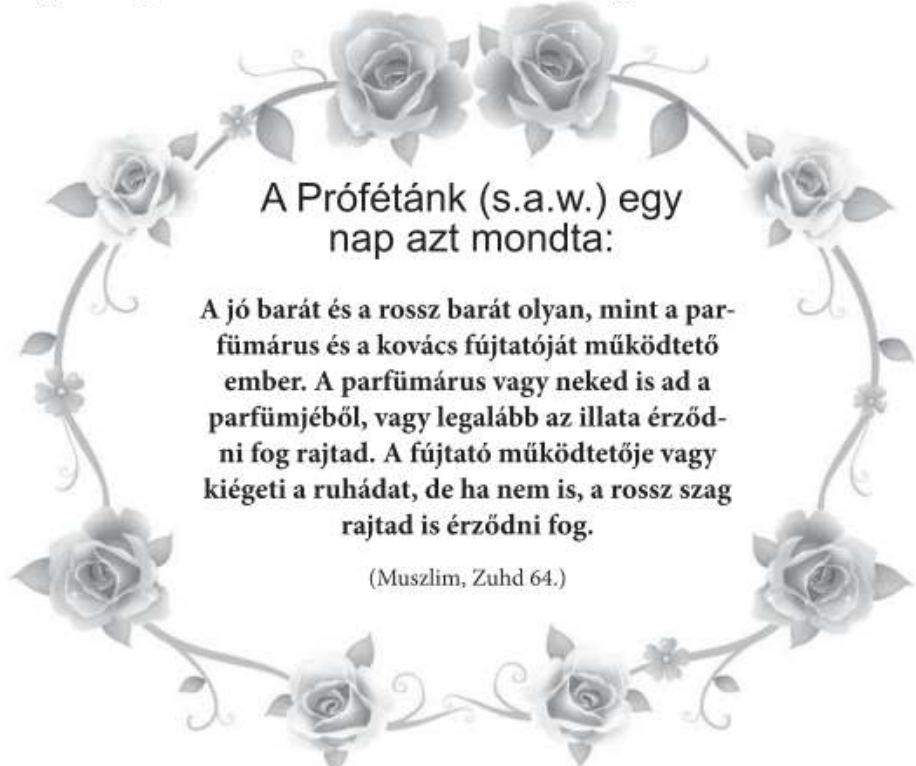
- Hát nem! A saját szememmel láttam, milyen jóságos ez a medve. Nem fogok elhagyni egy ilyen hűséges barátot.

- Én szoltam előre, csak aztán meg ne bánd! – felelte a barátja.

- Ej, hát milyen ember vagy te! Mindenbe bele kell szólnod! Most is csak azon igyekszel, hogy elválassz engem a medvécskémtől! Menj hát innen! Fáradt vagyok, aludni akarok – kiáltotta dühösen a vadász.

Alig ment el a barátja, a vadász mély álomba merült. Amikor a medve látta, hogy gazdája alszik, azonnal az ágya fejéhez telepedett, és magában fohászkodott azért, hogy a vadász hamar meggyógyuljon. Egyszer csak egy légy repült be a szobába, és a vadász orrára szállt. A medve a mancsával elhessegette, de a szemtelen légy rögtön visszarepült – most a vadász ajkára szállt. A medve megint elkergette, de a légy annyira szemtelen volt, hogy repült egy kört a szobában, és kényelmesen visszaszállt a vadász arcára. A medve kezdett feldühödni. Elkergette a legyet, de az újra visszaszállt. Egy idő után a medve belefáradt a kergetőzésbe. De a légy nem fáradt el, és végül leszállt a vadász homlokának közepére. A medve szája már habzott a dühötől, és kiszaladt az udvarra. A kertben felvett egy jó nagy követ. Benézett a házba – a légy még mindig a vadász homlokán ücsörgött. A medve dühösen emelte a magasba a követ, és – nesze neked! – lesújtott vele. Végre sikerült agyoncsapni a legyet! De mi lett a vadással? A medve letette a követ, és látta, hogy a vadász feje bizony teljesen lapos lett... Bután kezdte ide-oda forgatni a fejét, mintha csak azt mondaná: Hát ezt meg mi lelte?

A Prófétánk (s.a.w.) egy nap azt mondta:

A jó barát és a rossz barát olyan, mint a parfümáros és a kovács fűjtatóját működtető ember. A parfümáros vagy neked is ad a parfümjéből, vagy legalább az illata érződni fog rajtad. A fűjtató működtetője vagy kiegészíti a ruhádat, de ha nem is, a rossz szag rajtad is érződni fog.

(Muszlim, Zuhd 64.)

AZ IGAZ SZÓ EREJE

Az Allah barátai (evlija) közé tartozó Abdul Kadir Geilani ekkoriban még kisgyerek volt. Engedélyt kért az édesanyjától, hogy Bagdadba mehessen vallástudományt tanulni. Az édesanyja azt mondta erre:

- Kisfiam, szemem fénye! Hogyan is válhatnék el tőled? Mit is kezdenék nélküled?

A kis Abdul Kadir édesanyja keservesen sírt, azonban a fia olyan kitartóan kérte, hogy végül engedélyt adott neki. Fogta azt a negyven aranyat, ami az apjától maradt a fiúra örökségül, egy kis zacskóba tette, és bevarrta a ruhája ujjába. Aztán pedig azt mondta a fiának:

- Menj hát, jó utat, fiam! Talán soha többé nem találkozunk – talán vissza se térsz, vagy ha haza is térsz, nem találsz már itt engem. Hallgasd meg hát az anyai tanácsomat: ha meg akarod hálálni mindazt, amit érted tettem, soha, de soha ne hazudj senkinek! Soha ne hagyd el az igazságot! A Mindenható Allah mindig, mindenhol azokat segíti, akik igazak.”

Abdul Kadir csatlakozott egy karavánhoz, és Bagdad felé indult. Egyszer csak azonban kiabálás támadt a karaván soraiban. A karavánt útonállóok támadták meg, és elkezdték kifosztani az utazókat. Nemcsak a rományt vették el, de mindent, ami az embereknél volt. Sor került Abdul Kadirra is. Az egyik rabló megragadta őt, és megkérdezte:

- No, te koldusgyerek, lássuk, neked van-e valamid?

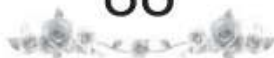
- Nálam nincs más semmi, csak negyven arany! – felelte Abdul Kadir.

A rabló azt hitte, hogy a fiú gúnyolódik vele. De amikor látta, hogy mennyire komolyan beszél, a vezérük elé vitte őt:

- Ez a fiú azt mondja, hogy van nála negyven arany!

- Kutassátok át, lássuk csak! – kiáltott a rablóvezér. A rablók átkutatták Abdul Kadir ruháját, és megtalálták benne a negyven aranyat. A vezért csodálkozva kérdezte:

- De fiam, miért mondtad meg nekünk, hogy nálad van ez az arany?

- Amikor útra keltem hazulról, megígérttem anyámnak, hogy soha nem fogok hazudni. Talán szegjem meg a szavamat negyven aranyért? – válaszolta Abdul Kadir.

E szavakat hallva a rablóvezér nagyon elszégyellte magát. Eszébe jutott mindaz a rossz, amit addig tett, és szívébe hasított, hogy egy napon majd Allah elé kell állnia. Megbánt minden bűnt, amit addig a napig elkövetett, és mély bűnbánattal teli szívvel mondta:

- Jaj nekünk! Bizony, mi a szavunkat adtuk, hogy a Mindenható Allahot fogjuk szolgálni! És egészen mostanáig a Sátánra hallgatva megszegettük a szavunkat! Mennyi bűnt követtünk el... Vajon hogyan fogunk majd Allah színe elé állni?

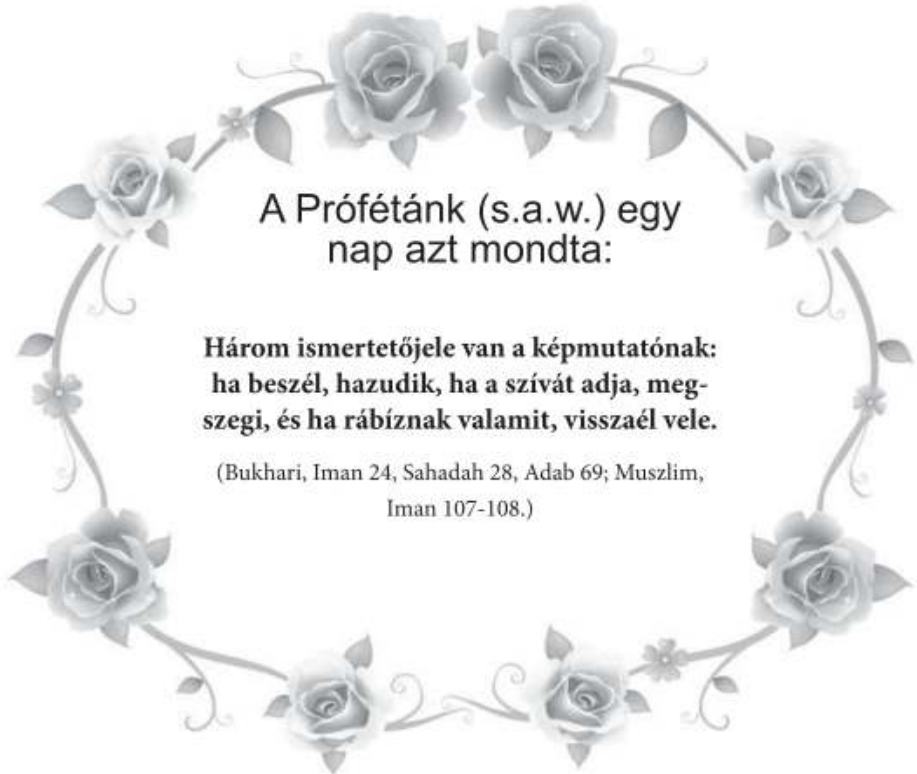
Aztán a társaihoz fordulva így folytatta:

- Barátaim! Nézzetek rám, hallgassatok meg! Teljes szívemből megbánom mindazt a bűnt, amit elkövettem, és felhagyok az útonállással, rablással! Mostantól fogva nem teszek semmit, amivel Uram nem elégedett.

A vezérükhöz hűséges rablók pedig egy emberként mondták:

- Mi pedig nem válunk el a vezérünktől! A vezérünk voltál a rossz úton, legyél hát vezetőnk és tanítónk a jó úton is!

Azzal visszaadták mindazt, amit elvettek az emberektől. A kis Abdul Kadir példás viselkedését látva az összes rabló megbánta bűneit. Abdul Kadir pedig folytatta az útját Bagdad felé.

A Prófétánk (s.a.w.) egy
nap azt mondta:

**Három ismertetőjele van a képmutatónak:
ha beszél, hazudik, ha a szívát adja, meg-
szegi, és ha rábíznak valamit, visszaél vele.**

(Bukhari, Iman 24, Sahadah 28, Adab 69; Muszlim,
Iman 107-108.)

A TÁRSÁK KÖZÜL KIK BESZÉLTÉK EL A LEGTÖBB HADÍSzt?

Mohammed Próféta (s.a.w.) tiszteletre méltó Társai azon fáradoztak, hogy másoknak is megtanítsák mindazt a szépet és jót, amit tőle hallottak és láttak. Ezért mindegyikük rögtön elmesélte a többieknek azt, amit a Próféától (s.a.w.) hallott. De vannak olyanok a Társak közül, aki különösen sokat fáradoztak azért, hogy a Próféta (s.a.w.) hadíszai eljussanak hozzánk.

Ezek a Társak ezernél is több hadíszt beszéltek el:

Abu Huraira (r.a.) 5374 hadíszt beszélt el.

Hazreti Omár fia, **Abdullah ibn Omár** (r.a.) 2630 hadíszt beszélt el.

Anasz ibn Malik (r.a.) 2286 hadíszt beszélt el.

Hazreti Abu Bakr lánya, a szeretett Próféta (s.a.w.) felesége, **Aisa** (r.a.) 2210 hadíszt beszélt el.

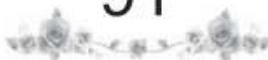
Szeretett Próféta (s.a.w.) nagybátyjának, Hazreti Abbasz-nak a fia, **Abdullah ibn Abbasz** (r.a.) 1660 hadíszt beszélt el.

Dzsabir ibn Abdullah (r.a.) 1540 hadíszt beszélt el.

Abu Szaid al-Khudri (r.a.) 1170 hadíszt beszélt el.

A GYORSAN TERMŐRE FORDULÓ FÁK

Az abbaszid kalifátus leghíresebb kalifája, Harun Rasid olyan államférfi volt, aki nagylelkűségével és igazságosságával írta be magát a világtörténelembe. Egy napon maga mellé vett néhány állami tisztviselőt az emberei közül, elhagyták a palotát, és nézelődni indultak a városba. Így, az embereket kérdezgetve, a helyzetüket látva akarták megtudni, hogy van-e köztük olyan, aki hiányt szenved valamiben. Egész nap a várost járták, estére pedig visszatértek a palotába. Az úton megláttak egy öregembert. Annak ellenére, hogy már hajlott korú volt, az ember a földjén dolgoztatott. A kalifának nagyon tetszett az öregember szorgalma. Látva, hogy az idős ember facsemetéket ültet, úgy döntött, hogy egy kicsit elbeszélget vele. Harun Rasid kalifa köszöntötte az öregot:

- Asszalamu alejkum, öregapám!

Az öregember nem ismerte fel az előtte álló kalifát. Zavartalanul és kedvesen mosolygott rá, és viszonzta a köszönését. A kalifa így folytatta:

- Öregapám, te már nagy időt megéltél. Allah adjon neked hosszú életet; de ki tudja, hány évet élsz még!

- Annyit, amennyit fiam! Az embernek haláláig kötelessége az istenszolgálat. Aztán a munka nem egyfajta istenszolgálat-e?

- De akkor is, tisztelt öregapám! Te már aligha látod meg, amikor ez a fácska termőre fordul. Ha úgysem ehetsz a gyümölcsükből, akkor minek ülteted ezeket a csemetéket? Talán feleslegesen akarsz dolgozni?

Az idős ember mosolyogva nézett a kalifára, és így válaszolt:

- Nem az a lényeg, hogy csak magunk ehessünk a csemete gyümölcséből, fiam! Vajon mi ültettük-e azokat a fákat, aminek most a gyümölcsait esszük? Az előttünk voltak ültették el nekünk. Mi most az ő munkájuknak a gyümölcséből eszünk. Én is az utánunk jövő generációnak ültetem ezt a facsemetét.

Emlékezzenek meg rólunk a fohászaikban, hogy mi se maradjuk fohászok nélkül. Ők pedig nem maradnak gyümölcs nélkül.

A kalifának nagyon tetszett ez a válasz:

- Allah legyen veled elégedett, drága öregapám! – mondta, és egy zacskó aranyat adott az öregnek.

A bácsi elmosolyodott. Amikor a kalifa megkérdezte, hogy miért, az öreg okosan így válaszolt:

- Hát láttál már olyan fát, ami ilyen hamar termést hoz? Nézd csak, fiam, azig ültettem el ezt a csemetét, máris meghozta nekem a termését.

Harun Rasidnak ez a válasz is nagyon tetszett, és rögtön megparancsolta az embereinek, hogy adjanak az öregnek még egy zacskó aranyat.

Az öregember okos és tapasztalt volt, megértette, hogy nem más áll előtte, mint Harun Rasid kalifa. Ezekkel a szavakkal fohászkodott érte:

- Ó, ó, masallah, Allah árásszon el a kegyelmével! Nézd csak, nagyuram, a fák egyszer teremnek egy évben, bezzeg, amit én ültettem, az idén már kétszer is termést hozott!

A kalifa, akit lenyűgöztek az öregember okos válaszai, azon kezdett gondolkodni, hogy maga mellé veszi őt a palotába. Aztán nevetve mondta a minisztereinek:

- Gyerünk, gyerünk, menjünk innen gyorsan! Ez az okos ember a válaszával lassan kiüríti az egész kincstárunkat!

Azzal azért fohászokodva, hogy mindig legyenek a világon ilyen okos és a társadalom számára hasznos emberek, folytatta útját.

A Prófétánk (s.a.w.) egy nap azt mondta:

Ha egy muszlim elültet egy fát, vagy elvet valami magot, akkor amit arról az emberek, a vadállatok vagy a madarak megesznek, az adománynak számít neki.

(Bukhari, Harth 1; Muszlim, Muszakat 9, 12)

OKOSSÁG ÉS ÓVATOSSÁG

Egy napon az erdő királya, az oroszlán nézeteltérésbe keveredett egy témával kapcsolatban az erdő egyik elefántjával. A kölcsönösen megvitatott ügy csak egyre nőtt, és végül a vitatkozás veszekedéssé fajult. Ahogy az mindig megtörténik a szükségtelen vitában, a vita végére senki nem nyert semmit. Az elefánt megsértődött, az oroszlán pedig alaposan elfáradt és elkedvetlenedett. Ezen felül még ő is megsértődött. Ezért napokon keresztül nem vadászott. Amikor már nagyon megéhezett, magához hívatta a rókát, és így szólt hozzá:

- Gyere, te róka, és jól figyelj rám! Esélyt adok neked, hogy a szolgálatomra legyél, és elnyerd a támogatásomat! Láthatod, ebben az állapotban nem tudok vadászni. Te talán nem vagy olyan erős és hatalmas, mint én, de nagyon okos és ravasz vagy. Menj, és ügyesen csalj ide valami ökröt vagy szamarat hozzám! Ha ma segítesz nekem, jobban leszek, és könnyedén vadászhatok majd. Akkor nem hagyom majd viszonzás nélkül azt a jót, amit ma teszel velem. Akkor te is megtöltheted majd a gyomrod abból, amit én hagyok.

- Ahogy parancsolod, nagyuram! – válaszolta a róka, és rögvest útnak is indult. Hosszú ideig ment, mendegélt, szinte az egész erdőt bejárta. Elfáradt, és meg is éhezett. Ahogy elnyújtózott egy fa alatt, hogy kicsit megpihenjen, meglátott a szemben lévő sziklán egy szamarat, aki fűvet keresett, amit lelelgethetne. Kedveskedve ment oda hozzá:

- Ó, te szegény szamár testvér! Megélhet-e ezen a rossz, köves földön egy ilyen szép és erős állat, mint te? Hát nem tudod, milyen szép helyekkel van teli ez az erdő? Ott, ahol én lakom, gyönyörű zöld fű borít mindent! Legalább olyan magas, mint én vagyok. Hidd el, bármennyit is legelsz belőle, nem fogy el soha! És ha abból eszel, még erősebb leszel. De ha ezen a

helyen maradsz, biztos éhen halsz. Nézd csak, milyen sovány vagy most is!

Így hízelgett a róka százezer édes szóval a szamárnak. Nem győzte dicserni a gyönyörű helyeket, ahova elvihetné a szamarat. Végül sikerült őt az erdőbe csalnia. Ekkorra már az oroszlán is alaposan megéhezett. Ahogy látta, hogy közeleg hozzá a róka a számmal, nem bírta tovább féken tartani az éhségét, és ordítani kezdett. Ahogy a szamár meghallotta az oroszlán ordítását, halálfélelemben vágatott el. De most már a róka is olyan éhes volt, hogy csak úgy kopogott a szeme! Nagyon felmérgette az oroszlán ostobasága, de félelmében nem mert semmit mondani. Inkább tisztelettel jegyezte meg:

- Nagyuram, mit tettél? Éppen a közeledbe csaltam a szamarat, te meg elijesztetted az ordításoddal. Bárcsak egy kicsit még türelmes maradtál volna!

Az oroszlán szomorkodva válaszolta:

- Ó, tudom, tudom; de nagyon izgatott lettem, mikor megláttam az oroszlánt pont az orrom előtt! Te is tudod, hány napja nem ettem, nem bírtam hát türtőztetni magam! Hát csak menj, és tegyél meg minden tőled telhetőt, hogy megint elém hozd azt a szamarat!

A róka szaladt a szamár után, de az nagyon haragudott rá:

- Bizony, becsaptál engem! Majdnem elvesztettem az életem miattam, hát az oroszlánnal akartál megetetni? Maradj most már távol tőlem, ne gyere a közelembe!

A róka azonban a legnagyobb ártatlanságot színlelve kért tőle bocsánatot:

- Jaj, szamár testvér, nagyon félreértesz engem! És még azt is félreérted, hogy miért üvöltött az oroszlán! Ő csak azért üvöltött, hogy ne hogy idegenek egyék meg azt a gyönyörű füvet. Nem ismert téged korábban, ezért azt hitte, te is idegen vagy! De most már elmagyaráztam neki, hogy a te a

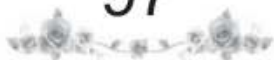

barátunk vagy! Gyere csak, menjünk oda még egyszer. Nem láttad, milyen szép ott a fű? Hiszen már neked is korog az éhségtől a gyomrod!

Az ostoba szamár hitt a rókának. Az oroszlán pedig ez alkalommal türelmesen, hang nélkül várakozott. Amikor a szamár már elég közel ment hozzá, rávetette magát. Jó étvággyal szétszaggatta és enni kezdte. Miután a szamár felét megette, megszomjazott. A rókát a földön heverő szamár mellé ültette örködni, és ő maga elindult inni. A róka, amint egyedül maradt, gyorsan megette a szamár agyát és szívét, és elverte vele az éhségét. Azonban mikor az oroszlán visszatért a forrástól, észrevette, hogy a szamár agya és szíve eltűnt. Ordítva támadt a rókára:

- Hova tűnt a szamár agya és szíve? Felelj azonnal!

A ravasz róka, mintha mi sem történt volna, nyugodtan válaszolt:

- Nagyuram, vajon ha ennek a szárnak lett volna agya és szíve, megtörtént volna vele mindez? Ha a fejében csak egy csepp ész is lett volna, beleesett-e volna másodszor is ugyanabba a csapdába?

**A Prófétánk (s.a.w.) egy
nap azt mondta:**

**A hívő egy kígyó odújából nem haraptat-
ja meg magát kétszer (vagyis aki okos és
óvatos, az nem esik kétszer ugyanabba a
hibába).**

(Bukhari, Adab 83; Muszlim, Zuhd 63.)

TANULJ MEG HÁLÁS LENNI!

Volt egyszer egy szegény ember. Egész nap vizet hordott a szamarával, egyfolytában dolgozott, hogy a családjának kenyeret keressen. Szegény emberünk az egész napi kemény munkával keresett pénzből a családjának még csak-csak tudott ennivalót venni, de arra bizony már nem maradt, hogy abrakot vagy szénát vegyen a szerencsétlen szamárnak. A szegény csacsi, akinek egész nap nehéz teher nyomta a hátát, még száraz szénát sem kapott eleget, így napról-napra egyre soványabb lett.

A szegény vízhordónak volt egy rokona. A rokon a királyi palota istállójában dolgozott. Egy napon a rokon, aki lovász volt az istállóban, látogatóba ment a vízhordóhoz, és meglátta a szamarát. A megdöbbenéstől alig jutott szóhoz, de megkérdezte a vízhordót, hogy hogyan engedhette a kenyérkereső állatát így csonttá-bőrré fogyni. A vízhordó szomorúan válaszolt:

- A szegénységem az oka! Hiszen nézz csak a gyermekeimre – alig-alig különböznek ettől a számártól! A családomat is nehezen tudom jóllakatni. Arra már végképp nem marad pénzem, hogy szénát vegyek ennek a szerencsétlen párának.

A lovászt nagyon bántotta a vízhordónak meg a szamarának a fájdalma. Jót akart cselekedni a rokonával. Tudta, ha így megy tovább, ez a csacsi nem sokáig él már, hamarosan éhen vész. Ezért azt mondta a vízhordónak:

- Bízd csak rám egy hétre a szamaradat! Ha addig nálunk eszik az istállóban, kicsit erőre kap majd.

- De jó is lenne, de nem tehetem meg azt, hogy egy hétig ne dolgozzak!

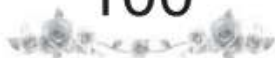
- De ha így hajszolod tovább ezt az állatot, biztosan elpusztul. Gondolj arra, hogy akkor mihez fogsz kezdeni!

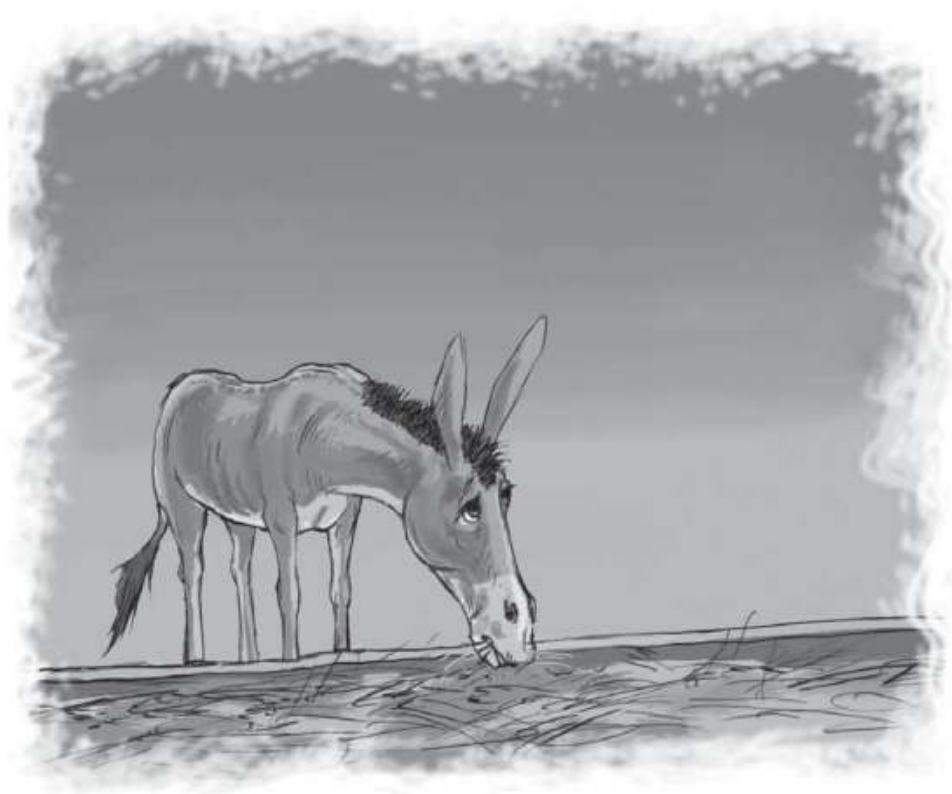
A vízhordó belátta, hogy a rokonának igaza van, és rá kell bíznia a szamarat. Így hát a csacsit odavették a palota istállójába. A szamár, aki még szénával sem lakott jól soha életében, nem győzött csodálkozni mindazon, amit ott látott!

Egész sor pompás paripa volt az istállóban, olyan tüzesek, hogy egy pillanatig sem tudtak egy helyben állni. A legfrissebb fűvet hordták eléjük, mert a szénát, amiről eddig a csacsi csak álmodhatott, ezek a lovak nem szerették – száraznak találták. A jászolban folyton előttük állt a zab, az árpa, és az ízletesnél ízletesebb gyümölcsök. Almát és friss, ropogós dinnyehéjat ettek, kristálytisztá forrásvizet ittak. És nem csak ennyi volt a gondoskodás, amiben részük volt! Lecsutakolták őket, a sörényüket kifésülték, és időről időre meleg vízzel és szappannal fürdették őket. Amennyivel szebb a király palotája a koldus kunyhójánál, annyival szebbnek tűnt a szamár szemében a palota istállója a régi otthonánál. A szegény csacsi összehasonlította saját magát ezekkel a lovakkal – a szíve elnehezedett, és fejét felemelve panaszkodni kezdett:

- Ó, hatalmas Allah! Bármilyen szerencsétlen szamár vagyok is csak, engem is Te teremtetél! Annyira fáj a hátam a teher alatt, hogy aludni sem tudok éjszakánként. Vannak olyan napok, amikor annyira fáj a gyomrom az éhségtől, hogy arra gondolok, bár halnék meg inkább. És a halálnál is ezerszer rosszabb életet élek, ezek a lovak pedig boldogan élnek ennyi gazdagságban. Hát igazság ez?

Két nap telt el az után, hogy a csacsi fájó szívéből ez a fohász kiszakadt. De ekkor már ő is jóllakott, csontjaira hús is rakódott. Egyszer csak, mint a bomba, robbant be a hír az istállóba: a király és a szomszédos ország között háború tört ki! A csacsi addig a napig azt gondolta, hogy ezek a lovak a világ legszerencsésebb teremtményei. Azonban ekkor a lovak arcát szomorúság felhőzte be. Egy hangot sem szóltak, csak mindegyik bánatosan gondolkodott magában. És a következő nap fényes szerszámokkal felszer-

számozták és a háborúba küldték őket. Néhány nap múltán hír érkezett, hogy véget ért a háború. A szamár most döbbsent meg csak igazán, ahogy a hazatérő lovakat figyelte! Szegények sebekkel borítva érkeztek haza. Nyíl vagy lándzsa találta őket, a testükben a fegyverek letört darabjai... A gondozók szorosan megkötözték a lovak lábait, és nekiláttak, hogy késeikkel sebeiket felvágják és a bennük maradt nyilakat, lándzsahegyeket eltávolítsák. A lovak, akik alig néhány nappal azelőttig örömben és kényelemben éltek, most hangosan nyertettek a fájdalomtól, szemükből ömlött a könny. A szénájuk vértengerbe borult, a büszke lovak szörnyű állapotba kerültek. A szamár, aki az eseményeket figyelve meglátta a tanulságot, lehajtotta a fejét, és így fohászzkodott Allahhoz:

- Uram, amit korábban mondtam, az bizony a tudatlanság szava volt, bocsásd meg nekem! Ha úgy részesülhetek mindabban a jóban, amiben ezeknek a lovaknak is része volt, hogy utána ilyen nyomorúság és szerencsétlenség ér, akkor bizony elégedett vagyok a szegénységemmel!

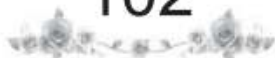

A large, circular floral wreath made of stylized roses and leaves, framing the central text. The roses are light-colored with detailed petals and green leaves.

A Prófétánk (s.a.w.) egy nap azt mondta:

Az életmódokat tekintve azokra nézzetek, akik alattatok állnak. Ne nézzetek azokra, akiknek jobb sora van nálatok. (Adjatok hála a helyzetetekért.) Ez ehlyesebb viselkedés ahhoz, hogy megbecsüljétek Allah kegyeit.

(Bukhari, Adab 83; Muszlim, Zuhd 63.)

AKI SZOLGÁL, AZT SZOLGÁLNI FOGJÁK

Javuz Szelim szultán egy napon álruhában ment a népe közé. A piacot és az utcát járta, hogy megismerje az emberek helyzetét. Út közben egyszer egy fürdőhöz ért.

- Bemegyek ide is, megnézem, milyen belül, tiszta-e, figyelnek ez az emberek az erkölcs és a jó modor szabályaira. És legalább szépen meg is fürdöm, tisztálkodom. - gondolta magában. Szerencsére a fürdő éppen üres volt. Nem volt benn más, csak az egyik sarokban egy öregember, aki éppen mosakodott. Javuz Szelim szultán is maga köré csavart egy lepedőt, elvonult egy sarokba, és csendben mosakodni kezdett. Ekkor az öregember a kezében lévő kövel megütögette a medence szélét. Ez a fürdőben azt jelenti, hogy az illető a fürdőszolgát hívja. Ez az öreg is a fürdőszolgát hívta volna, hogy dörzsölje le a hátát. De hiába is kopogtatott a kövel, nem jött oda hozzá senki, és nem kérdezték meg, hogy mit akar. Javuz Szelim szultán megsajnálta az öregembert. „Akárhogy is, úgysem tudja senki, hogy ki vagyok, legalább valami jót teszek az öreggel!” - gondolta magában, és így szólt:

- Öregapám! Hallom, hogy megütögetted a medence szélét, talán a fürdőszolgát hívod?

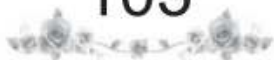
- Igen, fiam, de azt hiszem, nem hallotta a szolga - felelte az öreg.

- És mit akarsz a szolgától? - kérdezett tovább a szultán.

- Mi mást akarnék, fiam, mint hogy mossa meg a hátamat!

- Ha akarod, majd én ledörzsölöm a hátadat - mondta a szultán.

- Jaj, Allah legyen veled elégedett, annak nagyon örülnék fiam! - örendezett az öregember. Szelim szultán felkelt a helyéről, odament az öreghez, és egy jón habos szivaccsal alaposan megmosta a hátát. Közben szívesen elbeszélgetett volna vele. Azt gondolta magában: „Kicsit tréfálkozom az öreggel”, és azt mondta neki:

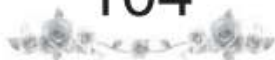

- Öregapám! Miért nem szolgáltad fiatalkorodban Allah valamelyik barátját? Talán nem tisztelted az idősebbeket? Vagy fiatalkorodban lenézted az idősek tiszteletét és szolgálatát? Nézd csak, öregapám, hiába kopogtattál percekig a medence szélén, egy szolga sem jött, hogy gondoskodjon rólad!

Ezt hallva az öreg gyengéden elmosolyodott, és azt mondta:

- Allah adjon neked jót, fiam! Belement a szappan a szemembe, ugyan önts már egy kanna vizet a fejemre! Ha ki tudom majd nyitni a szemem, válaszok a kérdésedre is.

Szelim szultán úgy is tett, nevetve néhány kanna vizet öntve megtisztította az öreg szemét és fejét a szappantól.

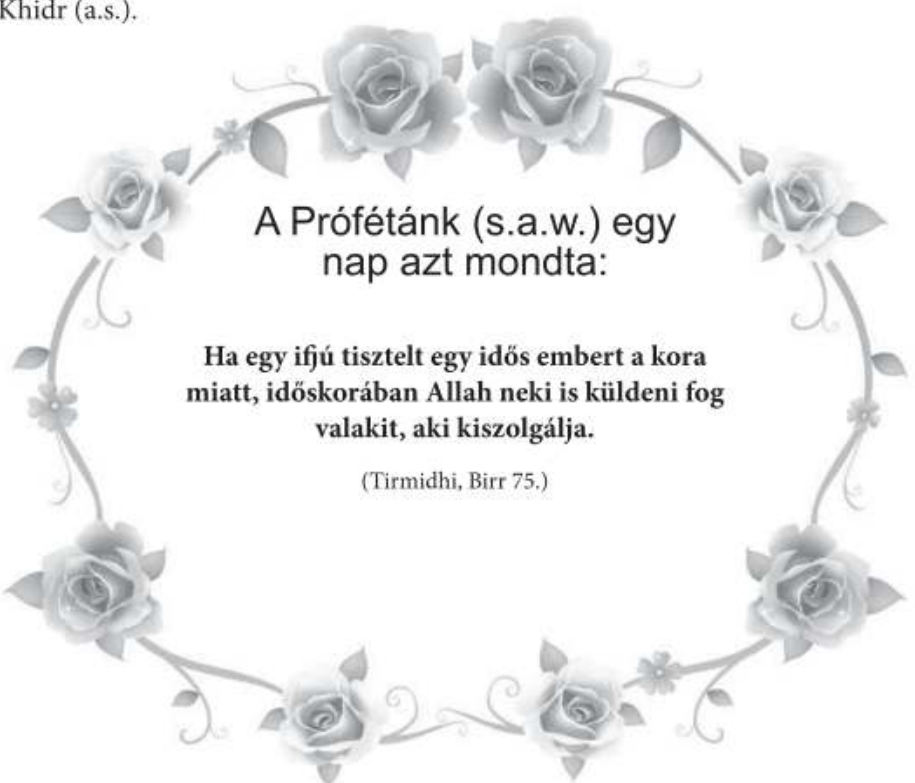

- Figyelj csak, fiam! Én tudom, hogy pontosan hét anyajegy van a testeden, és azt is megmutatom, hogy hol! – mondta az öreg, és valóban meg is mutatta mind a hetet.

A szultán nagyon kíváncsi volt, hogy vajon honnan tudhatja ezt az öregember. Most már az öreg mosolygott rajta, és így folytatta:

- Ha én fiatalkoromban nem szolgáltam volna Allah barátját... ha nem tiszteltem volna az idősebbeket, ha nem szolgáltam volna a rászorulókat... akkor, bár oly sok fürdőszolga van ebben a fürdőben, és ennyiszer hívtam őket, elküldte volna-e Allah egy hatalmas birodalom szultánját, hogy kiszolgáljon engem?

Szelim szultán akkor értette meg, hogy nem közönséges öregember ül vele szemben. Akit kiszolgált, és akinek így a fohászat elnyerte, nem más volt, mint Khidr (a.s.).

A Prófétánk (s.a.w.) egy nap azt mondta:

Ha egy ifjú tisztelt egy idős embert a kora miatt, időskorában Allah neki is küldeni fog valakit, aki kiszolgálja.

(Tirmidhi, Birr 75.)

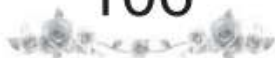
A KEVÉLYSÉG VÉGE

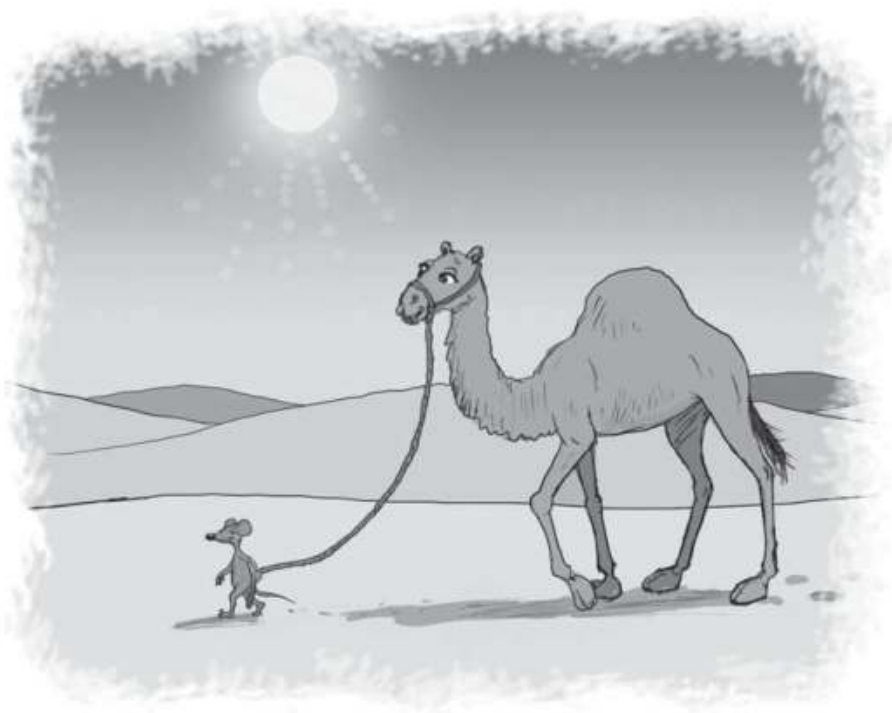
A végtelen sivatag közepén egy karaván haladt a tűző napon. Olyan meleg volt, hogy az emberek és állatok majd' megfőttek. És mintha ennyi nehézség nem lenne elég, még egy homokvihar is kitört. A levegőben kavargó homok még jobban megnehezítette az előrehaladást, hiszen még kar-nyújtásnyira sem lehetett látni. A karaván tagjai egy helyre gyűltek, hogy el ne veszítsék egymást. Egy idő múlva a vihar csillapodott. A karaván tagjai számba vették egymást, és ekkor vették észre, hogy az egyik teve, amelyre nem figyeltek eléggé, elveszett. Akárhogy is keresték, nem találták meg. Végül megértették, hogy nem fogják megtalálni, és a kereséssel felhagyva továbbindultak.

Pedig közben a szerencsétlen teve is kereste a karavánt. Amikor nyomát sem lelte a többieknek, bizony nagyon megijedt. Hiszen a sivatagban eltévedni a halált jelenti. A teve nem vesztegette az idejét, a karaván nyomába eredt, hogy megtalálja őket. Ahogy a karaván az egyik irányba, az őket kereső teve a másik irányba haladt, egyszer csak arra jött egy apró sivatagi egér, és meglátta a tevét. Odament hozzá, és megfogta a teve kötelének a végét, amit az maga után húzott a földön. Amilyen békés, jámbor állat volt a teve, egy cseppet sem zavarta, hogy egér megfogta a kötelet, amivel addig a karavánban vezették. Egy szót sem szólt hát. Az egér úgy vélte, hogy a teve azért nem tiltakozik, mert fél tőle, ezért nagyon büszke lett magára. Azt gondolta:

- Úgy tűnik, igencsak erős állat vagyok én! Lám, oda vezetem ezt a hatalmas tevét, ahova csak akarom! Hahh, nézzék csak, egy hangot sem mer szólani! Látszik, hogy erősebb vagyok nála.

Az egér nyomában baktató teve jól látta, milyen peckesen megy előtte az egér, de úgy tett, mintha fogalma sem lenne arról, hogy mi jár az egér fejében. Továbbra sem szólt egy szót sem, de közben jól szórakozott az egér kevélységén és tudatlanságán. Közben azonban azt gondolta magában:

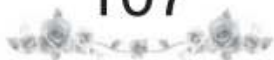

- No, te ostoba egér, nézzük csak, mihez kezdesz! Nagyon kíváncsi vagyok, mi lesz ennek a vége!

Az egér büszkén és felfuvalkodottan ment elől, a teve pedig magában mosolygott rajta. Ahogy így mentek, mendegéltek, elérkeztek egy kis tavacskához. Az egér nem számított arra, hogy ilyesmi történhet, alaposan meglepődött hát. A teve mosolyogva figyelte az egér megdöbbenését:

- Lássuk csak, kedves hősöm, mihez kezdesz most! – gondolta magában.

Eljött az idő, hogy az egér is megismerje saját korlátait. A teve azt mondta neki:

- Mi történt, miért álltál meg? Hát nem te vagy a gazdám? Gyerünk, gázolj bele a vízbe, és vezess át rajta engem is! Mire vársz? Milyen gazda vagy te? Hiszen én csak a parancsaidat várom!

A rosszkor kevélykedő egér megértette, hogy hibázott. Kétségbeesetten hajtotta le a fejét:

- Én csak egy aprócska egér vagyok, ez a víz pedig nagyon mély! Miket beszélsz, barátom! Hiszen ha belemennék a vízbe, az ellepne engem!

A teve nem törődött az egér szavaival, hanem a vízbe gázolt, hogy megnézze, milyen mély. Nevetve kiáltott oda az egérnek:

- Hé, egérke! Nem olyan mély ez a víz, mint te gondolod! Nézd csak, hiszen térdig is alig ér! Ne félj, gyere csak, fogd meg a kötelem, és vezess át a túlpartra!

A teve szavaira az egér reszketve kezdett könyörögni:

- Kedves teve testvérem, talán tréfálkozol velem? Az a víz, ami neked térdig ér, engem többször is ellep!

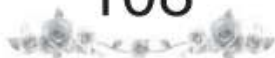
A teve úgy gondolta, hogy az egér már megtanulta a leckét. Magabiztosan mondta az egérnek:

- Egér testvér! Ezután mindig tudd, mik a saját határaid, a magadhoz hasonló egerekkel mérd össze magad! Máskor ne legyél ilyen beképzelt és udvariatlan.

Az egér megértette a hibáját, és elszomorodott:

- Tisztelt teve! Nagyon bánom már, ahogy viselkedtem, soha többet nem leszek kevély senkivel. Bocsáss meg nekem, és ne hagyj itt egyedül! Kérlek, segíts, hogy átjussak a vízzen!

A teve elfogadta az egér bocsánatkérését. Mert ha valaki rosszul viselkedett, de megérti, hogy hibázott, és bocsánatot kér, annak meg kell bocsájtani. Nem helyes dolog haragtartónak lenni. A teve nevetve mondta az egérnek:

- Na, gyerünk, egér testvér! Ülj fel a púpomra, és helyezd magad kényelembe! Még ha neked lehetetlen is átkelned ezen a vízen, nekem bizony nem okoz semmi nehézséget.

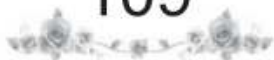

A Profétánk (s.a.w.) egy nap azt mondta:

A Mindenható Allah azt tudatta velem:

Legyetek egymással olyan alázatosak, hogy senki ne vétkezzen a többiek ellen a határokat túllépve (ne kövessen el igazságtalanságot). És senki kevélykedjen másokkal szemben, felfuvalkodottan úgy téve, mintha felette állna.

(Muszlim, Jannah, 64; Abu Dawud, Adab, 40)

HOGYAN MARADTAK FENN A HADÍSZOK NAPJAINKIG?

A Prófétánk (s.a.w.) tiszteletre méltó Társai jobban szerették őt még az életüknél is. Szeretett Prófétánk (s.a.w.) legkisebb kérése is parancs volt számukra. Azok a szavak, amelyeket Allah Küldötte (s.a.w.) mondott, rendkívül fontosak voltak számukra. Hiszen Allah Küldötte (s.a.w.) így fohászkodott azokért, akik továbbadják az ő hadiszait:

„Aki hall tőlem valamit, és másoknak is továbbadja, amit hallott, annak Allah tegye fényessé az arcát!” (Tirmidhi, Ilm, 7)

A Türsak, akik vágytak a hadíszban említett jutalomra, mindent megjegyeztek, ami Allah Küldötte (s.a.w.) szájából elhangzott.

Például:

Allah Küldötte (s.a.w.) egy este azt mondta a társainak:

- Holnap gyűljetek össze az imára, mert van néhány dolog, amit el akarok mondani nektek!

Az egyik társa azt mondta a barátainak:

- Én holnap megjegyzem az első szót, amit Allah Küldötte (s.a.w.) mond, te jegyezd meg a másodikat, te pedig a harmadikat, te meg az utána következőt, így semmit nem fogunk elveszíteni abból, amit Allah Küldötte (s.a.w.) mond. (Heysemi, Medzmauz-Zavaid, I, 46)

Még olyanok is voltak a Társak között, akik ezeket a szavakat le is írták. A tiszteletre méltó Társak ezeket az áldott szavakat megtanították a tabiín generációjának, akik utánuk következtek, és azok is megtanították az utánuk jövő muszlimoknak.

URAM, HÁLA LEGYEN NEKED!

Jézus próféta (a.s.) egy napon úton volt a társaival, és láttak egy embert, aki éppen fohászkodott. Az embernek mindkét lába béma volt, és teljesen vak is volt, a testét sebek, kelések borították. Mindezek ellenére hálát adott az állapotáért, és így fohászkodott:

- Ó, Uram, aki olyan kegyes voltál hozzám, hogy megadtad nekem azt, amit a leggazdagabbaknak sem adtál meg! Hála legyen neked, annyiszor, mint a fák leveleinek a száma!

Jézus próféta (a.s.) elcsodálkozott. Kíváncsi volt, hogy miért fohászkodik így ez az ember, ezért megkérdezte tőle:

- A lábaid bénák, a szemeid vakok, sebek borítják az egész testedet! Milyen kegyeket adott neked Allah, amelyekért ilyen örömmel adsz hálát?

Az ember azt felelte:

- A legsúlyosabb betegség az, ha valaki elfelejti Allahot. Nem ad hálát a kegyekért, amelyeket Tőle kapott. Allah olyan szívet adott nekem, amely ismeri Őt. Adott egy nyelvet is, amellyel hálát tudok adni ezért a kegyért, pedig vannak olyan gazdagok, akik nem ismerik Őt, és nincs részük abban a boldogságban, hogy hálád adhassanak Neki! Mi mást tehetnék, mint hogy hálás vagyok Neki ezért!

Jézus prófétának (a.s.) nagyon tetszett ez a válasz. Fohászkodott Allahhoz ezért az emberért, és annak egyszeriben meggyógyultak a lábai, és a szeme is látott.

Az ember rögtön leborult, hogy hálát adjon Allahnak, és azt mondta:

- Uram! Nem elég, hogy adtál nekem Téged ismerő szívet és Neked hálát adó nyelvet, de most még adtál látó szemet és jární tudó lábat is! Nem is tudom már, hogyan adhatnék Neked hálát ezekért!

Ekkor a jelen lévő emberek, akik látták ezeket a csodákat, Jézus prófétahoz (a.s.) öžönlöttek, hogy a kezét megcsókolják, és a fohászait kérik. Ő azonban azt mondta:

- Ne az én kezemet csókoljátok meg, hanem ezét az emberét! Ha fohászt kértok, kérjétek tőle.

Néhányan azt mondták erre Jézus prófétának (a.s.):

- Nekünk mindig is megvolt mindaz, amiért ő most hálát ad. De még sosem éreztünk ilyen boldogságot! Mit tegyünk, hogy mi is ugyanezt a nyugalmat és boldogságot érezhessük?

Jézus próféta (a.s.) azt felelte:

- Ti is gondolkodjatok úgy, mint ő. Ha az ember elgondolkodik azon, hogy milyen hatalmas kegyeket kapott Allahtól, ráébred arra is, hogy mi csoda boldogságot és nyugalmat jelentenek ezek a kegyek.

Un jour, notre bien-aimé
prophète (SAW) a dit ceci:

Ha egy szolga beteg, a Mindenható Allah két angyalt
küld hozzá, és azt mondja:

- Nézzétek meg, hogy mit mond a szolgám a látogatói-
nak! Ha a beteg hálát ad Allahnak, az angyalok elmondják
ezt Uruknek. Erre a Mindenható Allah azt mondja:

- Ha ennek a szolgámnak eljött a halála ideje, a Para-
dicsom kertjébe helyezem őt. Ha pedig meg-
gyógyul, a húsát a réginél jobb hússal, a véré-
t a réginél jobb vérre cserélem, és a bűneit
megbocsátom.

(Muwatta, Ayn, 5)

EMBERNEK LENNI

Egyszer egy embernek volt egy nagyon haszontalan fia. Mindegy volt neki, hogy idős vagy fiatal, nem tisztelt és nem szeretett senkit. Még nem volt tíz éves sem, de félt tőle az egész utca. A szerencsétlen apja annyira szégyellte magát a fia viselkedése miatt, hogy már alig mert az emberek közé menni. Az utcában lakó imámtól az iskolai tanárokig mindenkitől kért már segítséget, hogy adjanak tanácsot, intsék ők is a fiát. Azonban mindez semmit sem használt, a fiú nem fogadta meg a tanácsokat, nem hallgatott senkire.

A szegény apának volt egy munkatársa, akivel olyanok voltak, akár a testvérek. Ezt a munkatársat nagyon elszomorította a barátja helyzete. Ahányszor csak találkozott a semmirekellő fiával, mindig így intette:

- Nézd, fiam, nem szabadna így viselkedned! Nem mutatsz semmi tiszteletet az idősebbek iránt.

A gyerek nem hallgatott rá sem, és azt látva az apja barátja azt mondta neki: „Soha nem lesz így belőled ember!” A fiú alaposan megsértődött ezeken a szavakon. Az apjával sem volt jó a kapcsolata: az édesapja mindig leszidta őt, és megbüntette azzal, hogy elvont a zsebpénzéből. Egy napon a fiú már nem bírta tovább, és megszökött otthonról. Isztanbulba ment, és a család egyik barátjánál kezdett dolgozni. Míg ott dolgozott, eldöntötte, hogy sikeres emberré fog válni. Megmutatja nekik, hogy ember lesz belőle! Az ifjú olyan lelkesedéssel állt a dologhoz, hogy nemcsak a félbehagyott általános iskolát fejezte be, hanem magántanulóként sikerült leérettségiznie is. Utána elkezdett tanulni az egyetemi felvételire. Ha elvégzi az egyetemet is, azzal majd jól megmutatja azoknak, akik azt mondták, hogy belőle nem lesz ember!

Rengeteg kemény munkával végül sikerült bejutnia az egyetem politikai és gazdasági szakára. Így teltek az évek. Sikeresen elvégezte az egyetemet, és szorgalmas állami tisztviselő lett belőle. A főnökei is nagyon szerették. De az

egész idő alatt egyszer sem érdeklődött a szülőföldjéről, falujáról, barátairól, de még a családja vagy a rokonai után sem.

Az ifjúból a hosszú évek alatt EMBER lett. Kinevezték őt kormányzónak arra a környékre, ahonnan származott. A szolgálati helyén az első dolga volt, hogy ellátogatott abba a faluba, ahol született. Ott ennyi idő után nem ismerte fel már senki. Kormányzóhoz méltó büszkeséggel ült a polgármester hivatalában, és megkérdezte a polgármestert:

- Ebben a faluban, ebben meg ebben az utcában régebben élt egy Musztafa úr, aki boltos volt. Volt egy munkatársa is, Hüsznü úr. Velük mi lett, egészségesek-e?

- Igen, tisztelt kormányzó úr! Két öregember, megvannak, de ön honnan ismeri őket?

- Keresse meg mindkettőt, és hozza el őket hozzám!

Két hivatalnok elment az öregek boltjába:

- Az újonnan kinevezett kormányzó úr a színe elé hivatja magukat, azt mondta, vigyük ezt a két öreget a kormányzóhoz.

Az idős Musztafa urat és Hüsnü urat nagyon zavarta ez a durva bánásmód. „Milyen bünt követtünk el, hogy a kormányzó úr minket akar látni?” – kezdtek gondolkodni. A két idős embernek már alaposan megromlott a látása, ezért nem ismerték fel a velük szemben ülő kormányzót. A kormányzó először az apja munkatársát, Hüsnü urat kérdezte:

- Hüsnü úr, felismer-e engem?

- Bocsásson meg, kormányzó úr, nem ismerem fel – mondta Hüsnü bácsi remegő hangon.

- No hát, tényleg? – kérdezte a kormányzó gúnyos hangon, és így folytatta:

- Pedig sokat foglalkozott ám vele, Hüsnü bácsi! Emlékszik, volt a munkatársának, Musztafa úrnak egy haszontalan fia. Néhányszor mondta is neki, hogy fiam, belőled sosem lesz ember! Pedig az a gyerek, akinek azt mondta, hogy sosem lesz ember, rengeteget dolgozott, küzdött, és KORMÁNYZÓ lett belőle, Hüsnü bácsi!

Musztafa úr, az édesapa szemeiből két könnycsepp csordult ki. Ezek azonban nem az öröm könnyei voltak. Nagyon fájt neki, hogy a fia ilyen tiszteletlenül beszél Hüsnü úrral, akit ő a testvéreként szeretett. Így adta meg fiának a megérdemelt választ:

- Fiam, Hüsnü bácsi azt mondta neked, hogy nem lesz belőled ember. De azt mondta akárcsak egyszer is, hogy nem lesz belőled kormányzó? Masallah,

ennyit dolgoztál, küzdöttél, kormányzó lett belőled. De, fiam, ha valaki nem tiszteli az apját, nem viselkedik tisztelettel az apja barátjával... magához hivatja az időseket, és tiszteletlen velük... az ilyen ember, még ha nem is kormányzó, de köztársasági elnök lenne is, akkor sem igazi ember! Igaza volt Hüsznü bácsinak, fiam – nem lettél ember! Szégyellem magam miattad!

A large, circular floral wreath made of stylized roses and leaves, framing the central text. The roses are in various stages of bloom, and the leaves are detailed with veins.

A Prófétánk (s.a.w.) egy
nap azt mondta:

**Aki a gyerekekkel nem szeretetteljes, és
az időseket nem tiszteli, az nem közülünk
való!**

(Abu Dawud, Adab, 58; Tirmidhi, Birr 15)

A LEGÉDESEBB DOLOG

Egyszer egy gyönyörű országnak volt egy igazságos és kegyes királya. Ennek a királynak volt egy híresen szép lánya. Amikor eljött az ideje, hogy férjhez adja a lányát, kikiáltókat küldött szét az országban, és közhírré tétette:

- Fenséges királyunk férjhez kívánja adni gyönyörű leányát! Ezért közhírré téteti, hogy annak adja a leány kezét, aki elhozza neki a legédesebb dolgot a világon!

A következő nap a palota kertjében összegyűjt az ország ifjainak apraja-nagyja. A király elé járuló ifjak így ajánlgatták az általuk hozott édesebbnél édesebb dolgokat:

- Fenséges királyom, én tiszta lépesmézet hoztam!

- Uram királyom, én rózsalekvárt hoztam – édesebb, mint a méz, illatosabb, mint a rózsza!

- De királyom, inkább ezt a mézeskalácsot kóstold meg? Mi a lekvár ehhez képest?

- Királyom, ezt a sörbetet kóstold meg! Allahra, ez még hosszú életet is ad!

A király elé járult egy szegény diák is – kezében egy birkafejjel. A többi ifjú csak nevetett rajta, mikor látták. A diák azonban így szólt:

- Királyom, ha a bánatos embernek kedves szót mondanak, egyszeriben jobb kedvre derül. Ha a beteget vigasztalják, erőre kap tőle. Szép szóval baráttá tehetjük az ellenségeket. Bizony, a szép szónál nincs édesebb dolog. Azt pedig a nyelv mondja. Így hát a világon a legédesebb dolog a nyelv, királyom!

A királynak nagyon tetszett a diák válasza. Mosolyogva mondta neki:

- Bravó, ifjú, nagyon okos fiú vagy! De a próbatételnek még nincs vége. Azt akarom, hogy holnapra hozzátok el nekem a világ legkeserűbb dolgát is!

Az összegyűlt ifjakat, akik nem tudták a helyes választ az első kérdésre, most még jobban eltöltötte az izgalom:

- Vajon mi lehet az?

- Gondolkodjatok csak!

- Gyerünk, barátom! A király veje lehetsz!

A következő napon ismét összegyűltek a palota kertjében. Az ifjak egymás után léptek a király elé:

- Királyom, ez az ecet oly savanyú, oly keserű, hogy még a meglett férfiak is sírva fakadnak tőle, mint egy kisgyerek!

- Fenség, aki ebből a paprikából eszik, annak olyan tűz tölti meg a száját, hogyha ennek a fickónak az ecetéből inna rá, édes sörbetnek tűnne neki!

- Uram királyom, ne azt nézd, hogy ez a növény csak egy virágnak látszik! Nem más ennek a neve, mint a zakkum – ezzel büntetik a Pokolban a bűnösöket!

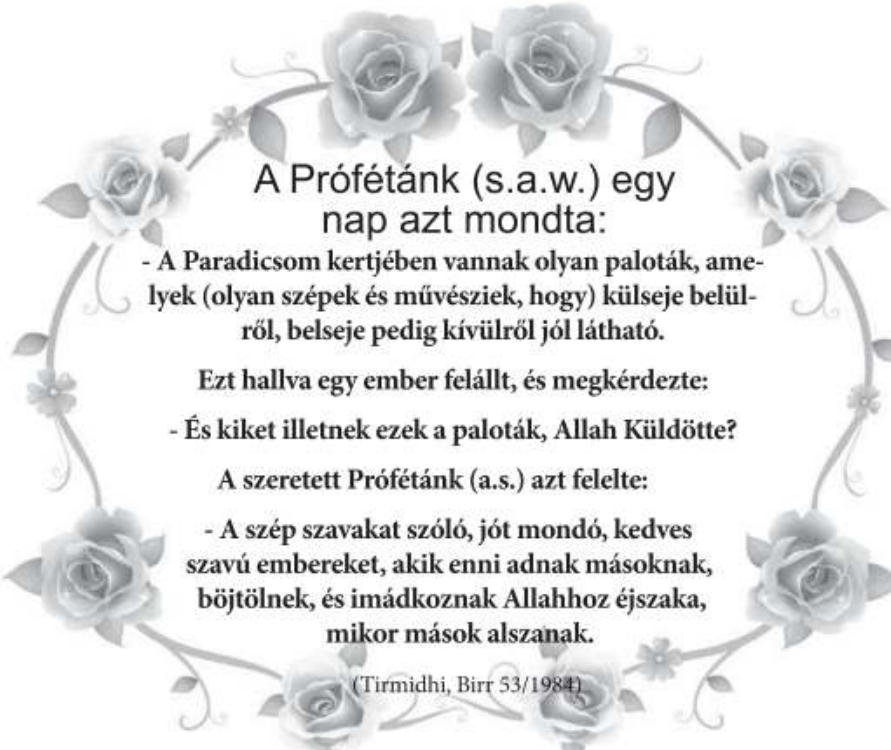
A diák, aki már az első kérdésre is tudta a választ, kezében egy tálcával lépett a király színe elé. Mindenki kíváncsian várta, hogy milyen választ fog most adni. Azonban, mikor a tálcáról a fedelet levette, csodálkozva hallották, hogy így szól:

- A világ legkeserűbb dolga is a nyelv, királyom!

- Várj csak, várj csak, te diák! Hogy lehet egyazon dolog egyszerre édes és keserű is?

- Királyom! Mérges nyelvvel az ember keserű dolgokat mond. A karddal ütött sebek begyógyulnak, de a nyelv ütötte seb soha be nem gyógyul. Egy keserű szó negyvenévi barátságot tehet tönkre! Ellenségé teheti az apát és a fiát, testvért testvér ellen fordíthat.

- Valóban! Nagyon okos ifjú vagy, te diák! Legyen hát a tiéd a leányom keze!

A Prófétánk (s.a.w.) egy nap azt mondta:

- A Paradicsom kertjében vannak olyan paloták, amelyek (olyan szépek és művésziek, hogy) külseje belülről, belseje pedig kívülről jól látható.

Ezt hallva egy ember felállt, és megkérdezte:

- És kiket illetnek ezek a paloták, Allah Küldötte?

A szeretett Prófétánk (a.s.) azt felelte:

- A szép szavakat szóló, jót mondó, kedves szavú embereket, akik enni adnak másoknak, böjtölnek, és imádkoznak Allahhoz éjszaka, mikor mások alszanak.

(Tirmidhi, Birr 53/1984)

TUDJ MEGBOCSÁTANI!

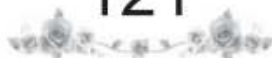
Egyszer két barát utazott együtt a sivatagban. Út közben valami miatt vita támadt közöttük. A vitatkozás elfajult, és az egyik barát pofon ütötte a másikat.

A pofon nagyon rosszul esett a barátjának. Részben az ütés fájt, de még inkább a legjobb barátjának viselkedése törte össze a szívét. De úgy döntött, hogy türelmes marad, és nem szólt egy szót sem. Csak lehajolt, és azt írta a sivatag homokjába:

- Ma a legjobb barátom pofonütött engem.

Továbbindultak, és egy idő után eltévedtek a sivatagban. Akárhogy is próbálták, nem tudtak visszatalálni az útra. A vizük is csaknem elfogyott már. Mindkettejüket eltöltötte a halálfélelem. Egyszer csak azonban egy oázishoz értek – ez egy kis zöld terület volt a sivatag közepén. Datolyapálmák is voltak, és egy kis tóvá szélesedő forrás. Teleítették magukat vízzel, és megtöltötték a vizesömlőiket is. Datolyát szedtek, és jóllaktak vele. A nap olyan forrón tűzött rájuk, hogy egy kis felfrissülésre vágytak, ezért úgy döntöttek, hogy megfürdenek a tavacskában. A pofonütött barát úzás közben a tó mocsaras részére keveredett, és süllyedni kezdett benne. De a barátja azonnal odadobott neki egy kötelet, és kimentette. A halál torkából tért vissza, alig győzte megköszönni a barátjának. Miután elmúlt az ijedtsége, odament egy sziklához a tó mellett. Elővette a zsebkését, és ezt a feliratot véste a sziklára:

- Ma a legjobb barátom megmentette az életemet.

A barátja megkérdezte:

- Amikor a sivatagban pofon ütöttelek, azt a homokba írtad fel. Azt pedig a sziklára vésted, hogy megmentettem az életedet. Miért tettél így?

A jó barát pedig így felelt:

- Ha valaki megbánt minket, azt a homokba kell felírunk, hogy, miként a szél elsöpri az írást, mi is felejtsük el, és könnyen meg tudjunk

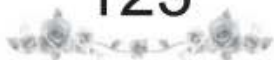
bocsájtani. De ha valaki jót cselekszik velünk, azt kőbe kell vésnünk – így soha nem felejtjük el azt a jót, amit velünk tettek.

A Profétánk (s.a.w.) egy
nap azt mondta:

**Ha egy szolga megbocsátja másnak a hibát,
Allah őt is magasabb rangra emeli. Ha valaki
alázatos Allahért, annak Ő felemeli a rangját.**

(Muszlim, Birr 69; Tirmidhi, Birr 82)

IGAZSÁGOSSÁG

I rán egyik uralkodója, Nusirvan a trónra lépését követő első évben olyan zsarnoki és kegyetlen módon viselkedett népével, hogy a legkisebb vétéség elkövetőjét is lefejeztette. A nép már az életbe is belefáradt. Hát egy napon ez a zsarnok király, Nusirvan a tanácsadóival és szolgálóival vadászni indult. Vele volt egy nagyon okos minisztere is. Vadászat közben egy patak partján a király leszállt a lováról, hogy egy kicsit pihenjen. Ahogy a fűben üldögélt, egy közeli fára egyszer csak leszállt két bagoly, és huhogni kezdtek. A baglyok hangja nagyon tetszett a királynak, ezért így szólt a miniszteréhez:

- Bárcsak érthetnénk ezeknek a madaraknak a nyelvét, és tudnánk, mint mondanak... ki tudja, miről beszélgetnek éppen most is?

A minisztere így válaszolt:

- Királyom, és tudom, mint mondanak ezek a baglyok. Ha megígéred, hogy nem haragszol meg rám, elmondhatom neked is.

Nusirvan izgatottan felelte:

- Biztos lehetsz benne, hogy nem fogok megharagudni, csak meséld el nekem is!

A miniszter azt mondta:

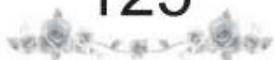
- Királyom, remélem, megbocsátásodban vehetek menedéket! Az egyik bagoly a fiának szeretné feleségül a másik bagoly lányát. A másik azt mondja neki: „Neked adom a lányomat, de menyasszonypénznek egy kényelmes romot kérek! A fiúbagoly apja kedvesen válaszolt neki: „Nézd ezt a bolondot, hát nem látod, hogy lassan-lassan az összes házból rom lesz ezen a vidéken? Amíg Nusirvan a király, nem egy, de tíz romot is kaphatsz tőlem, csak add a lányod feleségül a fiamhoz!

Nusirvan elégedett volt azzal, amit a minisztere mondott neki, és azt is megértette, hogy mire akar célozni ezzel. Azonnal hazatért a vadászatból a

palotájába, és megvizsgálta, hogy hogyan is bánt eddig a néppel. Nagyon megbánta mindazt az igazságtalanságot, amit elkövetett. Ettől a naptól fogva soha nem tett semmi rosszat a népének. Olyan igazságos, a népére annyira odafigyelő király lett belőle, hogy amikor meghalt, egyetlen rom sem volt az egész birodalmában –mindenki kényelemben és bőségben élt az országában.

A Prófétánk (s.a.w.) egy
nap azt mondta:

**Azok a vezetők, akik igazságosan viselkedtek
a családjukkal és a népükkel, a Feltámadás
Napján a Mindenható Allah közelében fény-
ből készült, magas díványokon fognak ülni.**

(Muszlim, Imarah, 18)

A KIRÁLY VAGYONA

Réges-régen volt egyszer egy király. Olyan gazdag volt, hogy az egész világ ismerte gazdagságát. Bárhova is ment a király, a kincstárának egy részét vitte magával, és büszkén mutogatta. Nagyon nagy öröme telt ebben. Ennek a királynak volt egy tanítója, akiben nagyon megbízott. Egy napon, ahogy a tanítója társaságában üldögélt, ezt a kérdést intézte hozzá:

- Kedves tanítóm, te nagyobb tudós vagy, mint a legtöbb ember a világon! Mennyi sok ember jön el hozzád azért, mert annyi mindent tudsz, és ők a véleményedet kérik. Én is nagyon kíváncsi vagyok a véleményedre valamivel kapcsolatban. Vajon mit gondolsz az én királyságomról, és a vagyonomról, amit mindenki annyira csodál?

A szolga mosolyogva nézett a király szemébe, és azt mondta:

- Királyom, képzeld azt, hogy egyedül vagy a kietlen, határtalan, végtelen sivatagban. Nagyon megszomjaztál. Ha adnék neked egy pohár vizet, de a vagyonod felét kérném azért, hogy megmentselek a szomjan halástól, ideadnád-e?

A király habozás nélkül azt felelte:

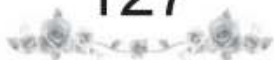
- Már hogyne adnám oda! Hiszen különben meghalnék szomjan...

- Rendben, királyom! Mondjuk, hogy eltelt még egy kis idő, és megint megszomjaztál. Bármennyire is igyekszel kitartani, már nem bírod elviselni tovább. Én adok neked még egy pohár vizet, de cserébe a vagyonod másik felét kérem – odaadnád-e?

A Király most már kicsit gondolkodott, de utána azt felelte:

- Persze hogy odaadnám, hogy a haláltól megmeneküljek.

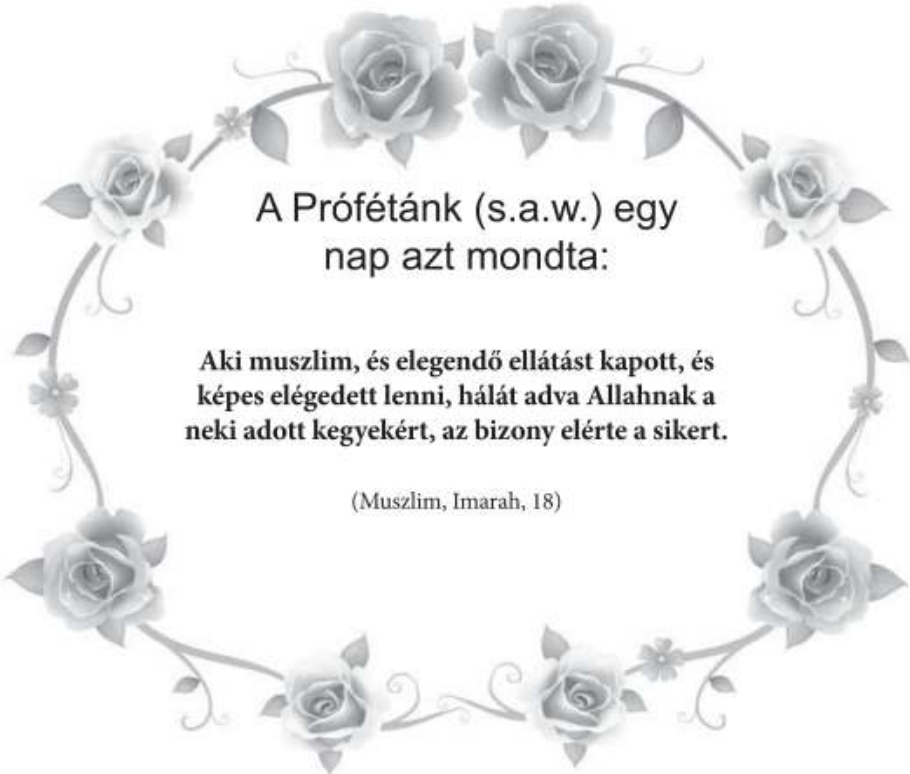
Erre a tanító azt mondta a királynak:

- Mivel így tennél, a vagyon, aminek a birtokosa vagy, éppen két pohár vizet ér! Mennyire lehet ezzel büszkélkedni? Mert, királyom, az igazi vagyon nem a hatalom vagy a bankjegyek. Az igazi gazdagság a szív gazdagsága! Ha a szívünk békés és nyugodt, ha egy pohár vizet jó ízűen megihatunk – bizony, ez az igazi gazdagság.

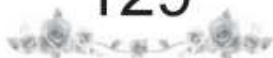

A Prófétánk (s.a.w.) egy
nap azt mondta:

**Aki muszlim, és elegendő ellátást kapott, és
képes elégedett lenni, hálát adva Allahnak a
neki adott kegyekért, az bizony elérte a sikert.**

(Muszlim, Imarah, 18)

MELYEK A LEGHÍRESEBB HADÍSZGYŰJTEMÉNYEK?

A prófétánk (s.a.w.) áldott hadiszait a halálát követő évszázadban kezdték különböző hadístudósok gyűjteményekbe rendezni. Ezek a nagy tudósok hosszú, fárasztó utazásokra vállalkoztak. Meglátogatták azokat a Társakat, akik látták a Próféát (s.a.w.), és hadiszokat hallottak tőle, és az ő tanítványaikat, a tabiín köréből, és összegyűjtötték tőlük a Próféát (s.a.w.) hadiszait.

Ezek között a nagy fáradozással összegyűjtött gyűjtemények között van hat, amelyek különösen híresek. Ezek nagy tiszteletet érdemlő gyűjtemények, amelyek Próféát (s.a.w.) felbecsülhetetlen értékű hadiszait tartalmazzák.

1. Szahíh Bukhari: Imám Bukhari állította össze ezt a gyűjteményt, 16 évnyi munkával. A hadiszok legfontosabb forrása. Ebben a könyvben 7275 hadisz található. 97 fő fejezetre és 3400-nál is több témára van osztva.

2. Szahíh Muszlim: az Imám Muszlim által összeállított könyv Imám Bukhari könyve után a hadiszok legmegbízhatóbb forrása. 3033 hadísz tartalmaz. 54 fő fejezetre és 1322-nél is több témára van osztva.

3. Szunan Abu Dawud: az Abu Dawud által összeállított gyűjtemény 40 fő fejezetben körülbelül 4000 hadísz tartalmaz.

4. Szunan Tirmidhi: az Imám Tirmidhi által összeállított gyűjtemény 4000 hadísz tartalmaz, 40 fő fejezetre és 2496 témára osztva.

5. Szunan Naszai: a Naszai által összeállított gyűjtemény 51 fő fejezetből és körülbelül 2400 témából áll, és több mint 5700 hadísz tartalmaz.

6. Szunan Ibn Madzsah: az Ibn Madzsah által összeállított könyv pedig 37 fő fejezetben, 1515 témára osztva tartalmaz 4341 hadísz.

Az Iszlám tudósai hosszú évekig tartó aprólékos munkával állították össze ezeket a könyveket. A több tízezer hadíszból a legfontosabbakat válogatták össze, és a legnagyobb tiszteletre méltó tudományos gyűjteményeket hozták létre.

AKI ROSSZAT SZÓL

Réges-régen, a Távols-keleten élt egy harcos. Ez a híres samuráj már nagyon megöregedett. Napjait azzal töltötte, hogy a fiatalokat tanította. Bármilyen öreg is volt már, a tanítványai nem hitték, hogy bárki is le tudná győzni a tanítójukat. Egy napon a városba érkezett egy nagy harcos, akit mindenki sebezhetetlennek tartott. Ennek a harcosnak az volt a legfontosabb tulajdonsága, hogy nagyon jól tudta sértegetni az ellenfeleit. Így a feldühödött ellenfél a dühtől elvesztette az eszét, és azt sem tudta, mit csináljon haragjában, a harcos pedig halálos csapást mért rá. Egészen idáig ezzel a módszerrel győzte le minden ellenfelét. Ez a fiatal és erős harcos hallott az idősebb harcos hírnévéről, és azért jött a városba, hogy megmérkőzzön vele. Ha legyőzi ezt az öreg harcos, még nagyobb hírnévre tehet szert! Ezért megüzente neki, hogy meg akar küzdeni vele.

A tanítványai próbálták megakadályozni benne, de ennek ellenére az idős mester elfogadta a fiatal harcos kihívását. A megbeszélés napján mindenki összegyűlt a város főterén. A két harcos pedig elfoglalta helyét a téren.

A fiatal harcos, ahogy mindig szokta, lenéző viselkedésével próbálta feldühíteni ellenfelét. Sértegetni kezdte őt. Az idős harcmester arcába köpött, és a fejéhez vágott minden sértést, ami csak eszébe jutott. Nyelvet nyújtott a mester szüleire. Az volt a célja, hogy ellenfele feldühödjön, és ő tegye meg az első lépést. De az öreg mester nyugodt és mozdulatlan maradt. Órák teltek el, de egyikük sem tette meg az első támadó mozdulatot. Mivel az öreg mester ura maradt a haragjának, és nem lendült támadásba, a fiatal harcos kezdte elveszíteni a kedvét. Mi több, félni is kezdett az idősebbtől. Nem maradt bátorsága a támadáshoz. Végül félelmében elhagyta a küzdőteret, és szégyenben maradt. A nézők csalódottak voltak, hogy a küzdelem így ért véget. A tanítványok is nagyon elszomorodtak amiatt, hogy tanítójuk mit sem tett, mikor ilyen súlyos sértések érték. Mert ezt a saját magát nem ismerő, tiszteletlen fiatal harcost szerintük meg kellett volna tanítani arra,

hogy mik a saját határai. Az egyik tanítvány szemrehányó arckifejezéssel kérdezte meg:

- Mester, hogy lehet az, hogy egy szót sem szóltál ezekre a súlyos sértésekre? Nem kellett volna válaszolnod rájuk, még ha el is veszel miatta? Ez gyáva viselkedés volt, nem?

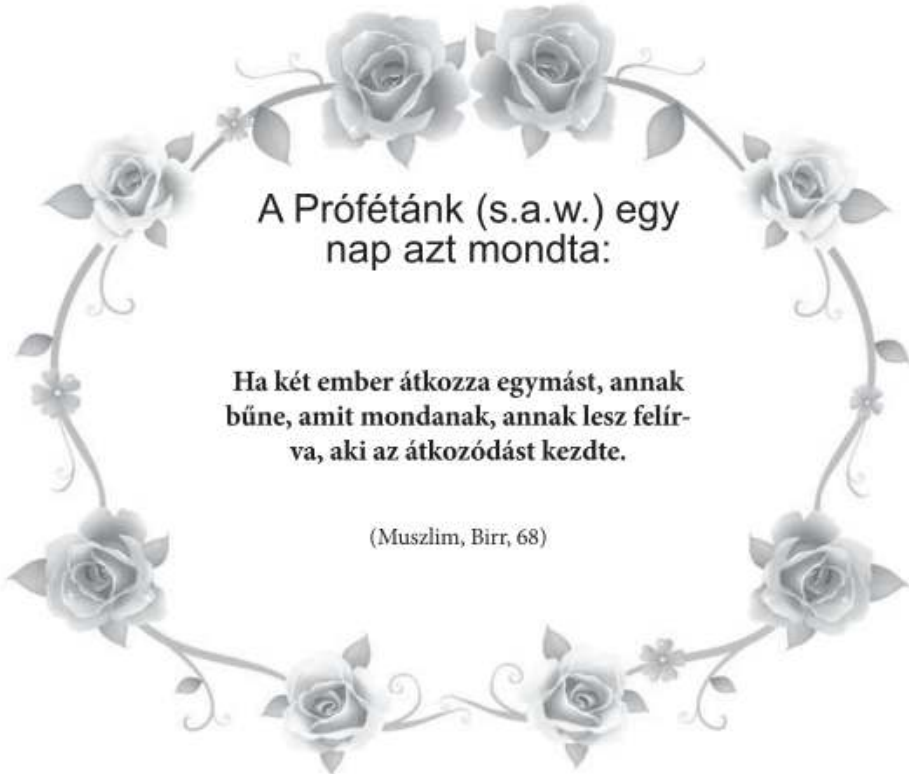
Az idős szamuráj pedig válaszával még valamit megtanított tanítványainak:

- Ha valaki ajándékot hoz nektek, de ti nem fogadjátok el tőle, akkor kié marad az az ajándék?

- Azé, aki az ajándékot hozta! – válaszolta az egyik tanítvány.

- Ugyanez vonatkozik a sértésekre is. Ha te nem veszed fel őket, arra szállnak vissza, aki mondta.

A Profétánk (s.a.w.) egy
nap azt mondta:

**Ha két ember átkozza egymást, annak
bűne, amit mondanak, annak lesz felír-
va, aki az átkozódást kezdte.**

(Muszlim, Birr, 68)

A GYŰLÖLET MÉRGE

Egyszer régen Kínában élt egy Li-li nevű fiatal lány. Amikor eljött az ideje, hogy férjhez menjen, Li-li egy okos és szorgalmas ifjúval házasodott meg. Az ifjú nem volt sem túl jóképű, sem túl gazdag, de okosan élte az életét. Sokat dolgozott azért, hogy a lehető legjobban gondoskodjon a családjáról. A szorgalmassága miatt szerető felesége és idős édesanyja is elégedetten, boldogan éltek. Ám ez a boldogság nem tartott sokáig. Néhány hónap múlva a fiatalasszony és az anyósa között megromlott a kapcsolat. Az idős asszony időnként zsémbeskedett, Li-li pedig nem tudta ezt elviselni. Ezért egyre gyakrabban vitáztak, és veszekedések kezdtek kitörni köztük. Li-li végül beszámolt a helyzetről a férjének is. De amikor a férjével beszélt, megértette, hogy elkésett. Mert az idős asszony már jóval korábban panaszkodott a fiának. A férj, aki az anyja és a felesége között kényszerült dönteni, nem tudta, mit csináljon, és nem tudott dönteni.

Li-li, talán azért, hogy lehetőséget adjon a férjének a helyzet megoldására, még pár hónapig türelmes maradt. De hiába! Ez idő alatt csak még rosszabb lett a kapcsolata az anyósával. Li-li egy napon elment vásárolni. Egy ismerős fűszeresnél megvette a fűszereket, amikre szükség volt a házban. Fűszeres barátjának elmesélte az otthoni problémákat, és eltöltötte a szomorúság. A barátja azt mondta neki:

- Akarsz végleg megmenekülni attól az öregasszonytól?

- Már hogyan akarnék? De hogy lenne lehetséges? – kérdezte kíváncsian Li-li.

- Különböző fűszerekből készítek neked egy keveréket. Három hónapon keresztül keverd ezeket az öregasszony ételébe. De nagyon vigyázz! Ha többet keversz bele a kelleténél, azonnal meghal, és mindenki tudni fogja, hogy te tetted! Apránként keverd bele, akkor lassan fog meghalni, és soha senki nem tudja meg, hogy mitől. És még valamire nagyon kell ügyelned. Ez alatt a három hónap alatt viselkedj vele nagyon kedvesen, nehogy gyanút kelts! Még egy kicsit legyél türelmes, és próbálj jól kijönni vele.

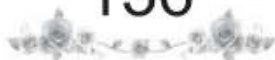

Li-li nem fogadta meg ezt a félelmetes tanácsot. De miután még egy hónapot éltek együtt, feladta. Nem volt más megoldás, mint hogy ezt tegye. Elfogadta a fűszeres barátja által készített fűszerkeveréket, és hazavitte. Otthon pedig nekilátott, hogy lépésről lépésre megvalósítsa a tervet. Minden nap finom ételeket főzött az anyósának, és belekevert egy keveset a méregből. Hogy nehogy gyanút keltsen bárkiben is, nagyon kedvesen viselkedett vele, és távol tartotta magát mindenféle vitától és veszekedéstől.

Az öregasszony először észre sem vette Li-li megváltozott viselkedését. De ahogy a napok teltek-múltak, az anyós viselkedése is megváltozott a menyével szemben. Egy hónap múlva már úgy szerette őt, mintha a saját lánya lett volna. Két hónap múlva már nem volt semmi, amin az anyós és a menyé vitatkoztak volna. Nagyon megszerették egymást. Li-li kezdte már nagyon megbánni, amit tett. Megértette, hogy az anyósa igazából nem is olyan rossz, sőt, kifejezetten jó ember. De ekkor már több mint két hónapja minden nap mérget kevert a nénike ételébe – tudta hát, hogy nagyon is közelít a halála napja.

Li-li megértette, hogy egész életében lelkifurdalással kell majd élnie, mert

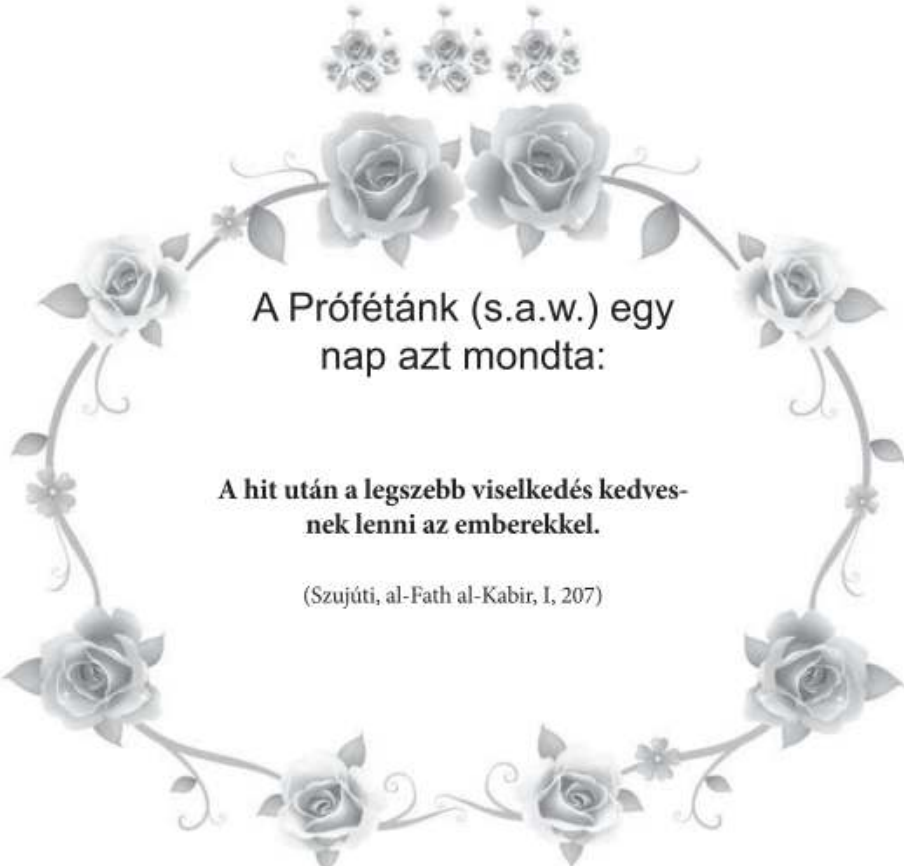

az anyósa halála az ő lelkén szárad. Rögtön a fűszeres barátjához futott, hogy segítséget kérjen tőle. Elmondta neki, hogy nagyon megbánta, amit tett, és nem akarja, hogy az idős asszony meghaljon:

- Kérlek, adj nekem egy olyan keveréket, amivel megmenthetem őt!

Zaklatottságát látva a barátja nevetni kezdett, és Li-li legnagyobb döbbenetére így válaszolt:

- Nem kell félned, kedves barátom! Nem mérget adtam neked, hanem csak egy erősítő gyógynövény-keveréket! Amikor elkezdted kedvesen viselkedni az anyósoddal, kiürült a szívedből a benne lévő méreg, és így megszerettétek egymást.

**A Prófétánk (s.a.w.) egy
nap azt mondta:**

**A hit után a legszebb viselkedés kedves-
nek lenni az emberekkel.**

(Szujúti, al-Fath al-Kabir, I, 207)

A LEGNAGYOBB KIRÁLY

Egyszer régen, egy távoli országban élt egy király. Ez a király okos és tudós ember is volt. Egyetlen panasza volt: a körülötte lévő emberek túlzottan dicsérték és magasztalták őt. Mintha az udvartartása csak azon versengett volna, hogy ki tudja a legszebb bókokat és dicséreteket mondani a királynak:

- Bizony, királyom, te vagy minden idők leghatalmasabb uralkodója! – mondta egyikük, mire a másik:

- Ugyan, mit számít a hatalom? Te vagy a világ legokosabb királya!

A király már nagyon unta a körülötte lévő ostoba bókjait.

Egy napon a palotabéli embereivel a tengerparton sétált. Az emberei, mint mindig, most is elkezdtek dicsérni őt. A király elhallgatta őket, és így szólt:

- Azt mondjátok, hogy én vagyok a legerősebb ember a világon, igaz?

- Királyunk! Sosem lesz a világon még egy olyan erős uralkodó, mint te! – válaszolták a kísérei egy emberként, és rögtön elkezdtek újra dicsérgetni.

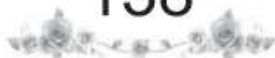
- No, ha én vagyok a leghatalmasabb uralkodó, akkor minden az én parancsaimnak engedelmeskedik, nem igaz?

- Hát lehetséges-e ellenszegülni a te parancsaidnak, királyunk? – lelken-dezett a király kísérete.

A király furcsán mosolygott. A tenger szélére ment, és egy kis ideig a hullámzó tengert nézte. Majd így szólt az embereihez:

- Látjátok? Egészen ideig elér egy hullám. Most megparancsolom neki, hogy álljon meg. Nézzük, mi fog történni!

A körülötte lévő embereként csodálkoztak, fogalmuk sem volt, hogy mit mondhatnának erre. Mindegyikük csak ostobán bámult a többiekre.

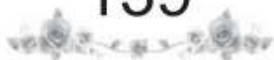

- Te hullám, azt parancsolom neked, hogy állj meg! Te tenger, hagyd abba a hullámzást!

A hullám csendesen közeledett, és a partnak csapódott. A király arca elvörösödött a haragtól:

- Nézzétek, mit csinál ez a hullám! Hogy van bátorságod ellenszegülni a parancsomnak? – kiáltotta dühösen. – Te tenger! Azonnal vidd előlem a hullámaidat! Ne mert szembeszállni a parancsommal!

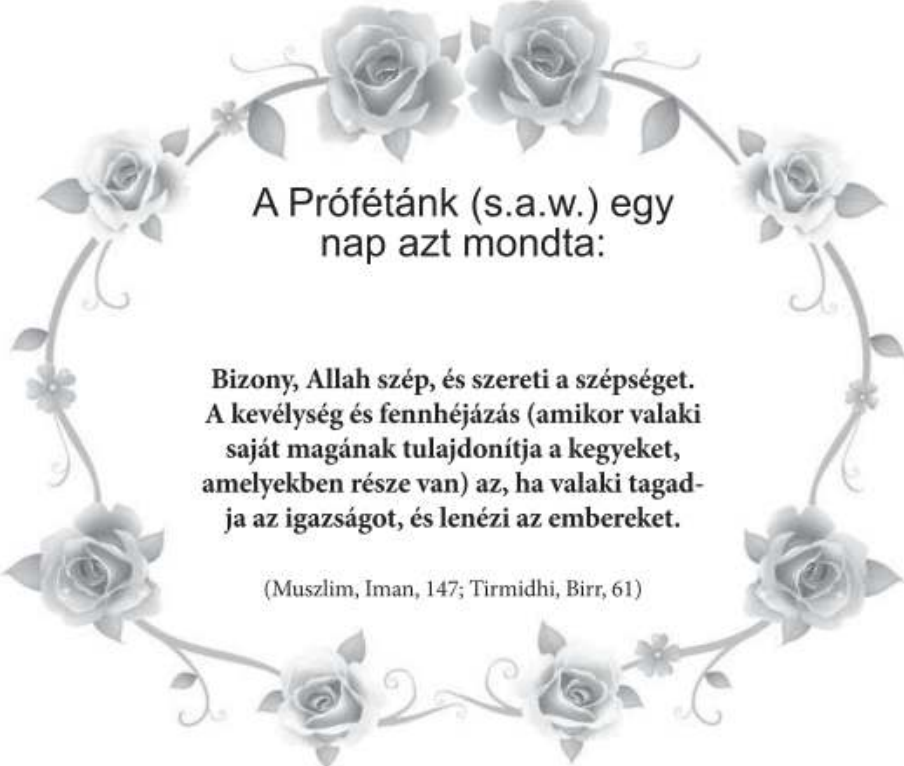
Alig mondta ki a haragvó király ezeket a szavakat, az előbbinél még nagyobb hullám csapódott a partnak. Még a király lába is vizes lett. Az emberei

aggódva tekingettek egymásra, nem tudták, mit tegyenek. Talán elment a királyuk esze?

Ekkor a király az embereihez fordult, és így szólt:

- Látjátok? Nem vagyok olyan hatalmas király, mint ti állítjátok. Hagyjátok az evilági hatalmat, hiszen még egy kis hullám sem hallgat a szavamra, és ellenszegül a parancsomnak. Ebben bizony tanulság van számotokra! Ige, én király vagyok. De csak a szolgája vagyok a legnagyobb Királynak, aki parancsol az egész teremtésnek, a hegyeknek, a tengernek, a Napnak, minden élőlénynek. Ne dicsérjétek hát engem többet, hanem dicsérjétek és magasztaljátok a valódi Királyt!

A Prófétánk (s.a.w.) egy
nap azt mondta:

**Bizony, Allah szép, és szereti a szépséget.
A kevélység és fennhéjázás (amikor valaki
saját magának tulajdonítja a kegyeket,
amelyekben része van) az, ha valaki tagadja
az igazságot, és lenézi az embereket.**

(Muszlim, Iman, 147; Tirmidhi, Birr, 61)

EGY SZEBB ÉLET

Egy apa a hatalmas óceán közepén élt, egy lakatlan szigeten. Egy hajón utaztak, amely elsüllyedt, és ők ezen a szigeten találtak menedéket. A szigeten található növényeket, gyümölcsöket ették, és így éltek tovább az életüket. Néha az apa elejtett egy állatot az erdőben, néha halat fogott a családjának. A gyerekeik még kisbabák voltak, amikor a szigetre kerültek, így nem is tudták, mi az a kenyér, a csokoládé, a sütemény vagy a tészta.

A szülők egy kis kunyhót építettek maguknak bambuszból. Száraz fűből készítettek ágyat és párnát. A szegény gyerekek ilyen körülmények között éltek, el sem tudták képzelni, hogy létezik puha párna vagy meleg paplan. Így teltek a napjaik, míg egy napon egy téglalap alakú csónakban négy idegen vetődött a szigetre. Az apa és az anya nagyon boldogok voltak, hogy megmenekülhetnek a szigetről! Azonban ez a boldogság nem tartott sokáig. A jövevények hajója nagyon kicsi volt. Mindössze egyetlen utast tudtak magukkal vinni. Így hát először az apa szállt be a csónakba. A négy idegen is beszállt, és elindultak, vitték magukkal az apát. A hátrahagyott felesége és gyerekei sírni kezdtek. Az apa könnyes szemekkel nézett vissza rájuk, integetett, és így kiáltott nekik:

- Ne szomorkodjatok! Az a hely, ahova én megyek, sokkal szebb, mint ez. És hamarosan újra találkozunk, és ismét együtt leszünk! Olyan áldások között fogunk élni, amit most el sem képzelhettek, és sokkal boldogabb életet fogunk élni!

A felesége és a gyermekei napokig csak sírtak, annyira hiányzott nekik az apa. Egy idő múlva ismét a szigetre érkezett a csónak, és ismét át kellett élniük az elválás fájdalmát: ezúttal az édesanya szállt be a hajóba. Most az édesanyán volt a sor, hogy elbúcsúzzon könnyes szemű kicsikéitől:

- Ne sírjatok, kicsikéim! Én is elmegyek most apukátok után. Ti is jötök majd utánunk!

Telt, múlt az idő, és ismét megérkezett a csónak, hogy elvigye a két testvért is. A gyerekek először féltek attól, hogy a teljesen ismeretlen emberekkel keljenek útra. De a csónak, amely felvette őket, átvágott az óceánon, és teljesen más ország partjaihoz közeledve a gyermekek félelme elmúlt. El sem tudjuk mondani, mekkora volt a család boldogsága, amikor a parton megpillantották a szüleiket! És ebben az országban olyan gyönyörű házak voltak, hogy a gyerekek nem hittek a szemüknek. Finomabbnál finomabb ételekkel tölthették meg a gyomrukat, és végre kedvükre beszélgethettek édesanyjukkal és édesapjukkal. Az egyik gyerek azt mondta az édesanyjának:

- Mennyire féltünk, amikor azok a bácsik a hajóban ide akartak hozni minket! Pedig semmi okunk nem volt a félelemre!

Az édesapjuk így felelt:

- Drága gyermekeim! Ez a világ, amiben most élünk, mennyire hasonlít arra a szigetre, ahova menekültünk! A halál pedig olyan, mint a tenger. Ha hitünk van, nem kell félnünk ettől a tengertől. Az a kis hajó pedig olyan, mint a koporsó. El fog jönni az a nap, amikor elbúcsúzunk ettől a világtól. De ahogy láthattátok, semmi okunk rá, hogy féljünk. Mert egy még csodálatosabb áldásokkal teli, végtelen életben újra együtt leszünk majd!

A Prófétánk (s.a.w.) egy
nap azt mondta:

A Túlvilághoz képest az evilági élet olyan,
mint ha valaki a tengerbe mártva megnedvesí-
tené az ujját – nézzétek meg, mennyi marad a
tengerből az ujján! (A túlvilági élet olyan, mint
a tenger, az evilági élet pedig csak egy csepp
víz.)

(Muszlim, Dzsenneh, 55)

A BECSÜLETESSÉG MINDIG MEGTÉRÜL

Sok száz évvel ezelőtt a Távol-Keleten volt egy gyönyörű ország. Ennek az országnak volt egy nagyon okos királya. A király úgy gondolta, hogy már nagyon megöregedett, és itt az ideje, hogy valaki már vegye át tőle az uralkodás feladatát. A saját gyermekei nem voltak becsületes emberek, ezért nem hitte, hogy ők megfelelően tudnák kormányozni az országot. Ezért úgy döntött, más módon fogja kiválasztani az utána következő uralkodót. Összehívta a város egész fiatalságát, és így szólt hozzájuk:

- Nagyon megöregedtem már. Mielőtt meghalok, császárt kell választanom, aki átveszi a helyemet. Az ország összes tehetséges fiatalemberének adok esélyt – aki a legérdemesebb rá, az fogja kormányozni az országot. Hogy ezt kideríthessem, ma mindegyikteknek adok egy magot. Ezek a magok nagyon különlegesek. Ültessétek el őket, és egy éven át gondoskodjatok róluk. A jövő évre, aki a legszebb növényt tudja nevelni belőle, az lesz az országunk császára!

Az ifjak izgatottan tértek haza, és elbeszélték a családjaiknak a történeteket. Minden házban nagy sürgés-forgás kezdődött. Hiszen nem kis dologról volt szó, végül az egyik ifjú az ország császára lehet majd!

Mindenki minden erejét a neki adott mag ápolásának szentelte. Néhány hónap múlva az ifjak már mindenkinek az általuk nevelt virág szépségéről beszéltek.

Egyetlen ifjú volt csak, Ling, akinek a magja egyáltalán nem kelt ki. Szomorúan fel akart hagyni a nevelgetésével, de az édesanyja nagyon ragaszkodott hozzá, hogy folytassa. Talán a mi magunk más fajta, mint az övék, gondolta

Ling, és reményvesztetten folytatta a gondozását. Hiába nem hajtott ki, továbbra is minden nap locsolgatta a magot.

Amikor eljött a várva-várt nap, minden ifjú szebbnél-szebb virágokkal sietett a palotába. Az öreg császár gratulált mindegyiküknek. Ling elbújt a trónterem egyik sarkába – nem akarta, hogy bárki is meglássa. Az ifjakat és

virágjaikat egyenként megvizsgáló császár meglátta Linget, aki egy üres virág-cseréppel, szomorúan szégyenkezett egy sarokba. Azonnal magához hívatta a fiút. A többiek az üres virágcserepet látva összesúgtak a háta mögött, és nevetni kezdtek.

Azonban amikor az öreg császár megszólalt, egyszeriben vége lett a nevetésnek:

- Nos hát, ti ifjak, köszöntétek az új császárokat!

Az ifjak nem hittek a fülüknek, és azt mondogatták egymásnak:

- Hiszen mi olyan gyönyörű virágokat neveltünk, hogy lehetne ez az üres cserepes az új császár?

A császár így hallgattatta el ezeket a kifogásokat:

- Megfőzött magokat adtam mindenkinek. Lehetetlen, hogy azokból a magokból bármi is kikelt volna! Miután néhány hét elteltével láttátok, hogy nem kelnek ki, másik virágmagra cseréltétek azt, amit tőlem kaptatok. Azt hittétek, hogy nem fogom észrevenni, ugye? Ez pedig nem volt becsületes viselkedés. De ez a társatok egy éven át öntözte, ápolgatta a neki adott magot. Még ha reménytelennek érezte is a helyzetét, nem adta fel. És amikor nem járt sikerrel, nyíltszívéen, őszintén elhozta az üres virágcserepet. Ő a legbecsületesebb ember az egész országban, megérdemli hát, hogy ő legyen a császár!

**A Prófétánk (s.a.w.) egy
nap azt mondta:**

**Bizony, az egyenesség a szavakban és tettekben
jóságra vezet. A jóság pedig a Paradicsom kertjébe
vezet. Aki igazat mond, azt Allah az igazak közé
írja fel. A hazugság pedig letérít a helyes útról.
Aki letér a helyes útról, az pedig a Pokolba jut. Ha
valaki hazugságokat mond, azt Allah a hazugok
közé írja.**

(Bukhari, Adab, 69; Muszlim, Birr, 103-105)

MIÉRT HASZNOS, HA ISMERJÜK A HADÍSZOKAT?

1. Jobban megismerhetjük szeretett Prófétaⁿk^{at} (s.a.w.).
2. Ha a Prófétaⁿk^{at} (s.a.w.) jobban megismerjük, erősödik az iránta érzett szeretetünk is.
3. Jobban megérthetjük a Prófétaⁿk ^{(s.a.w.) által elhozott könyvet, a Kegyes Koránt.}
4. Jobban megérthetjük, hogy milyen embernek kellene lennünk, és azon fáradozhatunk, hogy jó muszlim váljék belőlünk, ahogy a Prófétaⁿk ^{(s.a.w.) is akarta.}

A próbáljuk úgy élni az életünket, ahogy a Prófétaⁿk ^{(s.a.w.) is élte, boldogabbak és elégedettebbek}

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]